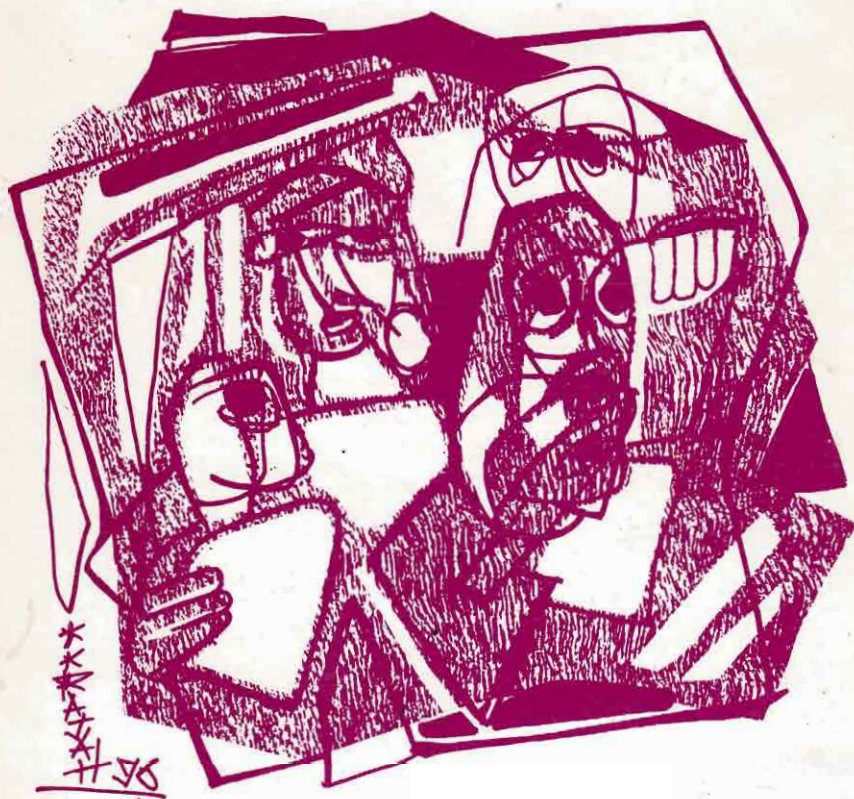

தமிழ் அகதிகளின் சோக வரலாறு

THE TRAGIC STORY OF THE TAMIL REFUGEES

ஐ.தி. சம்பந்தன்

தமிழ் அகதிகளின் சோக வரலாறு

ஐ.தி. சம்பந்தன்

சமர்ப்பணம்

12 வருடகால தமிழ் ஈழப் போராட்டத்தில்
உயிர் இழந்த 50,000க்கும் மேற்பட்ட
தமிழ் மக்களின் ஆத்மசாந்திக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

நிதிகளில் புவியு
மூலம் காசி

கருத்துப் பதிப்பு

நூல்: தமிழ் அகதிகளின் சோக வரலாறு
(1983 யூலை இனக்கவரச் சம்பவம்)
ஆசிரியர்: ஜ.தி.சம்பந்தன்
இரண்டாம் பதிப்பு: ஆனி 1996
வெளியீடு: சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம்
எழுத்துப் பதிவு: மாலா கிருஷ்ணராஜா
முகப்போவியம்: க. கிருஷ்ணராஜா
அச்சுப் பதிப்பு: செந் தைன் டேரா லிமிடெட்
தொடர்புகள்: ஜ.தி.சம்பந்தன்
'தமிழ் இல்லம்'
மிளாற் 1, 198 நெவில் வீத்
இலண்டன் E7 9QN

Title: **The Tragic Story of The Tamil Refugees**
Author: **I.T.Sambanthan (Moorthy)**
Second Edition: **June 1996**
Publishers: **Chuderoi Publication Society (U.K.)**
Type-Setting: **Mala Krishnarajah**
Cover Design: **K.Krishnarajah**
Printer: **Set Line Data Ltd.**
Contact: **I.T.Sambanthan**
'Tamil Illam'
Flat 1, 198 Neville Road
London E7 9QN
Tel: 0181-471 2567

முன்னுரை

இலங்கையின் வரலாற்றிலே 'யூலை 83' என்றும் மறக்க முடியாத காலமாகும். அரசின் ஆதரவுடன், சிங்களக் குண்டர்கள், ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களைக் கொன்றனர்; அவர்களது உடைமைகளைத் தீயிட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள், வர்த்தக நிலையங்கள் எரிக் கப்பட்டன. உடுத்த உடையுடன், உருக்குலைந்த நிலையில், திக்குத் திசை தெரியாது தமிழர் ஓடினர். உயிர் பாதுகாப்பு வேண்டி, அகதி முகாம்களில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். நாடெங்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட, சுமார் முப்பத் தேழு அகதி முகாம்களில் ஒரு இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர், தஞ்சம் புகுந்தனர்.

இவர்களெல்லோரும் கூறிய "சோக வரலாறு", அனைத்தையும், நூல் உருவில் வெளியிடுவதானால், ஆயிரம் பக்கங்கள் எழுதலாம். அவற்றில் சில முக்கிய சம்பவங்களைத் தெரிந்தெடுத்து, வெளியிட்டுள்ளோம். ஈழத் தமிழர்களின் போராட்ட வரலாற்றில் இடம் பெறும் சம்பவங்களை உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற குறிக்கோளின் பயனே இச் சிறு வெளியீடு.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள சம்பவங்கள் அகதிகள் ஒவ்வொரு வரிடமிருந்தும் நேரடியாகப் பேட்டிகண்டு பெறப்பட்டவையே; ஆகவே இது அவர்களது உண்மை வரலாறு.

பதிப்பாசிரியர்

வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் ஆ. சிவநேசச்செல்வனிடமிருந்து...

நடைபெற்ற சம்பவங்களை மீண்டும் இராமீட்டுப் பார்க்கும்போது, “நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே, இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைக்கையிலே”, என்ற மகாகவி பாரதியின் வரிகள்தான், நினைவுக்கு வருகின்றன.

தமிழ் அகதிகளின் சோக வரலாற்றை அன்பர் திரு. சம்பந்தன், தனது பெரு முயற்சியால் தொகுத்துள்ளார். இவை, எமது வரலாற்றின் கறைபடிந்த அத்தியாயத்தை, மீண்டும் மனக்கண் முன் கொண்டு வருகின்றன. இவை, பதிவுசெய்யப்பட வேண்டியவை.

இனவாதத்தின் கோரதாண்டவத்தினை, இந்த நூலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் காண்கின்றீர்கள். ஒவ்வொரு சம்பவமும், மீண்டும் இரத்தத்தைக் கொதிப்படையச் செய்கின்றது. சில சோக நிகழ்வுகளை, மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட்டுப் பார்க்கும்போது, அவற்றை மனத்திலிருந்து அகற்றுவது, கடினமான காரியம் ஆகிவிடுகின்றது.

இந்த நூல் இனத்துவேஷத்தைத் தூண்டுவதற்கு எழுதப்படவில்லை. இனத்துவேஷம் எப்படியான அவலங்களை ஏற்படுத்தியது, இதன் மூலம் ஏற்பட்ட மனவடுக்கள், தமிழ் மக்களை எவ்வாறான நிலைக்குத் தள்ளியுள்ளன, என்பதை உணர முன்வர வேண்டும். “இந்த இழிநிலை நமக்கு வந்தெய்திடலாமோ! விதியே! விதியே! தமிழ்ச் சாதியை என் செய் நினைத்தாய்? எனக்குரையாயோ?”, என்று மகாகவி பாரதி ஏங்கினான். எங்கள் வாழ்வையும், வளத்தையும், இனத்துவேஷமும், காடைத்தனமும், மோதி மிதித்தமையை, வரலாறு மறந்துவிடக் கூடாது என்பதை, உணர்ந்து, சம்பந்தன், இந்த நல்ல முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளார். இவை, சேர்க்கப்பட்ட “தரவு” களின் தொகுப்பு.

இந்த நூலிலுள்ள மனப்பதிவுகளை, ஆற அமர வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும், சிங்கள இனவாதத்தையும், காடைத்தனத்தையும், மீண்டும் நினைவுபடுத்து வார்கள். இதனைப் படிக்கும்போது, “வெறி” வரக்கூடாது. ஒருகணம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இனவாதம் எவ்வளவு கோரமானது; கொடு மையானது. மனிதாபிமானத்தை அழித்து, அரசியல் சக்திகள் எவ்வளவு வெறியாட்டங்களுக்கு இடமளித்துள்ளன என்பதையும் மனங் கொள்ள, முன்வர வேண்டும்.

உலகமகா யுத்தங்களின் கோரங்களை மனித இனம் சந்தித்தது. ஆதிக்க வேகத்தின் அராஜகங்களைப், பெரிய நாடுகளும் சரி, சிறிய நாடுகளும்

சரி, சந்தித்து வருகின்றன. இந்த வரிசையில் இலங்கையில் நடைபெற்ற “இவை”, எமது எதிர்காலச் சந்ததியின் நினைவில் இருக்க வேண்டும்.

எப்பொழுதும், தமிழ் மக்களின் வளத்தையும் எழுச்சியையும் பற்றிச் சிந் திப்பவர் சம்பந்தன். அரசியல் பாதையும், சிந்தனைகளும், அவர் வாழ்க் கையில் பெற்ற சோதனைகளாலும், படிப்பினைகளாலும் வந்தவை. ‘அவை’, அவருடைய அனுபவங்கள். அதனை நான் இங்கு அலச விரும்பவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வழியில் செல்லுவது ஒருவகையில் தனிமனித உரிமை. “வரலாறும் வக்கிரங்களும்”, தந்த பாடங்கள்தான் இந்த நூலின் முலச்சரடு. இந்த முயற்சி சம்பந்தனின் ஈடுபாட்டின் வெளிப்பாடு.

கருத்துச் சுதந்திரமும், பேச்சுச் சுதந்திரமும், எழுத்துச் சுதந்திரமும், அவரவர் பிறப்புரிமை. இவை அமுக்கப்படும்போது, எழும் “விசை” மனிதனை அசைக்கின்றது. இந்த நூலைப் படிக்கும்போது, எமது மக்கள் ‘சரியான பாதையில்’ செல்வதற்குரிய ‘இலக்குகளை’த் தீர்க்கதரிசனத்துடன் உருவாக்க வேண்டும், என்ற நினைவே, என் மனதில் எழுகின்றது.

ஆ.சிவநேசச்செல்வன்
கொழும்பு
இலங்கை
22.05.96

பம்பரமாய்ச் சுழன்று பணிபுரியும் சம்பந்தமுர்த்தி

ஐ.தி.சம்பந்தன் என்ற பெயர், தமிழ் ஈழத்தின் மூலைமுடுக்கெல்லாம் தெரிந்த பெயர். தமிழ் மொழி, சைவ சமயம், மனித உரிமை, பாதிக்கப்பட்டவர் நலன், தொழிலாளர் நலன், தொடர்பான அரசியல் - மற்றும் அரசியலல்லாத இயக்கங்களுடன் தொடர்புகொண்ட அனைத்துத் தமிழினமும், தெரிந்து வைத்துக்கொண்ட பெயர். சில சமயங்களில் அவரை மூர்த்தி எனவும் அழைப்பர்.

யாழ்ப்பாணம் காரை இந்துக் கல்லூரி, நாட்டின் ஆர்வலர் பலரைத் தமிழீழத்துக்குத் தந்தது. அவர்களுள் ஒருவர், ஐ.தி.சம்பந்தன். மாணவப் பருவத்திலேயே, அவர் சைவம், இனம் என்ற இரண்டையும் வளர்ப்பதில் ஈடுபட்டார்.

கொழும்புக்குப் பணிபுரிய வந்ததும், இந்து இளைஞர் மன்றம் ஒன்றை அமைத்ததுடன், யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி மரபுக்கமைய அம்மன்றத்தின் வெளியீடாக 'இந்து இளைஞர்' என்ற மாதாந்த சஞ்சிகையையும் கொணரத் துணையாக இருந்தார்.

நான் கொழும்புக்குச் சென்ற சமயங்களில், சைவ சமயம், தமிழ் மொழி தொடர்பான வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டுப் பணிபுரியும் ஆர்வலர்களுள் முன்னோடியாக உள்ளவராக அவரைக் கண்டேன். சோ.பத்மநாதன், க.கந்தசாமி, வே.கதிரவேலு, க.சிவராசா ஆகியோரும், பிறருமாக இவருடன் இணைந்து பணியாற்றி வந்தனர். மு.சிவசிதம்பரம், கே.சி.நித்தியானந்தன், ம.ஸ்ரீகாந்தா போன்ற முத்த ஆர்வலர்களும் இவருக்குத் துணையாக இருந்தனர்.

நியூ லீலா அச்சகத்தாருடன் சேர்ந்து, குழு அமைத்துக், கவிஞர் காசி ஆனந்தனுக்குப் பொற்கிழி வழங்கித், தனது தமிழ் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியதை நேரில் கண்டேன்.

ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சபை ஒன்றை அமைத்து, நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடி, சிலை அமைத்து, நல்லூரில் நிறுவிப் பணியாற்றிய குழுவில் பம்பரமாகச் சுழன்று பணியாற்றிய பெருந்தகை ஐ.தி.சம்பந்தன்.

1977 ஆவணியில், இனக்கலவரம் தொடங்கிய இரண்டாவது நாள் மதியமளவில் எனக்கு ஓர் அழைப்பு வந்தது. பம்பலப்பட்டியில் ஒரு தமிழரின் இல்லத்தில் கூட்டம் வருக, என ஐ.தி.சம்பந்தன் அழைத்தார். அவரே கே.சி.நித்தியானந்தன், கந்தசாமி, வடிவேற்கரசன் ஆகியோரையும் பிறரையும் அழைத்திருந்தார். தமிழ் அகதிகள் மறுவாழ்வுக் கழகம் (TRRO) அங்குதான்

உதயமானது; தொடக்கி வைத்தவர் ஐ.தி.சம்பந்தன்.

நான் மேலே குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள், ஐ.தி.சம்பந்தனின் வாழ்வில் எனக்குத் தெரிந்த பலவற்றுள் சில. நானும் பொழுதும் சைவமும் தமிழுமே அவர் சிந்தனை. அவர் நிறையப் பேசுவார். பல புதிய திட்டங்களுடன் வருவார். அவரின் எண்ணத்தில் வரும் சித்தனைகள் யாவும் செயலாக்கம் பெறின், தமிழர் ஐரோப்பியரளவு, பொருளாதார வளமும், ஆசியரது தத்துவ ஞானமும் இணைந்து பெற்ற பெருங்குடி மக்களாக வளர முடியும். அவர்களுக்குச் செவிகொடுப்போர் சிலரே. நானும் இடையிடையே அவருடன் சேர்ந்து பணிபுரியும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது இறையருளே. அவரது இல்லத்தாரையும் தெரிந்து பழகும் பேறுபெற்றேன்.

அகதிகள் தொடர்பாக அவர் எழுதும் அருமையான நூலில் எனது கருத்துக்களையும் சேர்க்க விரும்பினார். அவரின் உள்ளார்ந்த நல் விழைவுகள் என்றும், தமிழருக்காகவும் சைவசமயத் தத்துவ விரிவாக்கத்திற்காகவும் அமைவன. அவரிடமிருந்து விதைகள், இன்று பல்வேறு அமைப்புக்களாக வளர்ந்து, சமுதாயப்பணி புரிகின்றன. அவர் எழுதியுள்ள நூலும் அவ்வாறே பயன் விழைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அவர் நெடுநாள் வாழ்ந்து, மென்மேலும் தொண்டாற்றி, மானுடமேம்பாட்டுக்கு உதவுவாராக.

மறவன்புலம் க. சச்சிதானந்தன்
காந்தளகம்
சென்னை
பங்குனி 96

எனது உரை

1956இல் 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதை அடுத்து, தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டம் ஆரம்பமாகியது. காலிமுகச் சத்தியாக்கிரகம்- அதைக் குண்டர்கள் தாக்கிக் குழப்பிய வரலாறு; தமிழர்களின் அகிம்சைப் போராட்டம்; சட்டமறுப்பு இயக்கம் ஆகியன பின் தொடர்ந்தன. 1958இல், சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம்; கொழும்பில் சிங்கள தமிழ் அழிப்புப் போராட்டம்; விளைவு இனக்கலவரம்; தமிழர் தாக்கப்பட்டுத், தமிழ்க் கடைகளும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

1958இல் அவசரகால நிலை; தமிழர்கள் அகதி முகாம்களில் தஞ்சம். அன்றே ஈழத்தமிழர்கள் அகதிகளாகும் படலம் தொடங்கியது. அன்று மாணவனாக இருந்த எனக்கு அகதிகள் பணியில் ஈடுபடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழர் மிகுந்து வாழ்ந்துவந்த வெள்ளவத்தை, பம்பலப்பிட்டி வெறிச்சோடி இருந்தன. புயமறியாப் பாலகனாக இருந்த என்னைப், பாணந்துறை முருகன் கோயில் தாக்கப்பட்டதைப் பார்த்துவர அனுப்பினார்கள். பஸ்ஸில் சென்றேன். பாணந்துறை பஸ் நிலையத்தில், கோயில் ஐயர் அவர்களைத் தீயிட்டுக் கொழுத்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருக்கக்கண்டேன்.

தெய்வாதீனமாக உயிர்தப்பிக் கொழும்பு திரும்பினேன். கொழும்பில் சென். பீற்றர்ஸ் அகதி முகாமில் அகதியாகனேன். பெரிய இடத்துத் தமிழர்கள் அகதிகளாகவிருந்த அவலநிலையைப் பார்த்தேன். இருவாரத்தில் கப்பல் கம்பனி அதிபர் திரு அல்பிரட் தம்பையா ஒழுங்கு செய்த கப்பலில், அகதியாக யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். வந்தவர்கள் இனித் தமிழ் மண்தான் தஞ்சம் என்றார்கள். சிங்கள நாடு வேண்டாம் என்றார்கள். இக்கருத்துக்களை வைத்து, 'அகதி முகாம்' என்ற புத்தகத்தை எழுதினேன். வெளியிடவிருந்த வேளையில் ஆயுதப்படை கையெழுத்துப் பிரதிகளை அள்ளிச் சென்றுவிட்டது. ஆறுமாத முயற்சி, அருமையான சம்பவங்கள் அடங்கிய பிரதி, அநியாயமாகக் கைவிட்டுப் போயிற்று.

1961ஆம் ஆண்டு, தமிழரின் சத்தியாக்கிரகம் ஆயுதப்படையினால் முறியடிக்கப்பட்டபோது, ஒருவாரம் அகதியாக வாழ நேர்ந்தது. 1977இல் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தின்போது, மீண்டும் கொழும்பில் அகதியானேன். அலைபோல் பெருகிவந்த தமிழ் அகதிகளுக்கு பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில், அகதி முகாம் அமைத்து ஆரம்பச் செயலாளராகச் செயற்பட்டேன்.

முதலில், அங்கு அகதியாக வந்தவர்கள், கட்டுப்பெத்தையில் படித்த தமிழ் எஞ்சினியரிங் மாணவர்கள். அவர்கள் தொண்டராகப் பணியாற்ற, அகதி முகாம் விரிவடைந்தது. பிரபல தொழிற்சங்கத் தலைவர் திரு. கே.சி.நித்தியானந்தம், சட்டத்தரணி திரு.கந்தசாமி, திரு. சச்சிதானந்தம், திரு. ஈழவேந்தன், திரு. மு.சிவசிதம்பரம், திரு. உமாமகேஸ்வரன், திரு. வி.எஸ்.துரைராஜா ஆகியோர் முன்வந்தார்கள்; அகதிகள் புனர்வாழ்வு அமைப்பு உருவாகியது. திரு. கே.சி. நித்தியானந்தம் தலைவரானார்.

திரு.கந்தசாமி இணைச் செயலாளரானார். அமைப்பு வலுவானது. பல்லாயிரக்கணக்கில் பல்வேறு இடங்களில் அகதிகள் முகாங்கள்.

இக்கல வரத்தின்போது, மலையகத் தமிழர்கள் மிக மோசமாகப்பாதிக்கப்பட்டனர். பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்ட சோக நிகழ்ச்சிகள் பல. பாதிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழ் மக்களை பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் குடியமர்த்தும் பொறுப்பில் திரு. கந்தசாமியும், திரு. உமாமகேஸ்வரனும் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். தமிழர்களின் அழிவு நிகழ்வுகளைத் திரட்டும் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டோம். அனைத்தும், சன்சொனி ஆணைக்குழு முன் ஆவணங்களுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. 15,000க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் இடம்பெற்ற சன்சொனி விசாரணை, தமிழ் வரலாற்றையும், தமிழர் நிலையையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன. அதனால் தனியாக நூல் எழுதவில்லை.

1983இல், மீண்டும் இலங்கையில் இனக்கலவரம் வெடித்தது. இதுவே, உலக அரங்கிற்குத் தமிழர் நிலையை எடுத்துச் சென்றது. 2,000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் உயிரிழந்தார்கள், 2,000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களின் வர்த்தக நிலையங்கள் எரிக்கப்பட்டன. இரண்டு லட்சம் மக்கள் அகதிகளாகப்பட்டனர். நானும் மீண்டும் அகதியாகி பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமில் தஞ்சம் புகுந்தேன். அங்கு இரு மாதங்களாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, நானும் திரு. அண்ணாமலை என்பவரும், அல்லல்பட்டு அவல நிலையுடன் வந்த அகதிகளை, நேராகக் கண்டு கதைத்து, எடுத்த தகவல்களின் ஒரு சிறு பகுதியே 'தமிழ் அகதிகளின் சோக வரலாறு'. இலங்கையிலிருந்த அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக, அன்று வெளியிட்டவற்றை இலங்கை இராணுவம் அள்ளிச் சென்று விட்டது. பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னராவது இந்நூலை வெளியிட ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் தந்த அனைவருக்கும் நன்றி.

இதை ஏன் வெளியிட வந்தேன் என்பதை, வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் திரு. சிவநேயச்செல்வன் இந்நூலில் விளக்கியுள்ளார். இதுபோன்ற நூல்கள் தொடர்ந்து வெளிவர, தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களின் ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் நாடி நிற்கின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிட எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைப்புத் தந்த ஓவியர், கலைஞர் திரு. க.கிருஷ்ணராஜா அவர்களுக்கும், திரு. பத்மநாபஜயர் அவர்களுக்கும், எமது கழகத்தின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இறுதியாக இந்நூலை முழுமையாக சீர்பார்த்துத் தவிய திரு. கே.ரி. இராஜசிங்கம் அவர்களின் பணி பாராட்டத்தக்கது.

ஐ.தி.சம்பந்தன்
'தமிழ் அகம்'
இலண்டன்

26.06.1996

நுழைவாயில்....

கலவரங்கள்

சிங்களவர்கள் கலவரம் செய்வது என்பது ஒரு புதிய விடயம் அல்ல. அன்று ஸ்ரீலங்கா என்ற நாடு, இலங்கை என்று அழைக்கப்பட்ட காலம் தொட்டே, சிங்களவர்களின் கலவரம் நிலைகொண்டு இருந்தது கண்கூடு.

ஆரம்ப காலத்தில், பௌத்த மத வளர்ச்சியில் நாட்டம் கொண்ட பௌத்த மத தீவிரவாத பிக்குமார், சிங்கள வெறியையும் பௌத்த மத மேம்பாட்டையும் வளர்க்க தம்மாலான சகல முயற்சிகளையும் எடுத்தனர்.

அன்று பௌத்த மத வரலாற்றையும், சிங்கள இனத்தின் ஆரம்பத்தையும், மஹாநாமா என்ற பௌத்த பிக்கு, பாளி மொழியில் எழுதினான். அவன் எழுதிய வரலாற்று நூலே 'மஹாவம்சம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த நூல் ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவில், எழுதப்பட்டது.

புத்தபிரானின் பிறப்பு, நிர்வாண நிலைபற்றி எழுதிய இந்த நூலாசிரியர், பௌத்த மதம் பரவியது பற்றி எழுதும்போது, பொய், புனைசூட்டு, கற்பனைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளான். அன்றைய காலத்தில், புத்தபிரான், மூன்றுமுறை இலங்கைத் தீவுக்கு வந்தார் என்றும் எழுதியுள்ளார். மூடர்களாகவும், மிலேசர்களாகவும் வாழ்ந்த தமிழர்களை வென்று, பௌத்த மதத்தை நிலைநாட்டினர் என்றும் பெருமையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

தமிழ் விரோதக் கொள்கைகளைப் பரப்பிய முதல் மனிதன் மஹாநாமாவேயாகும். இவரது மஹாவம்சமே, எல்லா தமிழ் விரோத நடவடிக்கைகளுக்கும் ஆதார நூலாக அமைந்துள்ளது.

இந்த நாடு, புத்தபிரானால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்ட நாடு; சிங்கள - பௌத்தர்களுக்கு என்றே உருவாக்கப்பட்ட நாடு, என்ற சித்தாந்தம் மஹாவம்சத்தில்தான் முதலில் வித்திடப்பட்டது.

அதை அடுத்து, துட்ட காமினிக்கும், எல்லா சிங்கள என்ற, அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆண்ட தமிழ் மன்னனுக்குமிடையில் நடைபெற்ற யுத்தத்தை, சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர் களுக்கும்மிடையில் நடைபெற்ற யுத்தம் என்றும், வர்ணிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு மன்னர்களுக்கும்மிடையிலான யுத்தம், இனவிரோத யுத்தமாக வெற்றிகரமாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றது.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிங்கள சந்தர்ப்பவாத பிரமுகர்கள். இந்த நூலையே ஆதாரமாகக் கொண்டு தமது சந்தர்ப்பவாத அரசியலை நாடாத்த தலைப்பட்டனர்.

இலங்கை முழுவதும், பிரிட்டிஷாரின் காலனி ஆட்சிக்குட்பட்டது. அக்காலத்தில் பிரிட்டிஷார் கண்டிய பிரதானிகளுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி, பௌத்த மதத்தையும், பௌத்த ஆலயங்களையும் பாதுகாக்க முன்வந்தனர். 1815ம் ஆண்டு செய்துகொண்ட இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி நடக்க பிரிட்டிஷார் முன்வரவில்லை. கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரத்தை பிரிட்டிஷார் ஆதரித்தனர்.

இதனால், பௌத்த மத்தினர் மத்தியில் ஏமாற்றம் தலைதூக்கிற்று. அதன் உச்சக் கட்டமான பிரதிபலிப்பே, 1833ம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதத்தில் வெடித்த பௌத்த - கிறிஸ்துவ கலவரமாகும்.

கொழும்பு, கொட்டாஞ்சேனையில் பரிசுத்த லூசியாஸ் தேவாலயம் அமைந்திருந்தது. அதன் அருகில், மிகத்துவத்தை குணானந்த தேரோவின் பௌத்த ஆலயம் இருந்தது. ஈஸ்டர் திருநாள் கொண்டாட்ட காலத்தில் அந்த ஆண்டு வெசாக் பண்டிகையும் வந்தது.

பரிசுத்த லூசியாஸ் தேவாலயத்தில் ஈஸ்டர் பண்டிகை கோலாகலமாக நடைபெறும்

அதே சமயம், வெசாக் பண்டிகையையும் கோலாகலமாக நடாத்த மிகத்துவத்தை குணானந்த தேரோ ஏற்பாடு செய்தார்.

இந்த இரண்டு மத விழாக்களும் சம காலத்தில் நடைபெற்றதால் குழப்பத்தில் முடிந்தது. ஈஸ்டர் காலத்தில் வெசாக் பண்டிகையை நடாத்த முன்வந்ததை கிறிஸ்தவர்கள் ஆத்திரமூட்டும் செயலாகக் கருதினர்.

கொழும்பில் மூண்ட கலவரத்தில் கொழும்பு நகரமே அரண்டு போயிற்று. வீதிகள் தோறும் பௌத்தர்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்குமிடையில் மோதல்கள் ஏற்பட்டன.

இந்த முதல் கலவரத்தில் ஒருவர் இறந்தார்; முப்பது பேர்களுக்கு மேலானவர்கள் படுகாயம் அடைந்தனர். இலட்சக்கணக்கான அசைவற்ற சொத்துக்கள் தீக்கிரையாயிற்று. பன்னிரண்டு பொலீசார் காயமடைந்தனர்.

இனக்கலவரத்தை அடக்கிய அரசு, விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்றை நியமித்து, கலவரத்துக்கான காரணத்தை ஆராய முன்வந்தது. இதுவே சிங்களவர்களால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட முதல் கலவரம் என்று குறிப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்.

அதை அடுத்து, அநகாரிக தர்மபாலாவின் காலத்தில் இரண்டாவது கலவரம் ஆரம்பமாகி வெற்றிகரமாக அரங்கேறிற்று.

அநகாரிக தர்மபாலா என்பவர், முன்னர் ஒரு லிகிதராக பதவி வகித்தவர். பின்னர், பௌத்த பிக்குவாக மாறி, பௌத்தப் பெயரான அநகாரிக தர்மபால என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டார். எச். டொன் காறோலிஸ் என்ற மரத்தளபாடகை ஒன்றை நடாத்திய சிங்கள வர்த்தகரின் மகனாவார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில், பௌத்த மத மேம்பாட்டை பரப்பும் தீவிர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அக்காலத்து சிங்கள பத்திரிகைகளான 'லக்மின்', 'தினமின்' போன்ற தினசரிகளும், தர்மபாலாவால் நடாத்தப்பட்ட 'சிங்கள பௌத்தம்' மற்றும் 'சிங்கள ஜாதிய' என்ற சஞ்சிகைகளும், இனவிரோத பிரசாரத்தில் தீவிரமாக இறங்கியிருந்த காலம்.

அன்று வாழ்ந்த நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டி மார்கள், இந்தியர்கள், முஸ்லிம்கள் ஆகியோர் நாட்டில் ஏற்றுமதி - இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். இலாபகரமாக தமது வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர். டொன் காறோலிஸ் போன்ற சிங்கள வர்த்தகர்கள் பொறாமை அடைந்தனர். முஸ்லிம்களும் இந்தியர்களும் நாட்டின் செல்வத்தை சுரண்டுகின்றனர் என்று தீவிர பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. பியதாஸ சிறிசேனா, அநகாரிக தர்மபால போன்றோர் முஸ்லிம் விரோத பிரசாரக் கணலைக் கக்கினர்.

1903 - 5ம் ஆண்டளவில், பௌத்த தேசமான ஜப்பான், ரஷ்யா நாட்டோடு போர் புரிந்து வெற்றியீட்டியது. வெள்ளையர் நாடான ரஷ்யாவை பௌத்த நாடான ஜப்பான் யுத்தத்தில் வெற்றியீட்டியது, இலங்கை வாழ் பௌத்தர்களுக்கு பௌத்த மத மேம்பாட்டு பிரசாரத்தை முன்னெடுக்க வழிவகுத்தது.

பிரிட்டிஷ் அரசுடன், 1815ம் ஆண்டில் 'செய்து கொண்ட கண்டிய ஒப்பந்தத்தின்', நூற்றாண்டு விழாவை 1915ம் ஆண்டு வெசாக் தின கொண்டாட்டத்துடன் கோலாகலமாக கொண்டாட சிங்கள பௌத்தர்கள் முடிவு செய்தனர்.

இந்த விழாவை கண்டியில் ஆரம்பித்து, பௌத்தர்கள் ஊர்வலமாக, முஸ்லிம் பள்ளி வாசல் வீதிவழியாக சென்றனர். அப்பொழுது முஸ்லிம்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் எதேச்சையாக வாய்த்தாக்கம், கைகலப்பு ஆகியன உருவாகிற்று. அவ்வாறு உருவான கைகலப்பு, காட்டுத்தீ போல நாடு பூராவும் பரவிற்று.

சிங்களக் காடையர்கள், முஸ்லிம் மக்களை காணும் இடங்களில் தாக்கத் தொடங்கினர். முஸ்லிம் மக்களின் வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள், வீடுகள் ஆகியனவற்றை எரித்து சாம்பராக்கினர். நூற்றுக்கணக்கான முஸ்லிம் மக்கள் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். முஸ்லிம் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டு, பின்னர் அவர்களின் வீடுகளையும் கொளுத்தினர். எரியும் வீடுகளுக்குள் முஸ்லிம் பெண்களையும், குழந்தைகளையும், வயோதிபர்

களையும் தூக்கி எறிந்தனர்.

சிங்களவர்களின் கோரத்தாக்குதல்களை தாக்குப்பிடிக்க முடியாத முஸ்லிம் மக்கள், அன்று ஆட்சியிலிருந்த பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சியாளர்களிடம் முறையிட்டு, தம்மை காக்கும்படி இறஞ்சி நின்றனர்.

பிரிட்டிஷ் அரசு, உடனடியாக இராணுவச் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்தி ஊரடங்கை அமுல் செய்தது. இராணுவத்தினர் நூற்றுக்கணக்கான சிங்களக் காதையர்களை சுட்டு வீழ்த்தினர். கலவரத்துக்கு பொறுப்பானவர்கள் என்று கருதப்பட்ட டி. எஸ். சேனாநாயக்கா அவரது சகோதரரான எவ். ஆர். சேனாநாயக்கா, டி. ஸி. சேனாநாயக்கா, டி. பி. ஜெயதிலக்கா, அநகாரிக தர்மபாலாவின் இரண்டு தம்பிமார்கள் ஆகியோரை கைதுசெய்து சிறையில் அடைத்தது.

இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ், இராணுவ நீதிமன்ற விசாரணை நடைபெற்றது. இந்த விசாரணையின்போது, அன்று புறக்கோட்டையில் பிரபல சிங்கள வர்த்தகரான டி. பி. பீதிரிஸின் மகனான டி. ஈ. பீதிரிஸ் கைதுசெய்யப்பட்டு, விசாரிக்கப்பட்டு, மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். இறுதியாக, நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் பிரகாரம், இவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இவ்வாறு கலவரத்துக்கு பொறுப்பாக இருந்தவர்கள் என விசாரணையை அடுத்து தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட சிங்களவர்கள் இராணுவத் துப்பாக்கிக்கு இரையாகினர்.

அநகாரிக தர்மபாலாவின் சகோதரர்களில் ஒருவரான எட்மண்டு ஹேவலித்தாரன, மற்றும் அன்று புறக்கோட்டையில் பிரபல வர்த்தகரான என். எஸ். பெர்னான்டோவின் மகனும், தர்மபாலாவின் மைத்துனருமான விஜயசேகரா ஆகிய இருவருக்கும் நீதிமன்றம் மரண தண்டனை விதித்தது. பின்னர், அவர்களின் மரணதண்டனை, ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றப்பட்டது.

அநகாரிக தர்மபாலாவின் இனவெறி பிரசாரத்தின் பயனாக உருவான முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிரான கலவரத்திலிருந்து இன்றும் இந்த இனமக்கள் மீளவில்லை. பெரும்பான்மையான முஸ்லிம் மக்கள் சிங்களவர்கள் மத்தியில் வாழ்வதால், 1915ம் ஆண்டுக் கலவரத்துக்கு பின்னர் இன்றுவரை அவர்கள் அடங்கியே வாழ்கின்றார்கள்.

பிரிட்டிஷ் பெருந்தோட்ட முதலாளிகள், கோப்பிச் செய்கையை 1840ம் ஆண்டளவில் அறிமுகம் செய்தனர். அதை அடுத்து, பெரும் தொகையான தொழிலாளர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்யத் தேவைப்பட்டனர். சிங்களவர்கள் இந்தக் கூலிவேலைகளில் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. தினப்படியும் அதிகமாகக் கோரினார்கள். எனவே, பெரும் தோட்ட முதலாளிகள், இந்தியாவிலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களை இறக்குமதி செய்தார்கள்.

இந்தத் தொழிலாளர்கள், கோப்பிப் பழம் பொறுக்கும் காலங்களில் இங்கு வந்தும், போயும் கொண்டிருந்தனர். நிரந்தரமாக இவர்கள் தங்கவில்லை.

1869ம் ஆண்டளவில் கோப்பிப் பயிர்கள் ஒருவிதமான இலைநோயினால் பாதிக்கப்பட்டன. எனவே, பெரும் தொகையானவர்கள் 1860ம் ஆண்டில் நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட தேயிலைப் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட முன்வந்தார்கள். இதை அடுத்து, பெருந்தொகையான இந்தியத் தமிழ் தொழிலாளர்கள், பெருந்தோட்டங்களில் நிரந்தரமாக வந்து தங்கத் தொடங்கினார்கள்.

பெரும் தோட்ட பயிர்ச்செய்கையை ஊக்குவிக்கும் முகமாக, 1867ம் ஆண்டளவில் கொழும்பு - கண்டி ரயில் சேவையும், 1871ம் ஆண்டில், கொழும்பு நாவலப்பிட்டி ரயில் சேவையும் ஆரம்பமாகிற்று. அதை அடுத்து, 1877 - 95ம் ஆண்டளவில், கொழும்பு - மாத்தறை, 1907 - 09ம் ஆண்டளவில் கொழும்பு - நீர்கொழும்பு, மற்றும், கொழும்பு - யாழ்ப்பாணம் ரயில் சேவை, குருநாகல் ஊடாக, 1894 - 1905 ஆண்டளவிலும் ஆரம்பமாகிற்று.

இலங்கையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ரயில் சேவையில், இந்திய மலயாளிகளே அதிகமாக

வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர் என்ற குற்றச்சாட்டு சிங்கள இனவெறியர்களால் சுமத்தப்பட்டது. 1913ம் ஆண்டளவில் பிரிட்டிஷ் காலனி அரசு, ரயில்வே விசாரணைக் குழு ஒன்றை நியமித்து இந்தக் குற்றச்சாட்டை ஆராய்ந்தது.

சிங்களவர்கள் அக்காலத்தில் மலயாளிகளைத் தமது எதிரிகளாகக் கருதினர். தமது உத்தியோக வாய்ப்புக்களை இவர்கள் அபகரிக்கின்றனர்; எனவே இந்த நாட்டின் மக்களான தமக்கு வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் போவதாக விசனம் அடைந்தனர்.

மேலும், தொழிற்சங்க போராட்ட காலங்களில், ஆட்சியாளர்கள் மலயாளி வேலை ஆட்களை வேலைகளில் சேர்த்து, தொழிற்சங்க போராட்டங்களை முறியடித்த சந்தர்ப்பங்களும் உருவாகிற்று. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மலயாளிகளை, 'கருங்காலிகள்', 'கைக்கூலிகள்' என்றும் வியாக்கியானம் செய்தனர்.

1930ம் ஆண்டுக்கு பின்னர், மலயாளி எதிர்ப்பு போராட்டம் உக்கிரம் அடைந்தது. ஏ. ஈ. குணசிங்காவின் தலைமையிலான தொழிற்சங்கம், மலயாளி விரோத பிரசாரத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றது.

1936ம் ஆண்டில், மலயாளிகளை நாடு கடத்த வேண்டும் என்று ஏ. ஈ. குணசிங்கா சட்டசபையில் பேசும்போது நிர்ப்பந்தித்தார்.

அவரது, 'வீரயா' என்ற பத்திரிகையில் மலயாளிகளைக் கண்டித்து எழுதினார். மலயாளிகள் தங்குவதற்கு வீடு வாடகைக்கு கொடுக்கக்கூடாது; மலயாளிகளின் உணவகங்களில் சிங்களவர்கள் உணவருந்தக்கூடாது; சிங்களப் பெண்கள், மலயாளிகளை திருமணம் செய்யக்கூடாது என்று எல்லாம் காட்டமாக எழுதிப் பிரசாரம் செய்தார்.

அதைஅடுத்து, நகர் புறங்களில் வாழ்ந்த மலயாளிகளை, சிங்களக் காதையர்கள் மறைந்திருந்து தாக்கினர். பல நூற்றுக்கணக்கான மலயாளிகள் படுகாயமடைந்தனர். சிலர் இறந்தனர்.

சிங்கள இனவாத வெறி, இனக்கலவரங்களை உருவாக்கி, அதையே பணியாகக் கைக் கொண்டது.

ஆட்டைக் கடித்து, மாட்டைக் கடித்து, சிங்கள வெறியர்கள் 1956ம் ஆண்டில் முதன் முதலாக தமிழர்களை தாக்க முன்வந்தனர்.

1956ம் ஆண்டு, ஜூன் மாதம் 5ம் திகதி, எஸ். டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் மக்கள் முன்னணி அரசு, 'சிங்களமே' இந்த நாட்டின் உத்தியோக மொழி என்ற மசோ தாவை நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகம் செய்ய முன்வந்தது. அந்த மசோதாவை எதிர்த்து தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் கொழும்பில் உள்ள பழைய நாடாளுமன்றக் கட்டிடத்துக்கு முன்னதாக உள்ள காலிமுக கடற்கரை மைதானத்தில் அஹிம்சை வழிப்போராட்டத்தில் இறங்கினர்.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் போராட்டத்தை முறியடிக்க, சிங்களக் காதையர்களை, சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் ஏவிவிட்டனர். அஹிம்சாவழியில் போராடிய தமிழர்களை, சிங்கள காதையர்கள் நையப்புடைத்தனர். அன்று, இளம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த அ. அமிர்தலிங்கம் தாக்கப்பட்டார். இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, அவரை தாங்கிப் பிடித்த வண்ணம், அன்றைய வவுனியாத் தொகுதி உறுப்பினரான ஸி. சந்திரலிங்கம், நாடாளுமன்றச் சபைக்குள் அழைத்துவந்தார். அமிர்தலிங்கத்தை கண்ட அன்றைய பிரதமரான பண்டாரநாயக்கா, பரிகாசமாகவும், ஏளனமாகவும் "கௌரவ காயக்காரரே" என்று கூறி எள்ளி நகையாடினார்.

தமிழர்கள், முதன்முதலாக 1956ம் ஆண்டளவில்தான், சிங்கள வெறியர்களின் இன வெறிப் போக்கை அனுபவ ரீதியாகப் புரிந்து கொண்டனர்.

1958ம் ஆண்டு, மே மாதம் 25ம் திகதி நாடு தழுவிய இனக்கலவரம் வெடித்தது. மட்டக்களப்பின் தென்பகுதியான அம்பாறை மாவட்டத்தில் சிங்கள அரசால் 1947ம் ஆண்டுக்கு பின்னர் தமிழர்களின் பகுதிகளில் குடியமர்த்திய சிங்களக் காதையர்கள் கொழும்பு யாழ்ப்பாண தபால் ரயில் வண்டியை பொலனறுவையில் வைத்து தாக்கினர்.

தமிழரசுக் கட்சியினர், 1961ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20ம் திகதி அளவில், யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி முன்னர் சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். இந்த அஹிம்சை வழிப்போராட்டம், வடக்கு - கிழக்கு மாகாணம் முழுவதும் பரவிற்று. தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் அரசு நிர்வாகம் ஸ்தம்பிதமாயிற்று.

ஏப்ரல் 14ம் திகதி அளவில், தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் நாட்டின் தபால் சட்ட விதிகளை மீறும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

'தமிழரசு தபால் சேவை' ஆரம்பமாகிற்று. 'இந்த நூலாசிரியராய நண்பர் சம்பந்தர், அன்று துடிப்புள்ள இளைஞர். தமிழரசுக் கட்சியிலும், தந்தை செல்வாலிலும் பற்றும் பிடிப்பும் உடையவர். அன்று ஆரம்பமான தமிழரசு தபால் சேவையில் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களான எம். சிவசிதம்பரம், வி. என். நவரத்தினம் போன்றவர்களுடன் இணைந்து 'தமிழ் தபால் சேவகராக' பணியாற்றி, சட்ட மீறல் இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்குபற்றி, தனது அரசியல் அரங்கேற்றத்தை நிறைவேற்றினார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு ஆரம்பமான சட்டமீறல் தபால் சேவையை அடுத்து, ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான அரசு, அமைதியாக நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தை முறியடிக்க, முதன்முதலாக இராணுவத்தை அனுப்பிற்று.

'சிங்கர்' படைப்பிரிவைச் சேர்ந்த இராணுவ வீரர்கள், அமைதியாக சத்தியாக்கிரகம் செய்த தமிழ் மக்களை அடித்து நொருக்கினர். பல சத்தியாக்கிரகிகள் படுகாயம் அடைந்தனர். தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, பணாகொடையில் உள்ள இராணுவ முகாமில் அடைக்கப்பட்டனர். இதன் மூலமாக, தமிழ் மக்கள் இலங்கை இராணுவத்தினரின் மிருகத்தனமான போக்கை முதன்முதலில் உணரும் அனுபவத்தினைப் பெற்றார்கள்.

1970ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலை அடுத்து, ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் அரசு மீண்டும் பதவி ஏற்றது. இந்த அரசில் செல்லையா குமாரசூரியர் என்ற தமிழர், தபால் தொலைதொடர்பு சேவை அமைச்சர் பதவி ஏற்றார். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதியை தடை செய்யும் தீவிர முயற்சிகளில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தில், மூன்றாவது உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெறுவதற்கு, தம்மாலான முட்டுக்கட்டைகளை வழங்குவதற்கு பெரும் பொறுப்பாக இருந்தார் என்றும், இந்த தமிழ் அமைச்சர் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டது.

உலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு வெற்றிகரமாக முடிவடைந்து, 1974 ஜனவரி 10ம் திகதி அன்று யாழ்ப்பாண வீரசிங்க மண்டபத்திற்கு முன்னால், மகாநாட்டில் பங்குபற்றிய கலைஞர்களுக்கு பரிசளிப்பு விழா நடைபெற்றது. இந்த விழாவைக் கண்டு, கேட்டு, மகிழ் பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் குழுமியிருந்தனர்.

எந்தவிதமான ஆத்திரமூட்டும் முகாந்திரங்களும் இன்றி பொலிசார் இந்த விழாவில் தலையிட்டு, கண்ணீர்ப் புகையும், தடி அடிப் பிரயோகமும் செய்தனர். இதன் பலனாக ஒன்பது தமிழர் பலியாகினர். இந்தக் கலவர நிகழ்ச்சி, இலங்கைப் பொலிசாரின் கொடுரத்தை யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு இனங்காட்டிற்று.

1977ம் ஆண்டில், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு ஆட்சி அமைத்தது. ஆட்சி அமைத்து ஒரு மாதத்திற்குள் ஆகஸ்ட் 16ம் திகதி மீண்டும் பெரிய எடுப்பில் நாடு தழுவிய இனக்கலவரம் வெடித்தது.

இந்த இனக்கலவரத்தை அடுத்து, நாடு பூராவும் இனக்கொந்தளிப்பு பேரிரைச்சலுடன் நிகழ்ந்த வண்ணமே இருந்தது. இருந்தும், 1981ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் மாவட்ட சபைத்தேர்தல் காலத்தில் நடைபெற்ற வன்செயல்கள் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவையாகும். இந்தக் காலத்தில் நிகழ்ந்த கலவரம், மலைநாட்டில் வாழும் மலைநாட்டுத்

தமிழர்களையும் பாதித்தது.

இறுதியாக, 1983ம் ஆண்டு ஜூலையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரமே தமிழ் மக்களை பாதித்த பாரிய இனக்கலவரமாகும்.

இந்த இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் சோக வரலாற்றைச் சித்தரிப்பதே திரு. சம்பந்தரின் நூலின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

நண்பர் சம்பந்தர் அன்று பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களைப் பேட்டி கண்டு, அவர்கள் வரலாற்றினை கேட்டறிந்து எமக்கு கோவைப்படுத்தி, நூல் வடிவமாக தந்துள்ளார்.

இதுவரை காலமும். இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அடித்தளத்தில் வாழும் மக்களின் சோக வலையாற்றை தமிழில் நூல் வடிவமாக எழுத எவருமே முன்வரவில்லை. இந்தக் கலவரம் நடந்து 13 வருடகாலம் சென்ற பின்னராவது, திரு. சம்பந்தன் முதன் முயற்சியாக, இந்த கலவர வரலாற்றை பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் வாயிலாக எமக்கு கூறமுயல்வது ஒரு பாராட்டத்தக்க முயற்சியாகும். தமிழில் இவ்வாறான மனித நேயத்தை, உணர்ச்சிகளை, யதார்த்த ரீதியில் எடுத்துக்கூறும் முதற்புத்தகம் என்று இதைக் கூறினாலும் மிகையாகாது.

இன்று எம்மத்தியில் வாழும் இளம் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், நண்பர் சம்பந்தரின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி, தமிழ் மக்களின் தற்கால நிலையை, வரலாற்று பின்னணியுடன் எழுத முன்வரவேண்டும்.

தமிழர்களின் வரலாறு ஆரம்பகாலம் தொட்டு, சீரான முறையில் எழுதப்படவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள பேராசிரியர்கள் முன்மாதிரியான முறையில், எமது வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தை நோக்க முன்வரவேண்டும்.

இறுதியாக, நுழைவாயிலில் வைத்து திரு. சம்பந்தரின் முயற்சியை விபரித்து, வரலாற்றுப் பின்னணி வழங்கும் பொறுப்பு என்னிடம் தரப்பட்டது.

அந்தப் பொறுப்பை என்னால் இயன்றளவு சீராக செய்துவிட்டேன் என்ற ஆத்ம திருப்தியுடன், உங்களை எமது மக்களின் சோகக் கதையை நோக்கி உங்கள் பார்வையை செலுத்த அழைத்து எனது பணியை நிறைவு செய்து கொள்கின்றேன்.

இன்று ஈழம் வாழ் தமிழ் இனம் தறிக்கெட்டு, சிக்கித் தவித்து தளம்பி வீழும் சோகநிலை மாற வேண்டும். வீரமுடனும் விவேகத்துடனும் வளத்துடனும் தமிழன் வாழ வழி பிறக்க வேண்டும்.

திரு. சம்பந்தர் ஊடாக பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறு. எமது திடசங்கற்பத்துக்கு உரமூட்டுவதாக அமைய வேண்டும். எமது மக்கள் அனுபவித்த அந்த கோரநிகழ்வுகள், வருங்காலத்தில் எம்மை மீண்டும் மீண்டும் அணுகாமல் காத்திட தேவையான மார்க்கம் என்ன? தமிழர்கள் இதை ஆராய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகின்றேன்.

மே 25, 1996

பாங்கொக், தாம்பலாந்து.

அன்புடன்,

கே. ரி. இராசசிங்கம்

உசாவிய நூல்கள்:

- De SILVA CHANDRA RICHARD: Sri Lanka A History - 1987.
GEIGER WILHELM: The Mahavamsa - Translation - 1993.
JAYAWARDENE KUMARI: Ethnic and Class Conflicts in Sri Lanka - 1987.
NAVARATNAM V.: The Fall and Rise of the Tamil Nation - 1991.
OLDENBERG HERMANN: The Dipavamsa - Translation - 1992.
PIYADASA L.: Sri Lanka: The Holocaust and After - 1984.
PONNAMPALAM SATCHI: Sri Lanka: The National Question and the Tamil Liberation Struggle - 1983.
RAJASINGHAM K. T.: Coming to Terms with the Tamils - Under print.
RAJASINGHAM K. T.: Ethnic Turmoil in Sri Lanka (Until 1988) - 1989.
VYTHILINGHAM M.: The Life of Sir Ponnampalam Ramanathan - 1977.

சச்சிதானந்தன் க.: எனது யாழ்ப்பாணம் - 1980.
சிற்றம்பலம் சி. க.: யாழ்ப்பாண இராச்சியம்

காட்டில் நான்கு நாட்கள்

கொடிகாமம், மீசாலை வடக்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தியாகராசா மல்லிகாதேவி நாவலப்பிட்டி பர்ணகலை வித்தியாலத்தில் ஆசிரியையாக கடமையாற்றியவர். இவர் கூறினார்:

யூலை 25-26ஆம் தேதிகளில் நான் இருந்த பர்ணகலை அரசினர் வித்தியாலய விடுதிக்கு தொடர்ந்து கல் ஏறிகள் விழுந்தன. இதைத் தொடர்ந்து, நிமிடத்திற்கு நிமிடம், நிலைமைகள் மோசமாக மாறின. தமிழர் கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. தோட்ட லயன்கள் எரிந்தன. பயங்கரமான கூக்குரல் சத்தங்கள் கேட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஓடிவந்து, “ஐயோ, ரீச்சர் ஓடுங்கோ,” உங்களைக் கேட்டு வெட்ட வருகிறார்கள், என்றார்கள். உடனே, என் இரண்டு வயதுக் குழந்தையுடன் ஓடி, ஒரு கற்பாறைக்குள் நுழைந்து கொண்டோம். வீடுகள் உடைபடும் சத்தமும், எரியும் வெளிச்சமும், என்னை வேகமாக ஓடச் செய்தன. நடுக்காட்டில் போய், நான்கு நாட்கள் குடிக்கத் தண்ணீர் கூட இல்லாமல், உயிருடன் போராடிக் கொண்டிருந்தோம்.

நகை, உடுப்பு, ரேடியோ, கைக்கடிகாரம் ஆகிய முக்கிய பொருட்களை, ஒரு தூக்கேசில் வைத்துக்கொண்டு ஓடினேன். பிள்ளையின் நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருந்தாலும், பயங்கரத்தாலும், காடுவிட்டு காடு போகும் போது, காடையர்கள் எதிர்ப்பட்டு தூக்கேசைப் பறித்தனர். உயிர்தப்பி ஓடிய என்னை, ஓர் கிறிஸ்தவப் பெண் காப்பாற்றி, ஒரு மினிபஸ்ஸில் ஏற்றி நாவலப்பிட்டி கொள்வென்ற முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்து, கம்பளை சாகிராக் கல்லூரி முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டேன். பின்னர் பேராதனை அகதிகள் முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டு, அங்கிருந்து பஸ் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்தோம். மிக மோசமாக இருந்த என் குழந்தையின் உடல்நிலை காரணமாக, அங்கேயே பொலிசுக்கு முறைப்பாடு கொடுக்க முடியாது போயிற்று. பிறந்த ஊரிற்கு வந்ததும், சாவகச்சேரி பொலிசுக்கு முறைப்பாடு கொடுத்தேன்.

நான் இருந்த அரச விடுதியில் இருக்கும் எனது ஏனைய பொருட்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாது.

குப்பை லொறியில் ஒரு கால்

காளிமுத்து சின்னகாளிமுத்து பொகவந்தலாவையில் பிறந்தவர். பேலிய கொட, நீர்கொழும்பு வீதியில், தும்புத் தொழிற்சாலை இயந்திர இயக்குனராக வேலை செய்தவர். இவர் சொன்னார்:

கடந்த யூலை 25ஆம் திகதி, நான் தொழில்புரிய செல்லும் வழியில், நண்பர் ஒருவர் எதிர்ப்பட்டு, மருதானைப் பகுதியில் தமிழ்க் கடைகளுக்கு ஏற்பட்ட தூர்ப்பாக்கிய நிலையைத் தெரிவித்தார். உடனே வீடு திரும்பினேன். வழியில் மெயின் வீதி, லீலா ஸ்ரோர்ஸ் முன்னால் கடற்படை, இராணுவ வீரர்கள் சுற்றிநிற்க யாழ்நகரிலிருந்து வந்த வாகனமொன்று பெட்ரோல் ஊற்றித் தீ வைக்கப்பட்டது. அதேநேரத்தில் பஸ்நிலையத்தில் நான்கு

வயோதிபத் தமிழர்கள் கோரமாக வெட்டப்பட்டு அரை உயிருடன் தீனவக்கப்பட்டனர். இக்கோரக்காட்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு, வீட்டுக்கு ஓடி வந்தேன். “அப்பா, பொலிஸ்காரன் சுடுகிறான், நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போவோமா?” என்று, எனது 3 வயது மகள் கவிதா கேட்டாள்.

திடீரென ஒருநாள், “நான்கு புலிகள் வந்துவிட்டன” என்று சொல்லி ஒவ்வொரு தமிழ் வீட்டிலும், பொலிஸ், ராணுவ, கடற்படைகளும் காதையர்களும் செய்த அட்டகாசங்கள் கணக்கிலடங்கா. இனி கொழும்பில் வாழ நினைப்பதும், தமிழ் அன்னையை நிர்வாணக் கோலத்தில் காண்பதும் ஒன்றுதான். என்னைப் பொறுத்தவரை, கொழும்பு வாழ்க்கை மாதிரி சிறந்த வாழ்க்கை இங்கு கிடைப்பது நிச்சயமில்லை, ஆனால் அதைவிடக் கண்ணுக்குக் கண்ணான பழகிய மனிதர்களைக் கொன்று குவித்த கொலையாளிகளிடமிருந்து, ஓடிச்சென்று, எங்காவது வாழ்வதே சரியானது என்ற முடிவுடன் இங்கு வந்துவிட்டேன். எனக்கும் என் மனைவி பிள்ளைகளுக்கும் ஏற்பட்ட ஓர் பயங்கர அனுபவத்தைக் கேளுங்கள்:

ஒரு அழகான இளைஞன் எங்கள் வீட்டு வாசலில் வைத்து அடித்துக் கொல்லப்பட்டான். காதையர்களால் தாக்கப்பட்ட அவன் குற்றுயிராகக் கிடக்க, ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி வந்து, “இவன் புலி” என்று சொல்லி, ஒரு லொறியிலிருந்து 4 டயர்களை எடுப்பித்து அவன்மேல் போட்டு பெட்ரோல் ஊற்றி எரித்த கொடுமை. எரியாமல் கிடந்த அவன் கால் ஒன்றை மறுநாட்காலை குப்பை லொறி எடுத்துப்போன பரிதாபம், உண்மையிலேயே எனது சகோதரர் ஒருவரை என் கண் முன்னால் இழந்தது போன்ற வெறுமை - இனி ஒரு டாம்பீக வாழ்க்கை தேவையில்லை என்ற முடிவுடன் நான் குடும்பத்துடன் அகதியாய் இங்கு வந்துள்ளேன்.

அந்த நாட்கள்.....

J.W.அலெக்சாண்டர் யாழ்ப்பாணம் நாலாம் குறுக்குத்தெரு, 118ஆம் இலக்க வீட்டைப், பிறப்பிடமாகக்கொண்ட இவர், தெகிவலை, காலிவீதி, 151/3ஆம் இலக்க இல்லத்தில், வசித்து வந்தார். இவர் கூறினார்:

26.07.83 அன்று, நான் என் உறவினர்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும்போது, சில காதையர்கள் வீட்டின் பின்புறமாக வந்து, கற்களை எறிந்து, சிங்களத்தில் ஏசினார்கள். நானும் என்னுடைய சகோதரியும் பயத்தின் காரணமாக அகதி முகாமிற்குச் செல்ல முடிவு செய்தோம். முகாமிற்கு செல்லும் வழியில், நாம் எடுத்துச் சென்ற உடை, புத்தகங்கள், பொருட்கள் அனைத்தையும் காதையர்கள் பறித்தனர். மாலையில் பம்பலப்பிட்டி முகாமிற்குச் சென்றோம். 8.8.83 வரை, முகாமில் இருந்தோம். அங்கே பட்ட கஷ்டங்களை வர்ணிக்க வார்த்தைகளேயில்லை. 8ஆம் திகதி இரவு பஸ் மூலம் கொழும்புத் துறைமுகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டோம். ‘சிதம்பரம்’ கப்பலில் என்ற ஏறினோம், கப்பல் மறுநாட் காலை புறப்பட்டது. இக்கப்பலில் நாம் கண்ட உபசரிப்பு மறக்க முடியாதது. நன்றியுடன் நினைவுகூரத்தக்கது. 10ஆம் திகதி காலை 3 மணிக்கு காங்கேசந்துறையை அடைந்தோம்.

அந்த நாட்களில் தமிழ் மக்கள் பட்ட தொல்லைகள் மறக்க முடியாதவை.

இனி தமிழ் மக்கள் ஒன்றுசேர வேண்டும். வசதி படைத்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தாராளமாக உதவ வேண்டும். எமக்கு எம் இனமே விடிவு ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும்.

குறைமாதக் குழந்தை...

யாழ்ப்பாணம் நாலாம் குறுக்குத் தெருவைச் சேர்ந்த, அ.செ.சவுந்தர நாயகம், எனும் பெண்மணி சொன்ன பரிதாபக் கதை:

நான் ஹட்டன், சென்யோன் பொஸ்கோ வித்தியாலயத்தில், ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினேன். ஒரு சிங்கள வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்தேன். அப்போது நான் 8 மாதக் கர்ப்பினி. காதையர் எம் வீட்டைச் சுற்றித் தாக்கியபோது, நான் சக ஆசிரியர்களுடன் பஸ் மூலம் நுவரேலியாவிருச் சென்றேன். வழியிலே என் பன்னீர்க்குடம் உடைந்தது. உடனே நுவரேலியா ஆஸ்பத்திரிக்கு என்னைக் கூட்டிச் சென்றார்கள். நான் அங்குபட்ட வேதனைகள் சொல்லில் அடங்காதவை. வீட்டிற்கு செய்தி அனுப்பினேன். அங்கிருந்து கண்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு அம்புலன்ஸ் வண்டி மூலம் அனுப்பப்பட்டேன். கலவரத்தின் மத்தியிலும் என் கணவரும் அம்மாவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து என்னைப் பார்த்தனர். அவர்களைப் பார்த்த பின்னர்தான், எனக்கு ஆறுதல் ஏற்பட்டது. குழந்தை குறைமாதத்தில் பிறந்தது. அங்கிருந்து ரூ.3000 செலவில் தனி வாகனம் அமர்த்தி யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். வரும் வழியில் எமது உடுப்புகள், உடைமைகளை காதையர்கள் பறித்தெடுத்தனர். அவற்றின் பெறுமதி ரூ.50,000.

பரீட்சை எழுதும்போது.....

கோபாலசிங்கம் ஜீபா, நீர்வேலி வடக்கிலிருந்து சென்று அம்பாறை ஹாடி தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்தார். பரீட்சை மண்டபத்தில் இருந்தபோது, வன்செயல் பற்றி அறிந்து, சகமானவருடன் வெளியேறிய கதையைக் கேளுங்கள்:

ஆடி மாதம், 25ஆம் திகதி, திங்கட்கிழமை, பகல் பன்னிரண்டு மணி முதல் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலுக்கு வரும் என்ற வானொலி அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து பரீட்சை எழுதுவதையும் விட்டு வெளியேறும்போது, சிங்கள மாணவர்களும், சிற்றூழியர்களும் எம்மைப் பயமுறுத்தினர். அவர்களிடமிருந்து சாதுரியமாகத் தப்பி, எமது உடைமைகளையும் இழந்து, பதினைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள காரைதீவை அடைந்தோம். பின்னர், கல்முனைப் பொலிசாரின் அனுசரணையுடன், பதுளையிலிருந்து பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் வந்த அகதிகளுடன், பஸ்வண்டி மூலம், 2.9.93 அன்று வீடு வந்து சேர்ந்தோம். இனிமேலும், அங்கு சென்று படிப்பைத் தொடர இனவெறியும், நாட்டு நிலைமையும் இடம் கொடுக்கா என்று முடிவு செய்துள்ளேன்.

தொழிலகத்தில் தொல்லை

க.குணரட்ணம் மகியங்கனையில் உத்தியோகம் பார்த்தவர். தெல்லிப்பழை, மயிலிட்டி தெற்கைப், பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். உத்தியோக அலுவலாக 25.7.83 அன்று கொழும்பு வந்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவத்தைக் கூறினார்:

“நிரந்தர தொழில் பார்க்குமிடமாகிய மகியங்கனையிலிருந்து, கொழும்பு தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு சென்றபோது, அவ்விடத்தில் சில அசம் பாவிதங்கள் நடந்ததை அறிந்தேன். அங்கே போகாமல், மார்க்கஸ் பர் னாண்டோ மாவத்தையில் இருந்த எனது மைத்துனரின் வசிப்பிடம் சென்றேன். மறுநாட் காலை, காதையர்கள் அவ்வீட்டைத் தாக்கி, எங்களை அடித்துத் துரத்தி, எமது உடைமைகளையும் பறித்துக்கொண்டு சென்றனர். பின்னர், பிற்பகல் ஒரு மணியளவில், பாராளுமன்றச் செயலாளர் நாயகம் அவ்விடம் வந்தபோது, அவரிடம் முறையிட்டோம். அவர் பொலிஸ் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்து, இந்துக் கல்லூரி அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஆகஸ்ட் 2ஆம் திகதி, கப்பலில் பயணம் செய்து, 4ஆம் திகதி, யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தேன்.”

கடற்பட்டார்

வை.அரியராஜா, உருத்திரபுரம் பத்தாம் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். சிளிநொச்சி தொலைத் தொடர்பு சிளை காரியாலயத்தில் கடமையாற்றியவர்.

ஆடி 25ஆம் திகதி, பரந்தனில் உள்ள தொலைத் தொடர் காரியாலயத்தில் பணியாற்றச் சென்றபோது, மேலவர் பணிப்பின் பேரில், சிறிது தூரத்திலுள்ள ஸ்ரோர்ஸிற்கு சென்று கையொப்பமிட்டு டீசல் பேர்மிட் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பும்போது இராணுவத்தினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

பற்களை உடைத்தனர்

J.N.செல்லையா, பண்டத்தரிப்பு, சில்லாலை, நல்லாயன் வீதியைச் சேர்ந்தவர். தெகிவலை சிறீசரணங்கர வீதியில் வசித்தவர். இவர் வேலைக்குச் சென்று திரும்புகையில்:

“காதையரால் தாக்கப்பட்டு, சைக்கிள், கைக்கடிகாரம், மோதிரம், பணம் ரூ 300/- யாவையும் பறிகொடுத்தேன். வெறுங்கையுடன் வீட்டுக்குச் சென்று மனைவியும் பிள்ளைகளும் காதையர்களால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். என் மனைவியின் பற்கள் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டில் இருந்த எனது பொருட்கள், மின்விசிறி, குளிர்சாதனப் பெட்டி, சைக்கிள் இரண்டு, தையல் இயந்திரம், தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, வானொலிப் பெட்டி, மின் அடுப்பு, மின் கேத்தல், மின் அழுத்தி, தளபாடங்கள், காப்பு இரண்டு சோடி, சங்கிலி இரண்டு சோடி, மோதிரம் முன்று, தாலிக்கொடி, தோடு நான்கு சோடி, யாவும் காதையர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.”

சிங்கள நண்பர் வீட்டில்....

மு.தர்மலிங்கம் 'வளர்மதி' மீசாலை வடக்கு மீசாலை. இவர் பண்டார வளையில் வியாபாரம் செய்தவர். இவர் கூறிய பயங்கரமான அனுபவம்:

“யூலை 27ஆம் திகதி பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு, நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிங்களக் காடையர்கள் வந்து, எமது இரண்டு கடைகளைத் தீ வைத்து எரித்தார்கள். அவ்வேளை, நான் கடையிலிருந்து ஓடி வீட்டிற்குச் சென்று மனைவி பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் காட்டிற்குள் ஒழித்திருந்தோம். பின்னர் சிங்கள நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் போய் தங்கியிருந்து, மறுநாட்காலை, நான்கு மணிக்கு, பண்டாரவளை பொலிசில் போய் தஞ்சமடைந்தோம். அன்றே எங்களை அகதி முகாமுக்கு அழைத்துப் போனார்கள். ஐந்து நாட்களின் பின், பஸ் மூலம் பதுளைக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அடுத்த நாள், பஸ் மூலம் மட்டக்களப்புக்கு வந்தோம். அங்கிருந்து, யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்.”

எல்லாம் எரிந்தன

மொரட்டுவவில் வியாபாரம் செய்துவந்த மகாலிங்கம், சுழிபுரம் மேற்கைச் சேர்ந்தவர். இவர் சுருக்கமாகச் சொன்ன அனுபவம்:

எனது வியாபார நிலையம் முற்றாக எரிக்கப்பட்டது. பணம் ரூ.3000, தங்க மோதிரம், உடைகள், பெற்றோல்மாக்கல், கைமணிக்கூடு, பாஸ்போட், பாஸ் புத்தகம், இதில் ரூ.1000 இருந்தது, கடைத் தளபாடங்கள் இவை யாவும், தீக்கிரையாய் விட்டன.

பிள்ளைகளை இழந்தேன்

வேலணை விக்டர் செல்வம் கொழும்பு மெயின் வீதி கடையொன்றில் தையல் வேலை செய்து வந்தவர். இவர் சொன்னார்:

“எனது வயது 41. என் குடும்பத்தில் ஏழு பேர். மனைவி சுகர்ணா ரோஸ்மேரிக்கு வயது 36. பிள்ளைகள் மதிவாணன், அருள்மொழி, தேன்மொழி, தேவானந்த், மதி ஆகியோர். யூலை 25ஆம் திகதி காலை 9 மணியளவில் கெய்சர் வீதியில் வைத்துக் காடையர்களினால் தாக்கப்பட்டேன். அதனால் உணர்விழந்து விழுந்த நான், மீண்டும் உணர்வு பெற்று பம்பலப்பிட்டி மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோயில் சென்று தஞ்சமடைந்தேன். தாக்கப்பட்டபோது என்னுடன் வந்த பிள்ளைகள் மூவரைக் கைவிட்டு விட்டேன். இவர்களை அகதி முகாமில் தேடினேன். பல முகாம்களுக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். இதுவரை அவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் தெரியவில்லை”.

அங்கும் இங்கும்

வல்லிபுரம் கணேசானந்தன் வலப்புலம் வீதி தெல்லிப்பழையைப் பிறப்பிட

மாகக் கொண்டவர். பண்டாரவளை மெயின் வீதியில் வல்லிபுரம் அன் சன்ஸ் வியாபார நிலையத்தின் உரிமையாளர். இவர் கூறினார்.

“எனது வியாபார நிலையம் முற்றாகக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, சேதப்படுத்தப்பட்டது. வியாபார அலுவலராக நான் கொழும்பு சென்று மார்க்கஸ் பர்னாண்டோ மாவத்த வீடு ஒன்றில் தங்கியிருந்தபோது, காதையர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டு, பணம், மோதிரம், சங்கிலி, மணிக்கூடு, உடைகள் யாவும் மொத்தம் ரூ.20,000 வரை பறி கொடுத்தேன். கடை சேதப்படுத்தப்பட்டதால் ஏற்பட்ட நட்டம் இரண்டரை லட்சம்”.

லொறி எரிந்தது

சுழிபுரம் சிழக்கைச் சேர்ந்த, வேலாயுதம் செல்வராஜா, வெள்ளவத்தை காலி வீதியில் வியாபார நிலையம் வைத்திருந்தவர். இவரின் கதை:

“யூலை 25, நாளும் எனது சகோதாரர்களும், கடையில் வியாபாரம் செய்துகொண்டிருக்கையில் காலை பத்து மணியிருக்கும், காதையர் கூட்டமொன்று கடையை நோக்கி வந்தது. கடையை உடைத்தெறிந்து, கொள்ளையடித்தார்கள். பின்னர் தீ வைத்தார்கள். வீதியில் நிறுத்தி வைத்திருந்த எனது லொறி, 22 சிறி 507, இதனையும் கொழுத்தினார்கள். கடைக்கு எதிரில்தான் பொலிஸ் நிலையம் இருந்தது. ஆயினும் பொலிஸ் எட்டியும் பார்க்கவில்லை. நாங்கள் ஓடி ஒழித்து மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோயில் முகாமில் தங்கி, பின்னர் கப்பல் மூலம் காங்கேசன்துறை வந்தோம்.”

அக்காவும் அத்தானும் என் கண் முன்னாலே எரிக்கப்பட்டனர்

தெகிவலையில் வியாபாரம் செய்துவந்த, கதிரேசு சுப்பிரமணியம், சொன்ன சோகக் கதை:

“எனது அக்காவும் அத்தானும் சிங்கள வெறியர்களாலும், அரசு காதையர் கள்ளாலும் கடையுடனும், வீட்டுடனும் தீயூட்டி எரிக்கப்பட்டனர்.”
இதற்குமேல் அவரால் பேச முடியவில்லை.

சிங்கள நண்பர் வீட்டில்

வெள்ளவத்தையில் கடை வைத்திருந்த, குமாரசாமி சிவசுப்பிரமணியம், சொன்ன திகிலூட்டும் செய்திகள்:

“யூலை 25ஆம் திகதி, எனது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சோக திகில் நிறைந்த நாள். அன்று காலையில், நாலாபக்கமிருந்தும் பயங்கரச் செய்திகள் வந்தவண்ணமாகவிருந்தன. இனக் கலவரம் பரவியது. மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். கலவரம் தொடர்ந்தால், தமக்கு உணவுப் பொருட்கள் சிடைக்காமல் போகலாம் என்ற பயத்தில், சிங்கள மக்கள் தம் தேவைகளை முண்டியடித்து கடைகளில் வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர். சரியாகப் பத்து மணிக்கு, கொள்ளையர் கூட்டம் வெள்ளவத்தையில்

பிரவேசித்து, தமிழருக்குச் சொந்தமான கடைகள், வீடுகள் யாவற்றிற்கும் தீ வைத்தனர். கொள்ளையடித்தார்கள். தப்பியோடியவர்களை வெட்டினார்கள். நெருப்பில் தூக்கிப்போட்டார்கள். வாகனங்களை தெருவில் மறித்து நெருப்பு வைத்தார்கள்.

12.30மணிக்கு காதையர் கூட்டம், எங்கள் வீட்டைத் தாக்க வந்தது. அவர்கள் கையில் வாள், இரும்புக் கம்பி போன்ற ஆயுதங்கள் இருந்தன. கடையில் இருந்த நாங்கள் எல்லோரும், பின்வழியால் ஓடி, ஓர் சிங்கள அன்பர் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தோம். அவர்கள் எங்களைத் தங்கள் கட்டில் அடியில் ஒழித்து வைத்தார்கள். உணவு தந்தார்கள். அடுத்தநாள் பொலிஸ் உதவியுடன் எங்களை அகதி முகாமிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்”.

பெற்றோலா டீசலா?

கைதடி முகாமிலிருக்கும் ரேமன்ட் இராசையா சலமோன் தெகிவலையில், வாகன ஓட்டுனராக வேலை செய்தவர். இவர் 25ஆம் திகதி காலை வழமைபோல் வாகனத்தை செலுத்திச் சென்றபோது கண்ட பயங்கரச் சம்பவங்களையும், தான் தப்பிய தந்திரத்தையும் கூறினார்:

“அன்று வழமையான பாதையில் நான் வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்றேன். காலை 4.30 மணியளவில் நாராவேன்பிட்டிச் சந்தியைக் கடக்கும் போது, அப்பகுதி ஒரே தீச்சவாலையாகக் காட்சியளித்தது. நடுவீதியில் ஒரு கார் தீப்பற்றி எரிகிறது. அதைத் தாண்டிச் சென்றபோது ஒரு மனிதனை உயிரோடு தீழுட்டிக் கொளுத்தினார்கள். வழிநெடுக மோட்டார் சைக்கிள், சைக்கிள், கடைகள், வீடுகள் எல்லாம் ஒரே நெருப்புமயம். எப்பக்கம் திரும்பினாலும் புகைமண்டலம். பொரளை, மருதானை வழியாக நான் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது சிலர் என் வாகனத்தை நிறுத்தினார்கள். இந்த வாகனம் டீசலிலா பெற்றோலிலா வேலை செய்கிறது என்று கேட்டனர். கடவுள் செயல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் நான் செலுத்திய வாகனம் டீசலில் இயங்கியது. டீசலில் ஓடுவது என்று சிங்களத்தில் சொன்னேன். என்னைச் சிங்களவன் என்று நினைத்தார்களோ! சரி சரி சீக்கிரமாய் போ என்று சிங்களத்தில் கூறினார்கள். புறப்பட்டேன்.

வாகனத்தைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, வீடு சென்றேன். அவ்வேளை, வீட்டுப் பக்கத்தில் வன்செயல் ஏதும் நடைபெறவில்லை. ஆனால், நேரம் போகப்போக, பஸ்ஸிலும், லொறிகளிலும் காதையர் வந்து, தமிழர்களை அடிக்கவும், கடைகளை உடைக்கவும், தீ வைக்கவும் தொடங்கினார்கள். நான் குடும்பத்துடன் வீட்டுச் சொந்தக்காரர் (சிங்களவர்) வீட்டில் போய் மறைந்தோம். 27ஆம் திகதி, பகல் ஒரு மணிக்கு, நாங்கள் வசித்த வீதியில் இருந்த பொலிஸ் காவல் நிலையத்தில் தஞ்சமடைந்தோம். அவர்கள் எங்களை இரத்தமலானை அகதி முகாழுக்கு அனுப்பினார்கள்.

அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாண மண்ணில் கால் ஊன்றிய பின்னர்தான் எங்களுக்குப் புத்துணர்வு பிறந்தது. இங்கு குடியேறி, தொழில் செய்து சீவிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளேன்.”

குத்திய கத்தியுடன் ஓடி.....

காரைநகர் பாலாவோடையைச் சேர்ந்த திரு.நா.சங்கரப்பிள்ளை - மொரட்டுவ ஸ்ரேசன் நோட் கடை ஒன்றில் வேலை செய்துவந்த இவர் சொன்ன மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் சம்பவங்கள்:

25.7.83, அன்று பகல் 11.30 மணியளவில் நான் வேலை செய்யும் கடைக்கு மூன்று காதையர்கள் வந்தனர். அவ்வேளை, நிலைமையுணர்ந்து கடையைப் பூட்ட முயன்றேன். அவர்கள் வைத்திருந்த பெரிய பொல்லுகளால் என்னைத் தாக்கினார்கள். என் தலையிலும் காதுகளிலும் இரத்தம் வடிய அடுத்த கடையை நோக்கி ஓடினேன். அவர்கள் எமது கடையிலிருந்த பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டனர். என் காயங்களைப் பார்த்தவர்கள் உடனடியாகப் போலீஸ் நிலையம் போகச் சொன்னார்கள். நான் பொலிசுக்குப் போய் நடந்தவற்றைக் கூறினேன். அவர்கள் என்னை லுணாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கே கடமையிலிருந்த வைத்தியர் என்னைத் திரும்பியும் பாராது போய்விட்டார். அங்கு மருந்து கட்டுபவர் எனக்குத் தெரிந்தவர். அவர் என் காதில் 8 இழை போட்டு காயங்களுக்கு மருந்தும் போட்டார். பின்னர் கடமைக்கு வந்த மற்றொரு டாக்டர் பெருமனத்துடன் வேண்டிய சிகிச்சைகள் செய்தார். அங்கு ஐந்து நாட்கள் தங்கி சிகிச்சைகள் பெற்றேன். காயங்கள் மாறி வந்தன. 20 ஆம் திகதி, 3 மணியளவில், நான் நித்திரையாயிருக்கும்போது இருபது காதையர்கள்வரை வந்தனர். அதில் ஒருவன் 18 வயதிருக்கும், ஆறு அங்குலக் கத்தியால் என் வயித்தில் குத்தினான். நான் கத்தியுடன், மதிற் சுவரால் ஏறிக் குதித்து மயங்கிய நிலையில் உதவியை எதிர்பார்த்துப் பதுங்கியிருந்தேன். ஐந்து நிமிடங்களில் ஒரு பொலிஸ்காரர் வந்தார். என் இடுப்பில் இருந்த கத்தியை இழுத்தெடுக்க உதவினார். உடனடியாக களு போவில ஆஸ்பத் திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கு தமிழ் நோயாளர்களை சிங்கள நோயாளர்களும், காதையர்களும் பயங்கரமாகத் தாக்கிக்கொண்டிருந்தனர். அதனைக் கட்டுப்படுத்த பொலிசாரும் ராணுவத்தினரும் பெரும் பிரயத்தனம் எடுத்துக்கொண்டிருந்ததை என்னால் காணக்கூடியதாகவிருந்தது. என்னை அவசர சிகிச்சை பிரிவில் சேர்த்ததால் என்னை யாரும் தாக்க முடியவில்லை. என்னைப் படம் பிடிப்பதற்கு கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கே என் வயித்தில் சத் திரசிகிச்சை செய்யப்பட்டது. அங்கு ஐந்து நாட்கள் உணவின்றிக் கிடந்தேன்.

இந்நாட்களில், அங்கு வேலை செய்யும் சிப்பந்திகள் என்னைப் பார்த்து, இப்போ உங்களுக்குத் கந்திருப்பது போதும், இனி யாழ்ப்பாணம் வந்து மீதி தருவோம் என்று பேசினார்கள். உறவினரான ஒரு போலீஸ்காரர், எனக்கு நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டு என்னை வந்து பார்த்தார். அவர் முயற்சியால், என் விருப்பத்தின் பேரில் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில்

சேர்க்க, தனியார் பஸ் மூலம் அனுப்பப்பட்டேன். யாழ் ஆஸ்பத்திரியில் மீண்டும் எனக்கு சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்டது.

இப்போது, வீட்டில் இருந்து காரைநகர் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை செய்து வருகிறேன்”.

மீண்டும் அகதியாக.....

‘சுதந்திரன்’ அச்சகத்தில் ‘போமனாகக்’ கடமையாற்றி வந்த இரத்தினராஜ் ஸம்சன் அவர்கள் கூறியது:

“நான், 1977 ஆம் ஆண்டில் நடந்த இனக்கலவரத்தில் எனது தகப்பனையும், சகோதரனையும் இழந்தேன். சொத்துக்களையும் இழந்தேன். அந்நாளில் நான் கொழும்பு பண்டாரநாயக மாவத்தையில் இருக்கும் ‘சுதந்திரன்’ தலைமையகத்தில் அச்சக போமனாக கடமையாற்றினேன். யாழ்ப்பாணம் வந்து, சுதந்திரன் கிளை அச்சகத்தில் வேலைசெய்து வந்தேன். சுதந்திரன் அச்சகம் “சீல்” வைக்கப்பட்டதால் என்னைக் கொழும்பு அச்சகத்தில் வந்து வேலைசெய்யும்படி, அதன் நிர்வாகி திரு.சந்திரகாசன்(தந்தை செல்வாவின் மகன்) பணித்தார். எனவே நான் குடும்பத்துடன் சென்று மகரகமையில் வசித்து வந்தேன்.

1983 யூலை கலவரத்தில் சொத்துக்களையும், நகைகளையும் பணத்தையும் இழந்து, மீண்டும் அகதியாக யாழ்ப்பாணம் வந்து வாடகை வீட்டில் வசித்து வருகிறோம். எனக்கு ஏற்பட்ட நட்டம் ரூ 75,000”.

மாணவர்களும் தாக்கினார்கள்

பொன்னையா சிவகாந்தன் மல்லாகம் வாசி. இவர் கொழும்பு காகோ போட் டிஸ்பாட்ஸ் கம்பனியில், பதினான்கு ஆண்டுகளாக வேலைசெய்து வந்தார். கொழும்பு சிறீன்லன்ட் ஹோட்டலை தீ வைக்கவேன்று, பெற்றோல் குண்டுகளுடன், லொறிகளில் வந்து குதித்த சுமார் 150 காடையர்கள் அருகிலுள்ள வீடுகளையும் தாக்கினார்கள். மயிரிழையில் உயிர்தப்பிய திரு.சிவகாந்தன் சொன்னார்:

“எங்கள் வீட்டைத் தாக்கியவர்கள் ஒரு மகாவித்தியாலய மாணவர்கள் என்று தெரிய வந்தது. எங்கள் குடும்பத்தில் நாலு பேர். நாங்கள் ஒரு பொருளையும் எடுக்காமல், கடற்கரைப் பக்கம் ஓடினோம். மாலை ஆறு மணிவரை தெரிந்தவர் ஒருவர் எங்களை ஒழித்து வைத்தார். தமிழர்களை வீடு வீடாகத் தேடி கொலைசெய்யப் போகிறார்கள் என்று சிலர் சத்த மிட்டார்கள். இதனால் சிங்கள நண்பர்களின் உதவியுடன் அகதி முகாமிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். கொழும்பில் எனக்கு ஏற்பட்ட பயங்கர அனுபவம் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாதவை”.

தோட்டம் செய்வோம்

செல்வாந்தேஸ்வரி தந்தையா, புலோலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட

வர். கொழும்பில் ரெலக்ஸ் நிறுவனம் கணக்குப் பகுதியில் கடமையாற்றியவர். இவர் கூறியது:

“யூலை 25ஆம் திகதி, அலுவலகம் விட்டு போகும் வழியில் நகைகளைப் பறித்தார்கள். தங்கியிருந்த வீட்டை அடைந்தபோது, பாதிப்பு எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் 24ஆம் திகதி இப்பகுதி தமிழ் வீடுகளை அடிக் கப் போவதாக எச்சரிக்கை விடுத்தார்கள். அதனால் வேறு இடம் பார்த்துச் செல்லுகையில் மிகுதிப் பொருட்களையும் பறி கொடுத்தேன். எனது தகப்பனாரும் நானும் அகதிகளாக யாழ்ப்பாணம் வந்துள்ளோம். நான் பெண்ணாகவிருந்தும் வறுமையின் நிமித்தம் தொழில் செய்யப் போய் அகதியாக வந்துள்ளேன்.

தோட்டம் செய்ய ஒரு வெற்றுக் காணி தந்தாலே போதும் நாம் வாழ முயல்வோம்”.

அகதி முகாமிலும் காதையர்

சுழிப்புரத்தில் பிறந்த சிவப்பிரகாசம், 53 வயதானவர். காணி நிருணயக் கந்தோரில் தட்டெழுத்தாளராக வேலை செய்தவர். இவருக்கு ஏற்பட்ட மன அதிர்ச்சி ஆளையே கொன்றுவிடும் போலிருக்கிறது என்றார். அவர் மேலும் கூறியது:

“யூலை 25ஆம் திகதி, 3 மணியளவில் காதையர் எங்கள் இருப்பிடத்து யன்னல்களையும், கதவுகளையும் உடைத்தார்கள். உடனே நாங்கள் மதிற் சுவரைத் தாண்டி ஓடி ஒரு பற்றைக்குள் ஒழிந்து கொண்டோம். மறுநாள் அதிகாலைக்கு முன், கொம்பனித்தெரு சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கும் காதையர்கள் வந்து அகதிகளைத் தாக்கி உடைமைகளைப் பறித்தார்கள். என்னிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாத தால், சிறு தாக்குதலுடன் தப்பினேன். இரண்டு நாட்கள் உணவின்றிச் சோர்வுற்றேன். பின்னர், கொம்பனித்தெரு பொலிஸ் அதிகாரி கோயிலுக்கு வந்தார். எங்கள் நிலைமையை எடுத்துரைத்தோம். அவர் எங்களைத் தேஸ்டன் கல்லூரி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்து 6.8.83இல் ‘சிறீமணி’ என்ற இலங்கைக் கப்பலில், யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்”.

வர வேண்டாம்

கல்கிசை சிறீ தர்மபாலா வீதியில் 21ஆம் இலக்க இல்லத்தில், தங்கியிருந்தவர் திரு.த.அ.செல்வராசா. இரத்தமலானை நீர் விரியோக வடிகாலமைப்புச் சபையில், வரை வல்லுனராகக் கடமையாற்றியவர்.

பொலிசாரின் ஆலோசனைப்படி அகதி முகாமுக்கு, பொருட்களோடு போகும் வழியில், தன் உடைமைகளைக் காதையர்கள் பறித்துக் கொண்டார்கள் என்று கூறியவர், தன்னை மீண்டும் வர வேண்டாம் என்று அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அறிவித்திருப்பதாகக் கூறினார்.

வெளிநாடு செல்ல....

"நானும், மகன் சகாயநாதனுமாக 23.7.83 அன்று ரூ.15,000 பணத்துடன், வெளிநாடு அனுப்பும் ஏஜென்சி ஒருவரிடம் போய்க் கொண்டிருந்தோம். வழியில் ஒரு கும்பல்-25 பேர் இருக்கும்-எம்மைத் தாக்கி எம்மிடமிருந்த பணத்தையும் 13,000 ரூபா பெறுமதியான நகைகளையும், கைமணிக்கூடுகளையும் பறித்தெடுத்தார்கள். பின்னர் கதிரேசன் கோயில் முகாமிற்குப் போய் ஐந்து நாட்கள் தங்கி மினிபஸ் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம் என்று கவலைப்பட்டவர், நாரந்தனை எம்.யோசப் என்பவர்.

நட்டம் 40 இலட்சம்

ரஞ்சனா ரேடர்ஸ் 125, 5ஆம் குறுக்குத் தெரு, நீகன் ஸ்ரோர்ஸ் 163-5ஆம் குறுக்குத் தெரு, கொழும்பு. இரு வியாபார நிலையங்களையும் காதையர் கொள்ளையடித்து, தீ வைத்தனர். இவற்றால் எனக்கு ஏற்பட்ட நட்டம் முப்பத்தொன்பது இலட்சத்து எண்பத்திரண்டாயிரம் என்கிறார் வேலணை-2 விசுவலிங்கம் சிவம் அவர்கள்.

காணியை விற்று.....

றாகம, கெரக்க பொருண என்னுமிடத்தில், நூல் சாயமிடுதல் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடத்தி வந்தார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த காணியை விற்று ரூபா 25,000 முதலீடு செய்தார். மாத வருமானம் ரூ.3,000 ஆக இருந்தது. ஆனால் கடந்த வன்செயலின்போது, உடைகள், தொழிலகச் சாமான்கள், நகை, பணம் எல்லாம் இழந்து வெறுங்கையாக அகதியாக வந்துள்ளோன். சித்தங்கேணி நடராஜா இராஜரட்ணம்.

அண்ணா எங்கே?

சத்தியரூபன், சத்தியசீலன் சகோதரர்கள் வேலணையைச் சேர்ந்தவர்கள். தம்பி ஆட்டுப்பட்டித்தெரு கடையொன்றில் வேலை செய்தார். அண்ணன் நொறிஸ் ரோட் கடைகளில் புறோக்கராகக் கடமையாற்றினார்.

கலவரம் தொடங்கியதும், தம்பி ஜிந்துப்பிட்டி சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் முகாமிற்கு போகும் வழியில் சம்பளப்பணம், மற்றும் உடைமைகளை சுத்தி முனையில் காதையர் பறித்துக்கொண்டனர்.

அண்ணன் சத்தியசீலன் இதுவரை வீடு திரும்பவில்லை, அவரைக் கண்டதாக யாரும் சொல்லவில்லை. எங்களை நம்பி வாழ்ந்த குடும்பம் கவலையில் முழுகியுள்ளது. எங்கள் சொத்து ஒரு ஓலைக் குடிசையும் சிறு காணித்துண்டும்தான் என்று கண் கலங்கினார் தம்பி சத்தியரூபன்.

டாக்சியில் வைத்து....

பேரின்பநாயகம் எனது மகன், தவராசா, வேல்முருகு ஆசிரியோருடன் இரத்தமலாணையிலிருந்து வெள்ளவத்தைக்கு டாக்சியில் வரும்போது, காதையர் களால் தெகிவலைச் சந்தியில் வைத்து தாக்கப்பட்டு மூவரும் கொலை செய்யப்பட்டனர். டாக்சி இலக்கம் 5 சிநீ 3927 செலுத்தியவர் ரஞ்சித். 29.7.83இல் நடந்தது, என அறிவிக்கிறார், நீர்வேலியைச் சேர்ந்த ,திரு. கந்தையா ஆழ்வாப்பிள்ளை.

அதிர்ச்சியில் காலமானார்

காலி, ஒல்கொட் மாவத்தையில், ரேணுகா ரேடேர்ஸ் நிலையத்தில் வேலை செய்து வந்தார், வேலணையைச் சேர்ந்த, திரு.ஜெகதீசன். அந்த நிலையம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு தீ வைக்கப்பட்டதையடுத்து ஓடித்தப்பி சிநீ மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் ஆலயத்தில் தங்கி, யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். தம் வியாபார நிலையம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டதை கேள்வியுற்ற அதன் உரிமையாளர் அதிர்ச்சியுற்று யாழ்.ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு 1.9.83இல் காலமானார், என்றும் இனி யாரிடம் உதவி பெறுவது எங்கே தொழில் புரிவது என்று கலங்குகிறார், ஜெகதீசன்.

புலி! புலி!

கொள்ளப்பிட்டி சென் தோமஸ் ஆரம்பப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய, திரு.நமசிவாயம் அருண்குமாரின், சொந்த பயங்கர அனுபவம்:

29.7.83 அன்று காலை 9.30 மணியளவில், சக ஆசிரியர் திரு.தியாக ராசாவுடன் பம்பலப்பிட்டி அகதி முகர்மில்; அவருடைய நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். டிக்மன்ஸ் நோட்டால் அகதி முகாமை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தோம். வழியில் ஒரு கடற்படை, வீரன் எங்களையும், முன்று தமிழர்களையும் மறித்தான். "கொட்டியா" (புலி!) 'கொட்டியா' (புலி!) என்று சத்தமிட்டான். உடனே எங்களை நோக்கி ஒரு கூட்டம் ஓடிவந்தது. கடற்படை வீரன் முன்னிலையில் அவர்கள் எங்களைத் தாக்கினார்கள், எங்களை அவர்கள் ஈவிரக்கமின்றி அடித்தார்கள். உடலில் பல காயங்கள் ஏற்பட்டன. அவ்வேளை, திரு.தியாகராசா இரத்தம் பெருக, உணர்விழந்து கீழே விழுந்தார். பின்னர் அவ்விடத்திற்கு வந்த பொலிஸ் ஜீப்பில் எங்களை ஏற்றி பொலிஸ் நிலையம் கொண்டு போனார்கள். பொலிஸ் நிலையத்திலும் பொலீசார் எங்களை ஈவிரக்கமின்றி அடித்தார்கள். உணர்விழந்த திரு.தியாகராசாவின் வயிற்றில் துப்பாக்கிப் பிடியால் அடித்தார்கள். பின்னர் நாங்கள் பொலிஸ் ஜீப்பில் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டோம். அப்பொழுதும் திரு.தியாகராசா உணர்விழந்த நிலையில் தானிருந்தார். நாங்கள், 52ஆம் வாட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டோம்.

அவ்வாட் வேலையாள் என்னை இரு இடங்களில் சுத்தியால் குத்தினான். திரு.தியாகராசாவின் நிலைமை மோசமாக இருந்ததால் அவர் வேறு வாட்டுக்கு மாற்றப்பட்டார். 5.8.83இல் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியே வந்தேன். திரு.தியாகராசாவைப்பற்றி பல பகுதிகளிலும் விசாரித்தேன். அவர் பற்றிய தகவல்கள் ஏதும் தெரியவில்லை. அகதிகளுக்காக அரசு ஏற்பாடு செய்திருந்த கப்பலில் நான் வல்வெட்டித்துறை வந்து சேர்ந்தேன்”.

காடையரை எதிர்த்தோம்.

‘சீக்கோ யுவலர்ஸ்’ செட்டித்தெரு, கொழும்பு, இதன் உரிமையாளர் சேவுகன் இராமநாதன் தந்த திடுக்கிடும் தகவல்கள்:

“யூலை 25ஆம் திகதியிலிருந்து, கொழும்பில் தமிழ்க்கடைகள், வீடுகள் யாவும் கொள்ளையரால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. தமிழர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர்”.

“28.7.83 அன்று ஒரு கூட்டம் வந்து, செட்டித்தெரு கடைகளைத் தாக்கியது. நான், மற்றும் இருவருடன், எங்கள் கூரையில் ஏறினேன். இதே போன்று மற்றைய கடைக்காரர்களும் கூரைமேல் ஏறியிருந்தனர். கடைகள் தாக்கப்பட்ட வேளை, நாங்கள் காடையரைத் துரத்த, போத்தல்களால் எறிந்தோம் முன்று மணியளவில் இராணுவப்படை வந்தது. காடையரைக் கலைப்பதற்குப் பதில் கூரையை நோக்கிச் சுட்டார்கள். பலர் கூரையிலிருந்து விழுவதைக் கண்டேன். எனக்குத் தலையில் காயமேற்பட்டது. நான் அறிந்தவரை 28 யேர் இறந்திருக்க வேண்டும். கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில் நான் பதினேழு நாட்கள் இருந்தேன். முதல் நாள் மாத்திரம் என் காயத்திற்கு மருந்து போட்டனர். பின்னர் நான் கவனிக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி ஊழியன் வந்து என் கைகளையும், கால்களையும் கட்டி வைத்தான், என்னைத் தடியால் அடிப்பான். நான் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெற்று வருகிறேன்”.

கல்நெஞ்சரின் வன்செயல்கள்

கொழும்பு, கிரான்ட்பாஸ், திருப்பதி ஸ்ரோர்ஸில் வேலை செய்த கந்தையா கணேசபதி, கூறிய கல்நெஞ்சரின் வன்செயல்கள்:

“திருப்பதி ஸ்ரோர்ஸில் நான் பில் கிளார்க்காக கடமையாற்றி வந்தேன். 25.7.83 அன்று காடையர் கூட்டம், கிரான்ட்பாஸ் தெரு கடைகளைத் தாக்கத் தொடங்கியது. நாங்கள் கடையைப் பூட்டிவிட்டு, ஒரு துளை மூலம், நடப்பதை அவதானித்தோம். எங்கள் கடையில் இரும்புக் கதவு மீது ஒரு குண்டு வந்து விழுந்தது. கதவு திறந்து கொண்டது. நாங்கள் மொத்தம் ஆறு பேர், முதலாளி, அவரின் மகன் உட்பட, நாலாவது மாடிக்கு ஓடினோம். அதே வேளை, யன்னல்கள் எல்லாம் உடைக்கப்பட்டன. 300 யார் தொலைவிலுள்ள போலீஸ் நிலையத்திற்கு தொலைபேசியில் செய்தி சொன்னோம். அங்கிருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை. மறுநாட் காலைவரை நாங்கள் நாலாவது மாடியில் தங்கினோம். மறுநாள், ஏழு,

எட்டு பேர் நாலாவது மாடிக்கு வந்தார்கள். பணம் கேட்டார்கள், எங்களிடம் இருந்த மொத்தப் பணம் ரூ.80,000யும் கொடுத்தோம். பின்னர் அவர்கள் எங்களைக் கீழே போகச் சொன்னார்கள். ஒருவர் சிங்களவர், அவரை முதலில் வெளியில் விட்டார்கள். தரையும், முதல் மாடியும் எரிந்திருந்த காரணத்தினால், நாங்கள் அடுத்த கடை கூரையில் இறங்கினோம். கடையர்கள் எங்களைக் குதிக்கச் சொன்னார்கள். முதலில் முதலாளியின் மகன் முகுந்தகுமார் குதித்தார். அவரை இரும்புக் கம்பியால் தாக்கினார்கள். அடுத்து நான் குதித்தேன். என்னைப் பொல்லால் அடித்தார்கள். முதலாளி குதித்தபோது கூட்டம் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. இறைச்சிக்கடைக் கத்தியால் ஒருவன் அவரை வெட்டினான். நான் பொலிஸ் நிலையத்தை அடைந்தேன். அங்கே தெரிந்த ஒரு லொறி நிற்பதைக் கண்டு அதில் ஏறிக் கொட்டாஞ்சேனைச் சிவன் கோயிலுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து மகா வித்தியாலய அகதி முகாமுக்குப் போனேன். அகதி முகாமிலிருக்கும்போது, முதலாளி தம்பியையாவும், மகன் முகுந்தகுமாரும் கொல்லப்பட்டு கொழுத்தப்பட்டதாக அறிந்தேன்”.

கணவனையும், மகனையும் பறிகொடுத்த மங்கையின் தவிப்பு

திருமதி சண்முகராசா, யாழ்ப்பாணம், கல்லூரி வீதியைச் சேர்ந்தவர். இவர் தன் கணவனையும், மகனையும் பறி கொடுத்துத் தவிக்கிறார்-

“எட்மன்ரன் நோட்டில் நாங்கள் இருந்த வீடு, யூலை 25ஆம் திகதி தாக்கப்பட்டு, கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, பம்பலப் பிட்டி இந்துக் கல்லூரி முகாமில் தங்கினோம். யூலை 25ஆம் திகதி எனது கணவனும், மகன் நிருந்தனும், எட்மன்ரன் வீதியிலுள்ள எங்கள் வீட்டைப் பார்க்கப் போனார்கள். அன்றிலிருந்து அவர்களைக் காணவில்லை”.

“விசாரித்தபோது எனது கணவருடனும், மகனுடனும் மற்றும் துறைமுக அதிகாரசபை நால்வரும், துறைமுக அதிகார சபையைச் சேர்ந்த ஜீப் இல. 27சிநீ 7963இல் பயணம் செய்ததாகவும், அத்திடயா நோட்டில், ஜீப் நிறுத்தப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டதாகவும் அறிந்தோம். ஏனையவர் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். எமது வீடு தாக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் ரூ.2 இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம். ,

சுவர் ஏறிக் குதித்து ஓடினோம்

மத்திய வங்கியில் பதில் சுவர்ணராக இருந்து ஓய்வுபெற்ற எச்.எவ்.டி செல்வரட்ணம்,64 வயதானவர். இவர் குடும்பத்துடன் கொழும்பு நாரவேண் பிட்டியில் வசித்து வந்தார். இவர் தரும் அதிர்ச்சியுட்டும் தகவல்:

“யூலை 25ஆம் திகதி, இரவு நான் நித்திரையிலிருந்து திடுக்கிட்டே எழுந்தேன். நேரம் ஒரு மணி. கண்ணாடி யன்னல் உடைக்கப்படும் சத்தம் என்னை எழுப்பி விட்டது. என் வீடு தாக்கப்படுவதை அறிந்தேன். உடனே எல்லோரும் எழுந்து சுவர் ஏறிக் குதித்து, அடுத்த வீட்டில் தஞ்ச

மடைந்தோம். காதையர் போனபின்பு நாங்கள் வெவ்வேறு வீடுகளில் ஒழித்திருந்து பின்னர் 5.8.83இல், யாழ்ப்பாணம் வந்தோம்”.

என் தங்கை கற்பழித்துக் கொலை

“1981இல் என் தந்தையை இழந்தேன். என் தாய் பார்வதி, சகோதரன் பாலசுப்பிரமணியம்(19), சகோதரி புஸ்பவதி பெருமாள்(17) ஆகியோருடன் குண்டசாலையில் வசித்து வந்தேன்”.

“வன்செயல் நடந்த 1983 யூலை, 27ஆம் திகதி, இரவு இரண்டு மணிக்கு, வேலைசெய்யுமிடமாகிய குண்டசாலை கோழிப்பண்ணையிலிருந்து வீடு திரும்பினேன். என் கிராமத்தில் 25 பேர்வரையுள்ள கூட்டத்தைப் பார்த்தேன். அவர்கள், தமிழர்களுக்கெதிரான கோசங்களை - எங்கள் போர்வீரர்களை யாழ்ப்பாணத்தில் கொலைசெய்த தமிழர்களைக் கொல்லுங்கள் - என்று சத்தமிட்டார்கள். நான் எனது வீட்டை அடைந்தபோது வீடு முழுவதும் எரிந்து தணலாகக் காட்சியளித்தது. எனது அன்பு அம் மாவினதும், தம்பியினதும் கருகிய உடல்களைக் கண்டேன். தங்கையைத் தேடினேன். என்ன பயங்கரம்! பதினைந்து யார் தொலைவில் கோப்பிச் செடிகளுக்கருகில், தங்கையின் சடலத்தைக் கண்டேன். அவளின் அரை நிர்வாண உடல்! பரிதாபக் காட்சி! அவள் சட்டை கிழிந்திருந்தது; சேலையைக் காணவில்லை. அவள் குழம்பிய தலை, உடலிலும் முகத்திலும் இருந்த கீறல்கள், அவள் இறக்குமுன் போராடியிருந்தாள் எனக் காட்டின. அவள் கற்பழிக்கப்பட்டாள் என்பதைப் பெண் உறுப்பிலிருந்து பெருகிய இரத்தம் காட்டியது. ஒரு பெண்ரன் சங்கிலி அவ்விடத்தில் கிடந்து, குற்றவாளியைக் காட்டித் தந்தது. எனது அயல் வீட்டவன், ஒரு சிங்களவன் அணிந்திருந்த சங்கிலி அது. அவன் காதையன், கொள்ளையடிப்பவன், பெயர் புஞ்சிபண்டா சிறில்.

வீட்டுக்கருகில் கிடங்கு வெட்டி, தங்கையின் உயிரற்ற உடலைக் கிடத்தினேன். பழிக்குப்பழி என்ற வைராக்கியம் என் நெஞ்சில் இடம் பெற்றது. என் குடும்பத்தைக் கொன்றவர்களைப் பழிவாங்குவது என்று தீர்மானித்தேன். பயத்துடன் காட்டுக்குள் ஓடினேன். எட்டு நாட்கள் பயம், கவலை, பழிக்குப்பழி, இவற்றுடன் போராடினேன். செய்யவேண்டியதைத் திட்டமிட்டேன்.

கிராமத்திற்குத் திரும்பினேன். புஞ்சிபண்டா வீட்டை எட்டிப் பார்த்தேன். கொள்ளைபோன என் வீட்டுப் பொருட்கள் அங்கே கிடந்தன. தங்கையைக் கொன்றவனைப் பற்றிய சந்தேகத்திற்கு அவை சான்றாக அமைந்தன.

இருளைப் பயன்படுத்தி, அயல் கிராமத்தை அடைந்தேன். ஹக்கலைத் தோட்டத்தை அடைந்து, இரண்டு நாட்கள் நண்பருடன் தங்கிவிட்டு, மாத்தளைக்குப் போனேன். அங்கிருந்து கிளிநொச்சிக்கு வந்தேன். கிளிநொச்சியிலிருந்து இரண்டு கிழமைகளுக்குப்பின் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். என் சகோதரி கொலை கொலை செய்யப்பட்ட கோரக் காட்சியை, இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

நான் தமிழ் நாட்டுக்குப் போகவேணும், என் சொந்தக்காரர்கள் தமிழ் ஆகதிகள் சோக வரலாறு

அங்கே இருக்கிறார்கள், என் தகப்பனாரின் கிராமம் புதுக்கோட்டை. என் மாமி நீலகிரி குன்றுகளில் - குண்டுரில் வசிக்கிறாள்”.

இழப்பு

குண்டசாலையைச் சேர்ந்த பெருமாள் இராசேந்திரன் கூறினார்;
“வீடும் பொருட்களும் முற்றாக எரிந்து விட்டன. எனது டட்சன் கார் இலக்கம் 1 சிநீ 657 தெருவில் தள்ளப்பட்டு தீ முட்டப்பட்டது”.
“என் வீட்டின் பெறுமதி ரூபாய் ஐந்து இலட்சம். கார் பெறுமதி ரூபாய் ஒரு இலட்சம். வீட்டிலிருந்த பொருட்களின் பெறுமதி ரூபாய் எட்டு இலட்சம்”.

நாய்கள் கிடந்த கொட்டிலில்

தமிழர்கள் அப்பகுதி வீடுகளில் வாடகைக்கு இருக்க விரும்புவார்கள். அப்பகுதியில் பெரிய வீடுகளும், விசாலமான தோட்டங்களும் உண்டு. சில வீடுகளில் வசிக்கும் செல்வந்தர்கள் பாதுகாப்புக்காக, நல்ல இன நாய்களை வளர்ப்பார்கள். சில வீடுகளில் இரண்டு முன்று நாய்களும் வளரும். அல்சேசன் போன்ற பெரிய இன நாய்கள், இவற்றைக் கட்டுவ தற்கென தனியான கொட்டில்களை கட்டி வைத்திருப்பர். (எங்களுர் கோழிக் கூடுகளைப்போல, ஆனால் பெரியவை இதை ஆங்கிலத்தில் 'கெனல்' (kennel) என்று அழைப்பர்.) ஒருபுறத்தில் அமைத்துள்ளார்கள். இவற்றில் நாய்களை விட்டுப் பூட்டுவார்கள். இரவில் திறந்து விடுவார்கள். உலாவப் போகும்போது, சங்கிலியில் கட்டிக் கூட்டிப் போவார்கள்.

83 யூலையில், ஒரு ஐயர் குடும்பம் இந்தக் கொட்டிலில் இரண்டு நாட்கள் வசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.

தெகிவலையில் உள்ள, காலி வீதியில் தமிழர் கடைகளைக் கொள்ளையடித்து, கொழுத்திக்கொண்டு, தமிழர் வீடுகளைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். கோப்பாயைச் சேர்ந்த இந்த ஐயர் குடும்பம் இருந்த வீட்டிற்கு அருகில் ஒரு சிங்களக் கனவான் இருந்தார். அவர் பணக்காரர். அந்த வீட்டிலும் நாய்களும் அதற்குரிய கொட்டில்களும் இருந்தது.

காடையர் கூட்டம் ஐயர் வீட்டை அணுகுவதற்கு முன், ஐயர் குடும்பம் செய்தியறிந்து, பின்புறமாக ஓடி, அடுத்த வீட்டில் தஞ்சமடைந்தனர்.

கொட்டிலில் இருந்த நாய்கள், பலத்த சத்தமிட்டு குரைத்தன. சிங்களக் கனவான் வீட்டின் பின்புறமாகப் போய்ப் பார்த்தார்.

ஐயர் குடும்பம். அவருக்குப் புரிந்து விட்டது. பரிவு வந்தது. அவருடைய வீடு பல அறைகளைக் கொண்டது.

கொட்டிலில் இருந்த நாய்களை அவிழ்த்துவந்து ஒரு அறையில் விட்டுப் பூட்டினார்.

ஐயர் குடும்பத்தை கொட்டிலில் விட்டுப் பூட்டினார். எல்லாம் ஐந்து நிமிடத்தில் நடந்தன.

இரண்டு நாட்கள், உணவு, படுக்கை, உடை எல்லாம், நாய்கள்

வாழ்ந்த கொட்டிலில் வழங்கப்பட்டன.

காடையர்கள் வந்தார்கள். ஐயர் குடும்பத்தைத் தேடினார்கள், கனவானைக் கேட்கப் பயம், எட்ட நின்று பார்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். முன்றாம் நாள் ஐயர் குடும்பத்தைத் தானே நேரடியாக முயற்சித்து அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார் அந்தச் சிங்களக் கனவான்.

பதுளை வாசியின் அனுபவம்

“27 யூலை, 83 புதன்கிழமை காலை 9.30 மணியளவில், என் விடுதியிலிருந்து அலுவலகம் போகப் புறப்பட்டேன். சென்ற பாதையின் கீழ்த் தெருவில், தமிழர் கடைகளுக்கு முன்னால் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதிலிருந்து பெற்றோல் எடுத்து கடைகளுக்கு தீ முட்டிக்கொண்டிருந்தது ஒரு கூட்டம். மோட்டார் சைக்கிள்களுக்கும் தீ வைக்கப்பட்டது. நான் அலுவலகம் சென்றேன். அங்கிருந்த என் சக உத்தியோகத்தர்கள், நிலைமை மோசமடைகின்றது, நீங்கள் விடுதிக்குப் போங்கள் என்றனர். நான் திரும்பி விடுதிக்கு வந்து என் தம்பியுடன் தங்கினேன்.

வழியில் பெருங்கூட்டம் கீழ்த்தெருவில், கடைகளுக்கு தீ வைத்துவிட்டு காடையர்கள் மற்றொரு வீதிக்குப் போவதைப் பார்த்தேன். அக்கூட்டம் மாலை 3 மணியளவில் என் வீட்டுக்கு சமீபம் உள்ள தமிழ் வீடுகளுக்கு தீ வைத்துக்கொண்டு வந்தனர். எனது வீட்டுக்குக் கிட்ட ஒரு பெரிய கடையின் சொந்தக்காரரின் வீடு இருந்தது. அவரிடம் பல லொறிகள் இருந்தன, அவை தீ முட்டப்பட்டன. அவர் வீட்டில் இருந்தவர்கள் இரண்டு பெண்களும், கொழும்பிலிருந்து அகதிகளாக வந்த சிலருமாக மொத்தம் பதினாறு பேர், ஆபத்தை எதிர்நோக்கினர். காடையர் கூட்டம் அவ்வீட்டை நெருங்கியபோது அந்த வீட்டிலிருந்து ஒரு துவக்கு வெடிச் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து ஒரு இலங்கை போக்குவரத்து சபையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளி நபர் விழுந்ததைப் பார்த்தேன். அவர்கள் அந்தச் சடலத்தை இழுத்து ஒருபுறம் போட்டுவிட்டுப் போய் இராணுவ, போலீஸ் படையினரைக் கூட்டி வந்தனர். இராணுவ போலீஸ் படையினர் அந்தக் கூட்டத்தைக் கலைப்பார்கள் என நான் நினைத்தேன்.

ஆனால் என் எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக இராணுவத்தினர் அந்த வீட்டினுள்ளே போய், இரண்டு பேரைப் பிடித்து வெளியே இழுத்துவந்து, இரக்கமில்லாமல் தாக்கி, வீட்டின் முன்னால் வைத்துச் சுட்டனர். என் வீட்டில் இருப்பது எனக்குப் பாதுகாப்பில்லை என எண்ணினேன். அடுத்திருந்த என்ஜினியர் விடுதிக்குச் சென்றேன். அங் சிருந்து எட்டிப் பார்த்தேன். அந்த முதலாளி வீட்டிலிருந்து, இருவர் விரைந்து வெளியேறி, எதிரில் இருந்த, சிங்கள வீட்டை நோக்கி ஓடுவதைக் கண்டேன். இராணுவத்தினர் அவர்களையும் பிடித்து, அடித்து உதைத்து, தெருவில் இழுத்து வந்து, அந்த முதலாளி வீட்டின் முன் சுட்டுப் போட்டனர். மற்றும் இருவர் அந்த வீட்டிலிருந்து தெருவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு தாக்கப்பட்டபின் சுடப்பட்டனர். பின்னர் அவர்கள் வீட்டிற்குத் தீ வைத்தனர். உள்ளே இருந்த ஏழு பேரும் கருகி மாண்டனர்.

மறுநாள்காலை 6 மணியளவில், தெருவில் சுடப்பட்ட ஆறு பேரின் சடலங்களும் எரியும் வீட்டிற்குள் எறியப்பட்டன. பின்னர் அக்கூட்டம் அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தது. நான் தஞ்சமடைந்த விடுதியில் தங்கியிருந்த எஞ்சினியர் ஒரு சிங்களவர், இரு தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டு பின் சுடப்பட்டதைப் பார்த்தபின், மிக அதிர்ச்சியடைந்தவராய், விரக்தியடைந்தவராய் வீட்டைவிட்டு வெளியேறாமல் இருந்து விட்டார். ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்ததால் அந்த வீட்டைவிட்டு என்னால் வெளியேற முடிய விலலை. என் தம்பியும் நானும் அந்த வீட்டில் அன்றிரவு தங்கினோம். மறுநாள், அங்கே இருப்பது பாதுகாப்பில்லை என எண்ணி, எனது சக உத்தியோக நண்பர்களின் ஆலோசனைப்படி, நகருக்கப்பாலுள்ள காட்டுப் பகுதியிலிருந்து வேலைத்தலத்திற்குப் போனோம். அங்கு சென்ற பின்னர்தான் அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் தங்குவதும் பாதுகாப்பில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். பின்னர், என்னோடு பணியாற்றுவரின் துணையுடன், மட்டக்களப்புக்குப் போய், அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேன்.

பதுளையில் நான் எல்லாருக்கும் தெரிந்தவன். எனவே என் பெயரை வெளியிட நான் விரும்பவில்லை. நான் திரும்பவும் அவ்விடத்திற்குப் போக வேண்டும். இப்படியொரு முறைப்பாட்டை நான் கொடுத்ததை அவ்விடத்து மக்கள் அறிய நேர்ந்தால் தொல்லைகள் உருவாகலாம்”.

சிறீலங்கா சிறையில்

“கண்கள் தோண்டப்பட்டன”

தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தை சேர்ந்த பிரமுகரும், எழுத்தாளருமான செல்வராசா குட்டிமணி யோகச்சந்திரனும், கணேசானந்தன் ஜெகநாதனும் போலீஸ்காரர் ஒருவரை கொலை செய்ததாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு, 1982ஆம் ஆண்டு நீதிமன்றம் விசாரித்து, குற்றவாளிகளாகக் கண்டு, குற்றவாளிகளுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படவேண்டுமென்று தீர்ப்பளித்தது.

அச்சமயம் குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று அவர்கள் நிகழ்த்திய இறுதியுரையின்போது, தமது கண்களை, கண் தெரியாத தமிழர்களுக்கு தானம் செய்யவிரும்புவதாகவும், “அதன் மூலம் பிறக்கப் போகும் தமிழீழத்தை அவர்கள் கண்கள் பார்க்கும் என எதிர்பார்ப்பதாகவும் கூறினார்கள். இவர்கள் இருவரும் மற்றும் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் இருந்த ஏனைய தமிழ்க் கைதிகளும் கொலை செய்யப்பட்டனர்.

வெலிக்கடைப் படுகொலைகளில் தப்பி இப்பொழுது மட்டக்களப்பு சிறையில் இருக்கின்றவர்களை நான் சந்தித்தேன். அவர்கள் சொன்னார்கள்: அந்த இருவரும் கொல்லப்படுவதற்கு முன், முழங்காலில் நிற்கப் பணிக்கப்பட்டு, அவர்கள் கண்கள் இரும்புக் கம்பிகளால் தோண்டப்பட்டன. ஒரு பாதகன், குட்டிமணியின் நாக்கை வெட்டி, அதிலிருந்து கொட்டிய இரத்தத்தைக் குடித்துக்கொண்டே “நான் ஒரு டீவியின் இரத்தத்தைக் குடித்து விட்டேன்” எனக் கத்தினான்.

யூலை 25இல் வெலிக்கடை சிறையில் படுகொலை செய்யப்பட்ட 35வர்களில் பேரில் இந்த இருவரும் அடங்குவர்.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர், மற்றும் ஏழு பேர் கொல்லப்பட்டனர். சிறீலங்காவின் காந்திய இயக்கத் தலைவர் டாக்டர் இராஜசுந்தரம் கொல்லப்பட்ட துழ்நிலை உட்பட முழு விபரங்களும் 'கார்டியன்'க்கு கிடைத்துள்ளது. இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் பிரபல தினசரியான 'கார்டியன்' நிருபா டேவிட் பெரஸ்ஃபோட் நேராகத் திரட்டிவந்தார்.

யூலை 25 படுகொலைக்குப் பின்னர், அதிக பாதுகாப்பாக தமிழர் மேல்மாடி அறைகளுக்கு மாற்றப்பட்டவர்கள், இரு கத்தோலிக்க குருமார்; ஒரு மெதடிஸ்த குரு உட்பட ஒன்பது பேரில் டாக்டர் இராஜசுந்தரரும் ஒருவராகும்.

மேலும் கொலை நடக்குமென்று நன்றாக உணர்ந்து, இந்த ஒன்பது பேரும், பல தடவைகள், சிறை அதிகாரிகளுடன் தொடர்புகொண்டு, மேலதிக பாதுகாப்பு நடவடிக்கை எடுக்கும்படி வேண்டினர். இவர்களுக்கு தகுந்த பாதுகாப்பு தரப்படும் என்று சொல்லப்பட்ட போதிலும் நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை.

27ஆம் திகதி, 2.30 மணியளவில், பலத்த சத்தமும், கூச்சலும் கேட்டது. மதகுரு ஒருவர் யன்னலால் எட்டிப் பார்த்தார். விறகுக் கட்டைகள், கோடாரிகள், இரும்புக் கம்பிகள் ஆகியவற்றுடன் சிறைக் கைதிகள் கீழ் அறைகளை உடைத்தனர். அங்கே சிறைக் காவலர் எவரும் இல்லை.

கீழ் அறைகளில் பதினாறு கைதிகளைக் கொன்ற பின், அவர்கள் மேல் மாடிக்கு வந்தனர். பூட்டுக்களை உடைத்தனர், டாக்டர் இராஜசுந்தரம் கதவருகில் போய்நின்று-

“என் எங்களைக் கொல்லுகிறீர்கள்? நாங்கள் உங்களுக்கு என்ன செய் தோம்?” என்று கேட்டுள்ளார்.

அவ்வேளை கதவு உடைத்துத் திறக்கப்பட்டது.

ஒருவன் டாக்டரின் தலையில் இரும்புக் கம்பியால் ஓங்கி அடித்தான். இரத்தம் சீறி பல அடி தூரம் பாய்ந்தது.

இக்கட்டத்தில், நாங்கள் எங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். வெளியில் இருந்த இரண்டு மேசைகளின் கால்களை உடைத்து எடுத்துக்கொண்டு எதிர்க்கத் தயாரானோம், என்று மற்றொரு கைதி கூறினார். அவர் மேலும் சொன்னார்:

அவர்கள் செங்கட்டிகளை எங்கள் மேல் எறிந்தார்கள். நாங்கள் அவற்றை எடுத்துத் திருப்பி எறிந்தோம். விறகுத் தடிகளும், கம்பித் துண்டுகளும் எறியப்பட்டன. அவற்றை எடுத்து ஆயத்தமாக வைத்துக்கொண்டோம். அரைமணி நேரம் இச்சண்டை தொடர்ந்தது.

‘நீதானா அந்த மதகுரு, உன்னைக் கொல்ல வேண்டும்’, என்று ஒரு வன் சத்தமிட்டான்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் அங்குவந்த இராணுவத்தினர் கண் ணீர்ப்புகை அடித்தனர். அத்துடன் நிலைமை சீர் அடைந்தது.

வெலிக்கடை படுகொலைகள் பற்றி பின்னர் ஒரு விசாரணை இடம் பெற்றது. ஆயினும் மேற்கூறப்பட்ட விபரங்கள் எதுவுமே வெளிவரவில்லை. தாக்கப்பட்டோரின் சார்பில் வாதாடும் சட்டத்தரணிகள், சிறை அதி

காரிகளும் இப்படுகொலையில் பங்கெடுத்தார்கள், அதற்கான சாட்சியங்கள் உண்டு. அவற்றை நெறிப்படுத்த வாய்ப்பளிக்கும்படி பல தடவை அரசிடம் கேரிக்கை விடுத்தோம், பயனில்லை என்று கூறுகிறார்கள்”.

ஆறு வயதுக் குழந்தைக்கு வாள்வெட்டு

பன்குளம், ஓளவை நகரில், விவசாயம் செய்து சீவித்துவந்த தெய்வானை என்னும் பெண் பகர்ந்த பயங்கரம்:

“நானும் என் கணவரும் பன்குளத்தில் கமம் செய்கின்றோம். எங்கள் குடும்பத்தில் ஏழு பேர் உள்ளோம். எனது வலது கையில் துப்பாக்கி வெடிபட்டது. கழுத்தில் வாள்வெட்டு, பதினாறு தையல் போடப்பட்டன. உடம்பிலும் பல இடங்களிலும் வாள்வெட்டுக் காயங்கள் இன்னும் ஆறவில்லை. கால் கைகளில் இரும்புக்கம்பி அடி. இத்தனை காயங்களும் பட்ட என்னால் தொடர்ந்து தொழில் செய்ய முடியுமா?”

“மகள் முத்துக்குமாரிக்கு ஆறு வயது. இவள் தலையில் வாளால் வெட்டினார்கள். இரும்புக் கம்பியால் அடித்தார்கள்”.

மகனைக் காணவில்லை

மடுல்கலை அரசினர் வைத்தியசாலையில் பதிவுபெற்ற வைத்தியராகக் கடமையாற்றிய திரு செ. சிவயோகநாதன் சொன்னவை:

“வத்தளை வளயாமுனையில் வசித்து வந்த எனது மகன் இராசன் 25. 7.83 அன்று அவனது இருப்பிடமும், வேலைசெய்த நிறுவனமும் தாக்கப் பட்டதை அடுத்து வேறு சிலருடன் அதே நிறுவனத்தின் கிளையாகிய டாம் வீதி யிலுள்ள கே.கே.எஸ். ஸ்ரோரில் போய்ப் பாதுகாப்புக்குத் தங்கியிருந்தார்களாம். அதன் பின்னர் 29.7.83 அன்று காதையரால் டாம் வீதியில் வைத்து இராசன் துரத்தித் தாக்கப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டதாக அறிகிறோம். இதனை நேரில் கண்டதாக, டாம் வீதியில் தையல் தொழில் செய்யும் திரு.ஹசன் கூறினார்.

இதுபற்றி எனது சொந்த ஊரான புருத்தித்துறையில் உள்ள பொலி சாருடன் தொடர்பு கொண்ட போது, அவர்கள் புறக்கோட்டைப் பொலி சாருடன் தொடர்பு கொண்டு, அத்தகைய சம்பவம் நடந்ததாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். என்றாலும் உத்தியோக பூர்வமாக எவரும் எமக்கு அறிவிக்கவில்லை. இதுபற்றி யாழ். அரசாங்க அதிபர், செஞ்சிலுவைச் சங்கம், பொலிஸ் டி.ஐ.ஐ.திரு.சுந்தரலிங்கம் ஆகியோருக்கும் தெரிவித்துள்ளேன்”.

“கண்டி நகரில் 26ஆம் திகதி' தொடங்கிய வன்செயல் 28ஆம் திகதி மடுல்கலை, களுகங்கை முதலிய இடங்களுக்குப் பரவியது. நாம் இரகசியமாக வெளியேறி, ஆறு மைல் தொலைவிலுள்ள கலாபொக்கை தோட்டத்திற்குச் சென்று ஒன்பது நாட்கள், பாதுகாப்பாகத் தங்கிவிட்டுத் திரும்பவும் மடுல்கலைக்கு வந்தோம். அப்போது நிலைமை மோசமாக இருந்ததால் தனியார் வாகனத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்”.

எட்டியாந்தோட்டை எம்.பி.யின் வீட்டில்

எட்டியாந்தோட்டை பிரதான வீதியில் வியாபாரம் செய்துவந்த, காரைக்கரைச் சேர்ந்த திரு.ஆ.நடராசா சொன்னவை:

“28.7.83, அன்று நாங்கள் வழமைபோல் கடையைத் திறந்து வியாபாரத்தை மேற்கொண்டிருந்தபோது, எமது கடை வீதியில் பதட்ட நிலை காணப்பட்டது. எல்லோரும் தம் தம் கடைகளைப் பூட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாங்களும் எங்கள் கடையைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே இருந்து கொண்டோம். சிறிது நேரத்தில் எமது கடை வீதியில் காதையர்களின் வன்செயல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இதையறிந்து நான், மகன், மருமகள் மூவருமாக பின்புறமாக வெளியேறி அண்மையிலுள்ள முஸ்லிம் நண்பர் வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தோம். மறுநாள் காலைவரை அங்கு தங்கியிருந்தோம். பின்னர் எட்டியாந்தோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இல்லம் சென்று புகலிடம் கோரினோம். அவர் எங்களைத் தம்முடன் வைத்திருந்து, மதிய உணவும் தந்தார். மேலும் பல யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்ததனால் எல்லோரையும் அங்கு வைத்திருக்க முடியாததால், யாவரையும் சிறிவர்த்தன வித்தியாலயத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்த சுமார் அறுபது பேருக்கும், 11.8.83வரை உணவு தந்து கவனித்தார். அதன் பின்னர் அவரே பேருந்து ஏற்பாடு செய்து எல்லோரையும் யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வைத்தார்.

கணவனைச் சுட்டினர் என்னை வெட்டினர்

வடவேல் முத்துலட்சுமி, ஔவை நகரில் கூலித் தொழில் செய்து வசித்தவர். ஐந்து பெண்பிள்ளைகளுக்கு தந்தையான இவரின் குடும்பத் தலைவனை, கொடியோர் சுட்டுக் கொன்றனர். அதே நேரம் வலது கையில் துட்டுக் காயத்துடனும், இடது கையில் வாள்வெட்டுக் காயத்துடனும் முத்துலட்சுமி உயிர் தப்பினார். இன்று இவர் எட்டு மாதக் கர்ப்பவதி. இவர்கள் வீடு எரிக்கப்பட்டது. தளபாடங்கள் வீட்டுச் சாமான்கள், உடுதுணிகள் யாவும் சாம்பராயின. அத்துடன் ஐந்து முடை நெல், ஒரு முடை குரக்கன், ஒரு முடை கப்பீ, ஒரு முடை சோளம், ஒரு முடை உழுந்து, ஒரு அந்தர் வெங்காயம் ஆகியனவும் எரிக்கப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்டதாக இவர் கூறினார்.

மயங்கிய நிலையில் காட்டில் கிடந்தேன்

தம்பையா பராபரம், றபர் மேக்கரக, தெகியோவிட்ட மகா ஓயா தோட்டத்தில் வேலை செய்தவர். இணுவிலைச் சேர்ந்தவர். இவர் சொன்னவை:

“83 யூலை 29ஆம் திகதி, வெள்ளிக்கிழமை, நண்பகல் ஒரு மணியளவில், காதையர் கூட்டம் வந்து எனது வீட்டையும், உடைமைகளையும் சேதப்படுத்தி என்னையும் துரத்தியது. நான் காட்டுப்பக்கமாக ஓடினேன். காட்டில்

வைத்து என்னை அடித்து இரு கைகளையும் வெட்டி, தலையிலும் வெட்டி காயப்படுத்தினார்கள். மாலை ஐந்து மணிவரை மயங்கிப்போய் காட்டில் கிடந்தேன். பின்னர் மயக்கம் தெளிந்து என் இருப்பிடம் சென்றேன். அங்கு யாரும் எனக்கு முதலுதவியோ, பாதுகாப்போ தரவில்லை. மறுநாள் மாலை அவிசாவலைப் பொலிசாரின் உதவியுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அங்கிருந்து இரத்தினபுரி ஆஸ்பத்திரிக்கு மாற்றப்பட்டேன். மறுநாள் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்பட்டேன். அங்கு என்னைச் சுகப்படுத்த போதிய மருந்து தரப்படாமையால் எனது சொந்த முயற்சியால் நுகேகொட அகதி முகாமுக்கு மாற்றப்பட்டேன்”.

“அங்கே ஐந்து நாட்கள் தங்கி, கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்தேன். இங்கு யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டேன். எனது வலது கைக்கு அறுவை சிகிச்சை நடைபெற்றது. இன்னும் இரண்டு மாதங்களாவது சிகிச்சை பெறவேண்டுமாம்”.

“எனது வீட்டிலிருந்து பணம், தளபாடங்கள், பொருட்கள், மாடுகள், கோழிகள், உடுப்புகள், எனது கையிலிருந்த மணிக்கூடு, மோதிரம் யாவும் பறிபோயின. திரும்பவும் போய் வேலைசெய்ய முடியாத நிலையில் கைகள் ஊனம் உற்றுள்ளேன்”.

அம்மா உங்களைக் கொல்ல...

கல்யாணராமையர், ஆவிஎலை, கற்றவலைத் தோட்டத்தில் எழுதுவினை ஞராகக் கடமையாற்றியவர். இவர் மனைவி சொன்ன கதை:

“அன்று காலை நானும், வேலைக்காரப் பெண்ணும் வீட்டிலிருந்தோம். தோட்டத்துச் சிறுவன் ஒருவன் ஓடிவந்து, அம்மா உங்களை இன்று கொல்ல வேண்டும் என்று கற்றவலைச் சந்தியில் சில சிங்களவர்கள் கூடிக் கதைக்கிறார்கள். நீங்கள் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுங்கோ என்றான். நான் உடனே எனது கணவனையும் கூட்டிக்கொண்டு பின் கதவால் ஓடித் தேயிலைச் செடிகளிடையே ஒழிந்திருந்தோம்”.

முக்கை அறுத்து.....

எலவெல பகுதியில் இரண்டு தமிழ்ச் குடும்பங்கள் இருந்தன. அவர்கள் வன்செயலைக் கண்டு பயந்து வெளியேறிய பின்னர் வீடுகளைத் தீயிட்டுக் கொழுத்தினார்கள்; கொள்ளையடித்தார்கள்.

“மாத்தளை நகரைக் கலக்கிய காடையர், முத்துமாரியம்மன் கோபுர கலசத்தில் ஏறி, பௌத்த கொடியை நாட்டினார். பின்னர் சிங்கசிற்பத்தில் பதித்திருந்த அம்மன் காலை உடைத்தனர். கோயில் அலுவலகம், கல்யாண மண்டபம், ஐயரின் வீடு எல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தபோது, கோயிலுள்ளேயிருந்து ஐந்து பிக்குகள், வெளியே வருவதைக் கண்டேன்”.

“28ஆம் திகதி ஒரு சிங்கள இளைஞன் சுடப்பட்டான். தமிழர் சுட்டதாக கதை பரவியது. முன்று லொறிகளில் காடையர்கள் வந்தார்கள்.

அட்டகாசம் புரிந்தார்கள். மகாவலவில் எனது தம்பியின் வீடு எரிக்கப்பட்டது. இன்னொரு தம்பியை வெட்டி வயலில் போட்டார்கள். உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லவிடாமல் தடுத்தார்கள். முன்று நாட்களுக்குப் பின் கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தோம், ஒரு கை கழட்ட வேண்டிய நிலை. இவருடைய வீடு, கடை எல்லாம் எரித்துவிட்டு, அம்மாவின் நகைகளைப் பறித்தார்கள். முக்குத்தியைக் கழற்றும்போது அது கழர மறுத்தது. முக்கை அறுத்து எடுத்தார்கள். அம்மா ஆ! ஆ! எனக் குளறியபோது, பிஸ்கெட்டும் பார்லியும் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

நாங்கள் சாகிராக் கல்லூரி முகாமுக்குப் போனோம். பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வந்தோம், இனித் திரும்பிப் போகும் எண்ணம் இல்லை. விவசாயம் அல்லது வியாபாரம் செய்ய விரும்புகிறோம். இளைஞர்களின் நடவடிக்கை சரியெனவே நான் சொல்லுகிறேன்". இவற்றைச் சொன்னவர் மாத்தளை, வரகமுர வீதியில் வசித்த ஏ.சிவநாதன் என்பவர்.

முன்று மகன்களைக் காணவில்லை.....

வத்தளையில் வசித்த மனோன்மணி என்னும் பெண்மணியின் பேரிழப்பைப் பாருங்கள்:

“யூலை 27ஆம் திகதி நான் எனது பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு எனது கணவரைப் பார்க்க ருபர் தோட்டத்திற்குப் போனேன். அவரைக் காணாததால், அங்கிருந்து தர்மபுரம் வந்தேன். என் கணவர் தர்மபுரம் வீட்டிற்கு வருவார் என எதிர்பார்த்தேன். அகதிகளை வரவேற்க உறவினர்கள் வரத் தேவையில்லை. வீட்டிக்கு அனுப்பி வைப்போம் என்ற வானொலி அறிவித்தலை நம்பி பத்து நாட்கள் வரை காத்திருந்தோம். வவுனியா, கிளிநொச்சி ஆகிய முகாம்களில் தேடி, பின் யாழ்ப்பாணம் வந்து கணவரைக் கண்டேன். இன்னும் எனது முன்று மகன்களைப் பற்றிய விபரங்கள் தெரியாது. அவர்கள் 20, 24, 26 வயதுடையவர்கள்.

தமிழ் மண்ணில் தமிழ் மக்களுடன் வாழவே நான் விரும்புகிறேன். அந்தக் கொடியவர் மத்தியில் வாழ்வதைவிட இங்கேயிருந்து நஞ்சு மருந்தைக் குடித்துச் சாகலாம்.

போரட்டங்களை வரவேற்கிறேன்

கொழும்பு-சென் பெனடிக் மாவத்தையைச் சேர்ந்த திரு.எட்டவேட் தம்பிப் பிள்ளை அவர்களின் கருத்து:

“நான் கொழும்பு பழைய சோனகத் தெரு ‘செல்வம் ஸ்ரோரில்’ எழுது வினைஞனாகக் கடமை புரிந்து வந்தேன். 25.7.83 காலை பதினொரு மணிக்கு இருபது முப்பது பேர்கொண்ட குழுவொன்று, எம் வீட்டிற்குவந்து எம்மை அடித்து, எனது மச்சானை கத்தியால் குத்தியபின் பொருட்களைக் கொள்ளையடித்தும், தீ வைத்தும் அட்டகாசம் புரிந்தனர். நாம் வேறொரு வீட்டிற்கு ஓடி, ஒளிந்தோம். பின் அகதி முகாமுக்கு, அங்கிருந்து போனோம். அங்கிருந்து இங்கு வந்தோம். இனி அங்கு போக முடியாது. இனி

அவர்களுடன் வாழ முடியாது. இங்கு நடக்கும் போராட்டங்களை நாம் வரவேற்கிறோம். எனக்கு ஏற்பட்ட நட்பும் ரூபாய் 2 லட்சம். என் வயது 50”.

கே.சுப்பிரமணியம் 24 வயது இளைஞன். தெகிவலையை பிறப்பிடமாகக்கொண்டவர். தன் மூத்த சகோதரியுடன் வசிந்து வந்தவர். மைத்துணரின் வியாபார நிலையத்தில் வேலை செய்தவர், இவர் அமுதமுது சொன்னார்:

“கடையைப் போய்ப் பார்த்தேன். உடைக்கப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டிருந்தது. அக்காவும், மச்சானும் உள்ளே கருகிய நிலையில்... ஐயோ!

நான் பம்பலப்பிட்டி, அகதி முகாமிற்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து இங்கு வந்தேன். அம்மாவையும் அப்பாவையும் முன்பே இழந்து விட்டேன். நான் அனாதை”.

அறுபத்தேழு வயதுடைய, வி.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கலகெதர, பூரகொட தோட்டத்திலிருந்து, கால் நடையாக யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டார். இவருடைய வீரதீரத்தைக் கேளுங்கள்:

“நடந்து வரும்போது குருநாகல் ரோட்டில் ஆமிக்காரன் அடித்தான். கானுக்குள் விழுந்து தப்பினேன். ஆமிக்காரன் அடித்தபோது இரண்டு பேர் இறந்து போனார்கள். நான் அங்குள்ள பூந்தோட்டத்தினுள் இரவு 10 மணிவரை மறைந்திருந்தேன். மறுநாட்காலை ஒரு லொறியில் ஏற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சாவகச்சேரியில் இறங்கி, காயத்திற்கு மருந்து கட்டுவித்தேன். என்னிடமிருந்த ரூபாய் 250 ஆமிக்காரர்களினால் அபகரிக்கப்பட்டது. இனிமேல் நான் யாழ்ப்பாணத்தில்தான் சீவிப்பேன், இங்கேயே சாவேன்”.

உங்களுக்காக.....

பண்டாரவளை, புனிதா நகை மாளிகையின் உரிமையாளர், சித்தங்கேணியைச் சேர்ந்த, சபாரத்தினம் சிவசீலன். வன்செயல்களைக் கேள்விப்பட்டதும், நகைகளை இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் இருந்தேன் என்கிறார். ஆனால் அடுத்த நாள் இவருடைய கடை எரிக்கப்பட்டபோது எவ்வாறு ஓடித் தப்பினார் என்று கேளுங்கள்:

“ஒரு ஜீப் வண்டியில் வந்த ஆயுதப், படையினர், அந்த வீதியிலுள்ள கடைகளைத் தாக்கினார்கள். நெருப்பு வைத்தார்கள், நாங்கள் திக்குத் திக்காய் ஓடினோம். பக்கத்துக் கடையின் முஸ்லிம் சமையற்காரர் என்னை அழைத்துப்போய் பள்ளிவாசலில் பாதுகாப்புத் தந்தார். ஆனால் அடுத்தநாள் பத்து மணிபுளவில், பள்ளி நிர்வாகி எங்களை வெளிநேறும்படி சொல்லி விட்டார். அங்கிருந்து வெளியேறி ஒரு சிங்கள நண்பர் வீட்டில் ஒளிந்திருந்தோம். அவர் எங்களை ஆறு நாட்கள் பாதுகாத்தார்.

பின்னர் புதுளை அகதிகள் முகாமுக்குச் சென்றோம். அங்கே ஆறாயிரம் பேர்வரை இருந்தனர். சுகாதார வசதிகள் இன்மையால் பெரிதும் அல்லப்பட்டோம். பின்னர் ஏழு பஸ் வண்டிகளில் மட்டக்களப்புக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அங்கிருந்து யாழ் வந்து சேர்ந்தோம்”.

எனது கடையை இராணுவம் தாக்க முற்பட்டபோது பொலிசார் தடுத்தனர். இராணுவத்தினருக்கு உதவிய காதையர் பொலிசாரைப் பார்த்து உங்களுக்காகவே, இதைச் செய்கின்றோம். வேண்டுமானால் சுடுங்கள், என்றனர்.

கடையின் முன்பக்கம் உடைக்கப்படவில்லை பின் வழியாகப் போய் இரும்புப் பெட்டியை ஆயுதங்களால் உடைத்தனர். கொள்ளையடித்தனர், இது திட்டமிட்ட வன்செயல் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

பாதிரியாரின் பாதகச் செயல்

நாரவேன்பிட்டியாவில் ஆய்வுகூட தொழில் நுட்ப உதவியாளராகக் கடமையாற்றிய, சுதமலையைச் சேர்ந்த சத்தியபாலன் நவரத்தினம் பட்ட அல்லல்களும் அனுபவங்களும்:

“எனது அலுவலக வாகனத்தில், நான் வேலை செய்யும் தொழிற் சாலைக்குச் சென்றேன், ஒரு பகுதி எரிக்கப்பட்டிருந்தது. திரும்பி வந்தேன். மருதானையில் வாகனத்தை மறித்து, காதையர் கூட்டம் ‘பெட்ரோல்’ கேட்டனர். நான் மறுத்தேன். வாகனத்தைத் தாக்கினார்கள். திடுதிப்பென்று வாகனத்தை வேகமாக ஓட்டினேன். வழியில் காதையர்கள் கடைகளை எரித்துக் கொண்டிருக்க, ஆயுதம் தாங்கிய விமானப் படையினர் பார்த்துக்கொண்டு, தடுக்காது நின்றனர். தீயை அணைக்க முயன்றவர்களைத் தடுத்தனர். வாகனத்தைத் தலைமை அலுவலகத்தில் விட்டுவிட்டு, என்னுடன் வேலை செய்யும் சக பெண் ஊழியர் ஒருவரை அழைத்துச் சென்று கொட்டாஞ்சேனையில் முத்துமாரியம்மன் கோவிலுக்கருகாமையில் உள்ள அவரது வீட்டில் விட்டுவிட்டு வெளியேறினேன்.

பின்னர் என் வீடு நோக்கிச் செல்லும்போது, நான் ஓட்டிய வாகனம் எரிக்கப்பட்டதாக அறிந்தேன். வழியில் பதட்டநிலை காணப்பட்டது. வீட்டுக்குச் சென்றபோது, அப்பகுதி கடைகளை காதையர்கள் உடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளை அவ்வழியே சென்ற இராணுவத்தினர், காதையர்களைப் பார்த்து ‘ஜயவேவா’ என்று கோஷமெழுப்பி உட்சாகமுட்டினர். பதிலுக்குக் காதையர் ‘ஜயவேவா’ என்று சத்தமிட்டனர். தொடர்ந்து நிலைமை மோசமடைந்தது.

பெண்களை, அருகில் இருந்த பறங்கியர் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, நான் வீட்டில் இருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் சத்தம் கேட்டது. பின் சுவரால் பாய்ந்து பறங்கியர் வீட்டிற்குப் போனேன். அயலிலிருந்த தமிழர்களின் வீடுகள் சிலவும், டாக்டர்(செல்வி) தியாகராஜா வின் டிஸ் பென்சரியும், தேயிலை ஏற்றுமதி நிலை யமும் எரிக்கப்படுவதை அவதானித்தேன்.

எங்கள் வீட்டுப் பின்புறக் கதவை உடைத்துத் போய் தமிழர் ஒருவரின் வீட்டுப் பொருட்களை திருடினார்கள். நாங்கள் சில, பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு, பறங்கி வீட்டிலிருந்து சென் பெனடிக்ற் பாடசாலைக்குச் சென்றோம். வழியில் இராணுவத்தினர் மறித்தனர். பொருட்களைப் பரிசோதித்தனர். பணம் வைத்திருந்தவர்கள் பறிகொடுத்தனர்”.

“இரண்டு நாட்கள் உணவில்லை, அகதி முகாமில் பிஸ்கெட் கொடுக்கப் பட்டது. 7000 பேர் வரையில் அங்கே இருந்தனர். நல்ல பாதுகாப்பு இருந்தது. இரண்டு பேர் பின்வழியால் வாளுடன் வந்தனர். விமானப்ப டையினர் அவர்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினர். செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் குழந்தைகளுக்குப் பால் வழங்கினர். காவல் படையினர், நீல காற்சட்டை, ரீசேட் அணிந்து வாலிபர்களின் உடைகளைக் கழற்றி வேறு நிற உடைகளை உடுக்குமாறு பணித்தனர். புலிகள் அப்படி உடையில் வருவதாகக் கேள் விப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

அன்று இரவு ஒன்பது மணயளவில் தாய் ஒருத்தி தன் பிள்ளைக்கு மா கரைப்பதற்கு வெந்நீர் சுடவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சிங்களப் பாதிரியார் ஒருவர் அப்பெண்ணிடம் போய்ப் படுக்கும்படி கூறினார். “வெந்நீர் எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்”, என அவள் பதிலளித்தாள். அவர் உடனே தன் மேலாடையைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அடுப் பிலிருந்த பாணையை உதைத்தார். பலர் இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

எம்மை யாழ்ப்பாணம் அனுப்ப யாரும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. முப்பது ரூபாய் வீதம் ஆயிரம் பேரை ஒழுங்கு செய்தால், கப்பலுக்கு ஒழுங்கு செய்யலாம் எனச் சொல்லப்பட்டது. இம்முயற்சியில் இறங்கிய வாலிபர்களை, அந்தச் சிங்களப் பாதிரியார் இராணுவத்திடம் முறைப்பாடு செய்தார். அதை அடுத்து அந்த இளைஞர்கள் வெளியே அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பாதிரியார் யேசுதாசன் முயன்று அவ்விளைஞர்களை ராணுவத்திடமிருந்து விடுவித்தார்”.

“ஆறாந் திகதி மாலை, யாழ்ப்பாணம் போக கப்பல் ஆயத்தமாயிற்று. காங்கேசந்துறையை அடைந்தபோது கப்டன் (சிங்களவர்) கப்பலை துப்பர வாக்கினால் மட்டுமே, கப்பலைக் கரைக்கு விடுவதாகச் சொன்னார். எல் லாருமே கப்பலைத் துப்பரவாக்கினோம். மாலை ஐந்து மணிக்கு கப்பல் கரைக்கு வந்தது. ஏழு மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தோம்”.

நிர்வாணமாக.....

பண்ணையைச் சேர்ந்த திருமதி மனோரஞ்சினி தனபாலன் சொன்னது:

“பொரளையிலிருந்து, மினிபஸ் மூலம் கோட்டைக்கு வரும் வழியில் காதையர் மினிபஸ்ஸை மறித்து, எம்முடன் வந்தவர்களைத் துரத்தினார்கள். என்னுடன் இன்னுமொரு தமிழ்ப் பெண்ணும் இருந்தார். எங்கள் கழுத்தை அவர்கள் நெரித்தார்கள். நகைகளைக் கழற்றச் சொன்னார்கள். தரமறு த்ததால், உடைகளை உரிந்துவிட்டு நிர்வாணமாக நடக்க வைப்போம் என்றார்கள். நாங்கள் அழுதுகொண்டிருந்தோம். பின்னால் ஒரு அரசாங்க லொறி வந்தது. அதை மறிக்க முயன்றோம். காதையர் தடுத்தனர். இருந் தபோதிலும் எமது நல்ல காலம், அவர்கள் எங்களை ஏற்றிக்கொண்டு போய் பொரளை பொலிஸ் நிலையத்தில் விட்டனர். பொலிசார் எங்களைப் பாதுகாப்பாக பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமிற்கு கொண்டு சென்று விட் டனர்”.

விளக்குமாற்றையும் விடவில்லை

கந்தர்மடம், குமாரசாமி வீதியைச் சேர்ந்த மகாதேவா ரவிச்சந்திரனும் அவர் தங்கை ஆனந்தியும் கூறியவை:

“சதாம் வீதியில், காற்சட்டை அணிந்த வாலிபர்கள் கூட்டமாகச் சென்றனர். ‘யாழ்ப்பாண ஸ்ரோர்ஸ்’, ‘கல்பனா கபே’ இரண்டிலும் சாமான்களை எடுத்து வீதியில் எறிந்துவிட்டு, நெருப்பு வைத்தனர். வீதியில் நின்ற காரிலிருந்து தேவையான, பெற்றோலை எடுத்தனர். ‘ஜெயவேவா’ எனச் சத்தமிட்டனர். பின்னர் ‘அம்பாள் கபேயை’ எரித்தனர். அடுத்து, ‘சாரதாஸ்’ கடையின் பூட்டை உடைக்க முயன்றனர். முடியாது போகவே தெருவில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த லொறி ஒன்றை ஓட்டிவந்து, இடித்து கதவை உடைத்தனர். அவ்வேளை இராணுவ வாகனம் சதாம் வீதிக்கு வந்தது. அவர்களை நோக்கி “உங்களுக்காகவே இதைச் செய்கிறோம், எங்களைச் சுடவேண்டாம்” என்று சத்தமிட்டுக் கூறினார்கள்.

எமது அலுவலகத்தில் வேலைசெய்யும் சிங்கள ஊழியர் ஒருவர், சாரதாவிலிருந்து ஒரு 5,000 ரூபா பெறுமதியான ரான்சிஸ்டர் ரேடியோவை எடுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டேன். இவ்வாறு மற்றும் பலர் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

“காடையர், வாகனங்களில் சென்றவர்களை நிறுத்தி வெளியே இழுத்து, போத்தல்களால் தாக்கினர். நான் வெளியேறி தப்புவதற்கு வழி புலப்படவில்லை. எமது விற்பனை முகாமையாளர் சிறீதுங்க எனக்கு உதவினார். அவர் தன் காரில் என்னை தன் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றார். வழியில் எனது தங்கையின் அலுவலகம் சென்றேன். அவர் பாதுகாப்பாக உறவினர் வீட்டிற்குப் போயிருப்பதாக அறிந்தேன்”.

“வழியில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட கார்வரை எரிந்து கொண்டிருந்தது. வீடுகள் எரிந்தன. கடைகளில் திருடிய பொருட்களை பலர் கொண்டு சென்றனர். சிறீதுங்க வீட்டிற்குச் சென்றவேளை இரண்டு மணி ஊரடங்குச் சட்ட நேரம். எனவே மறுநாள், வரை அவர் வீட்டிலேயே தங்கினேன். அவரின் வீட்டில் உள்ளோர் சிலர் காரில் சென்று வெளியே பார்த்துவிட்டு வந்து பலவீடுகள், லொறிகள் எரிவதாக கூறினார்கள். அந்தக் குடும்பம் என்னை அன்பாக நடத்தினார்”.

“முன்றாம் நாள் அவர் காரில் சென்று தங்கையும் கூட்டிக்கொண்டு எனது வீட்டைப் போய்ப் பார்க்க முயன்றேன். எங்கள் காரில் வந்து இறங்கியவர்களைக் கண்டதும் அவ்விடத்துச் சிங்களவர் ஓடிவந்து, எம்மைத் தாக்க முயன்றனர். எங்கள் வீட்டிலிருந்த மற்றவர்கள் எங்களை அடையாளம் காட்டியதால், தப்பினோம். எங்கள் வீட்டிலிருந்த பொருட்களைப் பலர் எடுத்துச் சென்றனர். தலையணை, விளக்குமாறு முதலியவற்றைக்கூட அவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. கல்யாணி வீதியிலிருந்த பதினாறு வீடுகளும் எரிக்கப்பட்டன. எங்கள் வீட்டிலிருந்த ஐந்து குடும்பத்தினரும் 4,000 ரூபா அளவில் அங்குள்ள சில சிங்களக் காடையருக்குக் கொடுத்து, எமது பாதுகாப்புக்கு இருக்க ஒழுங்கு செய்தோம். ஆயினும் லொறியில்

வந்து இறங்கியவர்கள் எங்கள் வீட்டுக் கண்ணாடியை உடைத்து காரையும் தாக்கினர். அயலில் இருந்த சிங்களவர் எங்கள் குழந்தைகளுக்கு உதவியாக இருந்தனர். எமது சில பெறுமதிவாய்ந்த பொருட்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர்”.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலி வருகின்றது எனக் கேள்விப்பட்டதும், எம்மைப் பாதுகாப்பதாகக் கூறியவர்கள், எம்மை உடன் வெளியேறும்படி கூறினர். அதே நேரத்தில் இதை அறிந்த அயல் சிங்களவர் ஒருவர், தனது துப்பாக்கியுடன் வந்து எம்மைத் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துப்போய், பாதுகாத்தார். புலிபற்றிய வதந்தியைப் பொய் என ரேடியோ ஒலி பரப்பைப் போட்டுக் கேட்க வைத்து, சிங்களக் குண்டர்களை சமாதானப் படுத்தினோம். தொடர்ந்து குண்டர்களுக்குப் பணம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தோம். சில முஸ்லிம் நண்பர்கள் அரிசி, மரக்கறி தந்து உதவினர். கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த எமது நண்பர்களுக்கு சிங்கள நண்பர்கள் உதவியுடன், உணவு கொண்டுபோய் கொடுத்தோம்”.

எரிந்தோம் என எண்ணினர்

வெளிமடை, ‘யாழ்ப்பாண ஸ்ரோர்ஸ்’ உரிமையாளர், பண்டத்தரிப்பைச் சேர்ந்த எம்.மோகனச்சந்திரன், உயிர் தப்பிய விதம்:

“எமக்கு பொலிசார் 24ஆம் திகதி பாதுகாப்புத் தந்தனர். அதனால் நாங்கள் பொருட்களை அகற்றவில்லை. 26ஆம் திகதி, எமது கடைக்கு அப்பாலுள்ள தமிழ்க் கடைகள் எரிக்கப்பட்டன. பட்டடநிலை அதிகரித்தது. 27ஆம் திகதி, எமது கடை தாக்கப்பட்டது. பகல் 2.30 மணியளவில் பெருங் கூட்டம் ஒன்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு வந்து எமது கடைக்குத் தீ வைத்தது. நான் வெளியேற வழியின்றி மேல் மாடிக்குப் போய் கூரையை உடைத்து வெளியே குதித்தேன். அவ்வாறு குதித்தது, தண்ணீர்த் தொட்டிக்குள், எழுந்தோடிச் சென்று பக்கத்து முஸ்லிம் கடைக்குள் ஒளித்தேன். அந்தக் கடைக்கும் தீ பரவத் தொடங்கியது. அங்கிருந்து வெளியேறி, மலைப்பாங்கான பகுதி ஊடாக ஏறி, இறங்கி வயலில் வெளியில் நடந்து, ஒரு முஸ்லிம் ஆசிரியர் வீட்டின் மாட்டுக் கொட்டிலில் ஒளித்திருந்தேன். பின்னர் அங்கிருந்து வெளியேறி, முஸ்லிம் பாடசாலை ஒன்றில் தங்கினேன். வேறு சிலரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவ்விடம் உள்ள பொலிசாரைக் கண்டு, பொலிஸ் நிலையத்தில் இருக்க அனுமதி கோரினோம். அவர்கள் மறுத்தனர். பின்னர் ஒரு சிங்களவர் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தோம். ஊரடங்கு வேளையில் ஆயுதப்படை காவலில் இருந்தபோதிலும், குழப்பக்காரர் தாராளமாகத் தெருவில் திரிந்தனர்”.

“சிங்கள அன்பர் வீட்டிலிருந்து, பின்னர் அந்தத் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினரின் இல்லத்திற்குப் போனோம். அங்கிருந்து வை.எம்.சி.ஏ. முகாமிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டோம். அதை அடுத்து மட்டக்களப்புக்கு பாதுகாப்புடன் பஸ் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். அங்கு காந்தீய இயக்கத்தினரால் உணவு வழங்கப்பட்டது. இறுதியில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்.

எங்கள் கடைக்கு தீ வைத்தபோது, நாங்கள் உள்ளே இருப்பதாகவே அவர்கள் நினைத்தனர். பொலிசாரும், எம்.பி.யும், தடிகளால் சிண்டிக் சிண்டி எங்களைத் தேடியதை நாம் ஒளித்திருந்து பார்த்தோம். நாம் எரிந்துவிட்டதாகவே அவர்கள் கருதினர். கடையின் பொருட்களை யாரும் எடுக்கவில்லை. யாவும் எரிக்கப்பட்டன”.

கூரைமேல் இருந்து....

கொழும்பு, மலே வீதியில், அடைவு கடை வைத்திருந்த, பி.இலட்சுமணன் கூறியது:

“25ஆம் திகதி காலை ஒன்பது மணியளவில் பெரிய கூட்டமொன்று கூச்சலிட்டபடி எமது அடைவு கடையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. நான் கடையைப் பூட்டிவிட்டு, கியூ வீதியால் சென்று, தெரிந்த ஒருவரின் வீட்டினுள் இருந்தேன். பத்து மணியளவில் என் கடை எரிகிறதாகச் சொன்னார்கள்.

மாலை ஆறு மணியளவில் கடையின் கூரைமேல் ஆட்கள் இருப்பதாக, சிலர் எனக்கு வந்து சொன்னார்கள்”.

“நான் சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலுக்குப் போய் இருந்துவிட்டு, வரும் வழியில், என் கைக்கடிகாரம், சங்கிலி, பணம், பேனை எல்லா வற்றையும் பலர் கூடி வழிமறித்து பறித்துச் சென்றனர். இரவு பதினொரு மணியளவில், எங்கள் வீடு உடைக்கப்பட்டது. பொருட்கள் திருடப்பட்டன. ஒருமணி நேரமாக இது நடந்தது. நான் இதைப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டுக் கூரைமேல் இருந்தேன். என் வீட்டிற்குள் காதையர்கள் வருமுன் மின் வெளிச்சத்தை அணைத்திருந்தோம். ஆனால் அவர்கள் மெழுகுவர்த்தி கொழுத்தி வெளிச்சத்தில் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தனர்”.

“27ஆம் திகதி, நான் கடைக்குப் போய்ப் பார்த்தேன். முன் கதவு பூட்டியபடி இருந்தது; கூரை எரிந்திருந்தது. இரும்புப்பெட்டி உடைக்கப் பட்டிருந்தது”.

“பொலிஸ் நிலையம் போய்ப் புகார் செய்தேன். அவர்கள் பின்னேரம் வந்து பார்ப்பதாகச் சொன்னார்கள். என்னைப் பொலிஸ் பாதுகாப்போடு அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்”.

சீஸ்..ம் 'ஓவ'லும்

காரைநகர், பாலாவோடையைச் சேர்ந்த, பதிவு செய்யப்பட்ட வைத்தியர் ஒருவர் யூலை 83 வன்செயல் காலத்தில், மினிப்பே வைத்திய சாலையில் பதில் (relief) வைத்தியராகக் கடமையாற்றினார். இவர் பெற்ற கசப்பான அனுபவங்கள் மறக்க முடியாதவை:

நான் கடமை ஆற்றிய ஆஸ்பத்திரிக்கு யூலை 27ந் திகதி நிரந்தர பத வியிலிருந்த வைத்தியர் வந்தார். அதன் பின்னர் கண்டிக்குப் புறப்பட்டேன். வழி நெடுகிலும், நான் சென்ற இ. போ.ச. பஸ் வண்டியை மறித்து, கண்டி நகரம் எரிந்துகொண்டிருப்பதாகவும், ஊரடங்கு சட்டம் அமுலில்

இருப்பதாகவும், கண்டியிலிருந்து வரும் வாகனங்களில் இருந்தோர் கூறினர். பஸ் தெல்தெனியாவில் தரித்தபோது, சில கடைகள் எரிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். மக்கள் நாலாபக்கமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களைத் துரத்திச் செல்லும் காதையர்களின் கைகளில் கத்திகளும் பொல்லுகளும் இருந்தன. பயணம் தொடர்ந்தது. கண்டி மத்திய பஸ் நிலையத்தை பஸ்வண்டி அடைந்தபோது, நகரம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. நான் தங்கும் வீட்டிற்குப் போகப் பயந்து, கண்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போனேன். அங்கு நான் தங்கும் வீட்டினரும், மற்றும் பல தமிழ் மக்களும் கவலையுடன் காணப்பட்டனர். தொடர்ந்து மக்கள் ஆயிரக் கணக்கில் அழுது புலம்பியபடி வந்துகொண்டே இருந்தனர்”.

“முதல் இரண்டு நாட்களும், எங்களைப் பாதுகாத்து அன்பு செலுத்தியவர்கள், அப்பகுதி முஸ்லிம்கள். பின்னர் அரசு அதிபர் வந்து எங்களைக் காட்சிப் பொருட்களைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார். பிரதி நீதியமைச்சர் ஷெல்டன் ரணராஜா எம்மை வந்து பாராத்துக் கவலை தெரிவித்தார்யுலை 27இல்.

“காதையர்களால் தாக்கப்பட்டு காயம் அடைந்தவர்களுக்கு நானும் பிற வைத்தியர்களும் சிகிச்சையளித்தோம். தாக்குதலில் தப்பிய மருந்துக் கடைகளிலிருந்து, மருந்துக்களை அரசாங்க அதிபர் எடுத்துத் தந்தார். அத்துடன் தனக்குத் தேவையான சீஸ், ஓவல்டின் போன்ற பொருட்களை இலவசமாக எடுத்துக்கொண்டார் என்று அறிந்தோம். தாக்குதல்களுக்குத் தப்பிய கடைகளிலிருந்தே அகதிகளுக்கு உணவளிக்கத் தேவையான பொருட்களையும்; அவர் எடுப்பித்தார்”.

கர்ப்பவதி வயிற்றில் புலி இருக்கிறதா என்று கேட்டு, வயிற்றில் குத்தினார்கள்

யாழ்ப்பாணம் பிறவுண் வீதியிலுள்ள திருமதி ராஜினி, கொழும்பு அரசு அலுவலகமொன்றில் பணியாற்றும் பெண் ஊழியர். யூலை 83, இனக்கலவரத்தின்போது ஏற்பட்ட தமது அனுபவத்தைக் கூறுகிறார்:

“நான் 25ஆம் திகதி வேலைக்குச் சென்றேன். எனது காரியாலய சிற்றூழியர்கள், புறக் கோட்டையில் குழப்பம் தொடங்கி விட்டதாகக் கூறினர். எனது கணவருடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. ஹைத் தராமணி (Hydramani) கட்டடத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது, காலை 9.30 மணியளவில் ‘சாரதாஸ்’, ‘ஆம்பாள்’ கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. எனது வீட்டிற்குப் போவதற்கு வாகனம் ஏற்பாடு செய்து தருமாறு எனது மேலதிகாரியிடம் கேட்டேன். நிலைமை சரியில்லை பதினொரு மணியளவில் போகலாம் என்று கூறினர். பின்னர் 11 மணியளவில் கார் போகும்போது என்னோடு சிங்கள ஊழியர்களும் வந்தனர். காலி வீதியில் போகும்போது, ‘இந்தோ சிலோன்’ போன்ற கடைகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. வீதியில் வாகன நெரிச்சல் ஏற்பட்டு, போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டது. உடனே எனது வாகனத்தை ஹாவலொக் வீதியால் திருப்பி, செல்லும்போது,

வெள்ளவத்தையில் ஆலை ஒன்றுக்கு முன்னால் ஐந்து ஆறு காரர்கள் எரிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வீதியிலும் வாகன நெரிச்சலால் போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்தது.

அப்போது அங்கு நின்ற கார்களை தட்டி, தமிழர்களின் காரர்கள் எரிகிறது, தமிழர்கள் இருந்தால் பாருங்கள் என காதையர்கள் சிலர் கூறினார்கள். அங்கே பொலிசார், இராணுவத்தினர் எல்லோரும் நின்றார்கள். ஆனால் ஆயுதத்தால் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட முற்படவில்லை. சிங்களக் காதையர்கள் அவர்களைப் பார்த்து 'யாழ்ப்பாணத்தில் உங்களைச் சுட்ட படியாலத்தான், நாம் இதைச் செய்கின்றோம்' எனக் கூறினர். அதற்கு இராணுவத்தினரும் "செய்யுங்கள்" எனச் சமிக்ஞை காட்டினர். நாம் திரும்பவும் காலி வீதிக்குச் சென்றோம். அங்கு ஹம்டன் லேன் இல் உள்ள வீடுகள், கடைகள் எல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தன. எரியும் கடைகள், வீடுகள், குடிசைகளில் இருந்து சிங்களவர்கள் பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதைக் கண்டோம்.

செல்லும் வழியில் தெகிவனளக்கு இடையில், நோயல் கல்லூரி மாணவர்களான எட்டு,பத்து வயதுடைய சிறுவர்களை பெற்றார் காரில் கூட்டிக்கொண்டு வரும்போது, காரை மறித்துப் காதையர்கள் பெட்ரோல் கேட்டனர். அப்போது ஒருவர் கார்க் கதவை உட்புறமாகப் பூட்டினார். உடனே காதையர்கள் அவரது கார்க் கதவை உடைத்துக் திறந்து, ஆளை வெளியே இழுத்துக் கத்தியால் குத்தினார்கள். மற்றக் கதவைத் திறந்து பிள்ளைகளையும் இழுத்து வெளியே போட்டனர். இராணுவம் இவை யெல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. காதையர்கள் காரில் இருந்து பெட்ரோலை எடுத்து காருக்கு ஊற்றிக் கொழுத்தினர். கார் எரியும்போது குற்றுயிராய் இருந்த அந்த மனிதர்களை நெருப்பிற்குள் தூக்கிப் போட்டனர். அப்போது இராணுவம் வந்து, சிறுவர்களை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் எனக் கூறி அந்தப் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றினார்கள்".

"பின்னர் நாம் வெள்ளவத்தையிலுள்ள காலி வீதி வழியாக வரும்போது கடைகள் எல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் பார்த்து நான் என்னையறியாமல் அழத் தொடங்கி விட்டேன். எமது காரை கர்லி வீதியில் ஓர் இடத்தில் மறித்துப் பெட்ரோல் கேட்டனர். காரின் ஓரத்தில் இருந்ததால் அழுதுகொண்டிருந்ததை என்னை அவர்கள் கண்டனர். நிலைமையை உணர்ந்த காருக்குள் இருந்த பெண்கள், நாம் சிங்களவர்கள், மகரகமவுக்குப் போகவேண்டும், பெட்ரோல் தேவை, விடச் சொன்னார்கள். ஒருவாறு சமாளித்து எமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். தெகிவனளையில் எங்கள் வீட்டிற்குப் போய் காரில், இருந்தபடியே பார்த்தோம். எமது வீடு எரிந்த அடையாளத்தைக் காணவில்லை. கூரையில் ஓடு ஒன்றும் இல்லை. கதவுகள் எல்லாம் திறந்திருந்தன. கதவுச் சீலை கிழிந்திருந்தது. வீட்டிற்கு முன் பொருட்களெல்லாம் போட்டு எரிக்கப்பட்டிருந்தது. நாம் இருந்த வீடு சிங்களவருக்குச் சொந்தமானது. வீட்டுச் சொந்தக்காரர் வீட்டிற்கு அருகில்தான் இருந்தார். சிங்களவருடைய வீடு என்பதால் வீடு எரிக்கப்படவில்லை. நான் உடனே கத்தினேன். அப்போது காரைச்

சுற்றிவர 50 பேரளவில் வந்துவிட்டனர். ஆயுதங்கள் வைத்திருந்தனர். காரிலிருந்த இரண்டு பீயோன்மார்களும் இறங்கி, நாங்கள் சிங்களவர் என தமது அடையாள அட்டையைக் காட்டினர். காரை அடித்து, தமிழர்கள் இருந்தால் இறங்கச் சொன்னார்கள். கூட இருந்த சிங்களப் பெண்கள் நாங்கள் சிங்களவர்கள், வீட்டிற்குப் போகவேண்டும் என்றனர். வெறும் பெட்ரோல் கலனைக் காட்டி, பெட்ரோல் வேண்டும் என்றனர். நான் வந்த காசு சாரதி தர மறுத்தனர். ஒருவழியாக, திரும்பி வந்த வழியே போக முயன்றோம். அப்போது என்னை நன்கு தெரிந்த, பக்கத்தில் விட்டில் வசிக்கும் சிங்களவர் ஒருவர் வந்து, என்னை இறங்க வேண்டாம், வந்த வழியே போகவேண்டாம், உங்களை அடிக்க சந்தியில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், வேறுவழியாகப் போகும்படியும் கூறினார்”.

“எம்முடன் வந்த சிங்களப் பிள்ளைகள், கழுபோவில வீதியில் இறங்கியபடியால், அவர்களை அங்கே இறக்கிவிட்டுப், பின்னர் அவ்வழியாக கிரிலப்பனைக்குப் போய், நுகேகொடக்குப் போய் அங்கிருந்து மகரகமவிற்குப் போய், திரும்பி வந்தோம். போகுமிடமெல்லாம் வாகனங்களை நிறுத்தி காதையர்கள் பெட்ரோல் கேட்டனர். வரும் போது மகரகமக்கும் நுகேகொடக்குமிடையில் கொழும்பை நோக்கி ஒரு கார் வந்துகொண்டிருந்தது. அக்காரில் ஒரு குடும்பம் இருந்தது. வாகண நெரிச்சலால் போக்குவரத்து ஸ்தம்பிதமாய் இருந்தது. காதையர்கள் காரை மறித்து பெட்ரோல் கேட்டனர். காருக்குள் இருந்தவர் உடனே இறங்கி ஓடத் தொடங்கினார். அப்போது பெண் காரில் முன்னுக்கு இருந்தார். பெண்ணை இறங்கச் சொன்னதும் அவர் கீழே இறங்கினார் கர்ப்பமுள்ள பெண். அங்கிருந்த காதையர்கள் கூட்டம் “வயிற்றில் புலி இருக்கிறதா?”, “புலி இருக்கிறதா”? என அப்பெண்ணைக் கேட்டனர். அதை அடுத்து பெண்ணின் மரண ஓலம் கேட்டது. கத்தியால் அப்பெண்ணின் வயிற்றில் குத்தி விட்டார்கள். அதே காருக்குள் இருந்து பெட்ரோல் காணை எடுத்து காருக்குத் தெளித்துக் கொண்டிருந்தனர். நாம் ஒருவாறு அதைத் தாண்டி வந்துவிட்டோம். இது 3 மணிக்கும் 3.30 மணிக்குமிடையில் நடந்தது”.

எங்கும் போகமுடியாமல், எமது காரியாலய வாகண சாரதி வீட்டுக்கு சென்றான். எவருமே போக முடியவில்லை. அங்கே நான்கு நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். அந்தச் சாரதியின் குடும்பத்தினர் மலையாளத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்கள். நான் எனது மாமா வீட்டிற்கு ரெலிபோன் பண்ணி எனது கணவர் அங்கு இருப்பதாக அறிந்தேன். ஐந்தாம் நாள் அந்த முஸ்லிம் குடும்பத்தினர் தங்கள் காரில் மாமா வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டனர். அதை அடுத்து மாமா வீட்டால், இந்துக் கல்லூரி மாணிக்க பிள்ளையார் முகாமுக்குச் சென்றோம். ஐந்தாம் திகதி ‘லங்கா கல்யாணி’ எனும் கப்பலில் புறப்பட்டு, ஏழாம் திகதி காங்கேசந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். பதினைந்து நாட்கள் பட்ட அவலங்களை எண்ணி என் மனம் பாதிப்பு அடைந்தது. உணவுகூட உண்ண முடியாமல் தவித்தேன். நான் வந்த கப்பலில் ஒரு பெண்ணுக்கு இருதயக் கோளாறு ஏற்பட்டது. எனவே துறைமுகத்தைவிட்டு புறப்பட்ட கப்பல் திரும்ப துறைமுகத்துக்குப் போய்

அப்பெண்ணுக்கு வைத்தியம் செய்த பின்னர்தான் புறப்பட்டது. இதனால் 8 மணித்தியாலங்கள் எமது பயணம் தாமதமாகியது”.

12 நாட்களாக எனது குடும்பத்தையும் 6 பிள்ளைகளையும் தேடியலைந்தேன், உயிர் தப்பினேன்.

கொழும்பு, கோட்டடி வீதியில், நீண்ட காலமாக சட்டத்தரணி தொழில் புரிந்துவரும் ஒருவர் யுலை 83 இனக்கலவரத்தின்போது, உயிர்தப்பிய வரலாற்றை வருமாறு கூறுகிறார்:

“25.7.83, அன்று எனது கட்சிக்காரர்கள் சார்பில் வழக்கில் தோற்ற முன்றாவது இலக்க மேன்முறையீட்டு நீதி மன்றத்திற்குச் சென்றேன். நேரம் காலை 9.30 இருக்கும். நீதிமன்றத்தில் நான் வழக்கில் முழுகியிருந்த போது என் வீடு சில கூட்டத்தினரால் உடைக்கப்படுவதாகக் எனக்குத் தெரிந்த சில சட்டத்தரணிகள் கூறினார்கள். அச்செய்தியைக் கேட்டு நான் வீட்டிற்கு வந்தேன். என் வீட்டிற்கு முன்னால் சுமார் இருநூறு பேர்வரை சூழ்ந்து நின்றதால், என்னால் வீட்டிற்குக் கிட்ட போக முடிய வில்லை. அவர்கள், “குட்டிமணியின் சட்டத்தரணி எங்கே?”, “புலிகளின் சட்டத்தரணி எங்கே?”, “விவேகானந்தன் எங்கே”? எனச் சத்தமிட்டார்கள். அங்கே நின்ற சிலரிடம் வாள், கத்தி, அலவாங்கு மற்றும் பயங்கரமான ஆயுதங்கள் இருந்தன. அங்கு நின்ற தெரிந்த மாவட்ட நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர், நான் தெருவிற்கு போவது பாதுகாப்பில்லை என்று கூறி, எனது அலுவலகத்திற்கு அழைத்து, கதவுகளை முடிவிட்டார். அவ்வேளை என்னுடைய மனைவியும் ஆறு பிள்ளைகளும் வீட்டில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாததால் அவர்கள் இருக்குமிடத்தை அறிய முயன்றேன். அப்பொழுது திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவும், திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவும் எனக்கு உதவ முன்வந்தனர்”.

“திரு. பிரின்ஸ் குணசேகர பெல்மொண்ட் வீட்டிற்குப்போய் என் மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றி, அயல் வீடுகளில் விசாரித்தார். நாங்கள் ‘ஆச்சி’ என்று அழைக்கும், ஒரு சிங்கள வயோதிப மாதா பெல்மொண்ட் வீதியில் வசித்தார். அவர் மாவட்ட நீதிமன்றம் வந்து, என்னிடமும் திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரவிடமும், என் மனைவியும் பிள்ளைகளும் பாதுகாப்பாக இருப்பதாகக் கூறினார். ஆனால் எங்கே என்று கூறவில்லை.

பின்னர் திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக என்னை தன்னுடன் வரும்படி அழைத்து, திரு.பிரின்ஸ் குணசேகரா வீட்டில் தங்குவது பாதுகாப்பானது என்றும் கூறினார். அவர்களோடு போகும்போது என் வீட்டிலிருந்து, பத்து யார் தொலைவில், பெல் மொண்ட் வீதியின் தொடக்கத்தில், ஒரு புத்தமத பிக்கு, சிங்கக் கொடியென்றைக் கொண்டு செல்வதைப் பார்த்தேன். இரண்டு லொறிகளில் ஹல்ஸ்டொப் வந்திருக்கிய கூட்டமொன்று, தமிழருக்குச் சொந்தமான வீடுகளை உடைத்துத் தீ வைத்தனர். லொறியில் வந்தவர்கள் தமிழர் வீடுகளை உடைத்துத் தீ வைப்பதில் மாத்திரம் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் எதையும் கொள்ளையடிக்கவில்லை.

எடுத்துச் செல்லவில்லை; அவர்கள் என் வீட்டில் நுழைந்து உடைத்தார்கள்; தீ வைக்க முயன்றார்கள்.

ஆனால் நான் வசித்த 25ஆம் இலக்க வீட்டின் ஒரு பகுதியில், வசித்த திரு. ஜோ பெரேரா தீ வைப்பதைத் தடுத்தார். திரு.ஜோ பெரேரா ஒரு சட்டத்தரணி. அதன் பின்னர் அவர்கள், என் வீட்டிலிருந்த பொருட்களை எடுத்து தெருவில் போட்டுக் கொழுத்தினார்கள். எனது சட்டப் புத்தகங்கள், ஆவணங்கள், கோவைகள், உறுதிகள், தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, உருக்கு அலுமாரி யாவும் வெளியே கொண்டுவந்து போட்டு எரித்தார்கள்”.

“இவையாவும் நடந்துகொண்டிருக்க அவற்றைப் பார்த்தபடியே வாகனத்துக்குள் இருந்தேன். எதையும் செய்ய முடியாதவனாக, கோட்டடி வாலிபர்கள் சிலர் என் உடைமைகளை எடுத்துச் செல்வதைப் பார்த்தேன். காதையர் கூட்டத்தினருக்கு என் வீட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்களும், என் வீட்டு முன்னால் நின்றவர்களும் கோட்டடியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் ஐ.தே.க. உறுப்பினர்கள். பிரதமர் பிரேமதாசாவின் ஆதரவாளர்கள். நான் இந்த வீட்டை 1974இல் வாங்கினேன். அதற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட வன்செயல்களிலும் இதே ஆட்கள் தான் தலைமை தாங்கும் கூட்டத்தை வழிநடத்தி கோட்டடிப் பகுதியிலுள்ள தமிழர் வீடுகளைத் தாக்கினார்கள், எரித்தார்கள். இவர்களைப் பொலிசார் கைது செய்தபோது, பிரதம மந்திரியின் தலையீட்டால் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். எனக்குத் தெரியும் அப்படி கைது செய்யப்பட்டவர்களின் சொந்தக்காரர், பிரதம மந்திரியுடன் கதைத்து, கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்று எனக்குச் சொல்வதுண்டு. பின்னர் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களுடன் அவர்கள் வருவார்கள். அடிக்கடி இனவிரோத வன்செயல்களில் இறங்கும் உள்ளூர்த் தலைவர்கள், எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். கோட்டை பியதாசா, ஜயசேனபாலா, ஞானசிநீ, பிரேமரத்ன, ஜயரத்ன மற்றும் பெரும்பாலான ஆட்களின் பெயர்கள் எனக்குத் தெரியாது. இவர்கள் எனது வீட்டிற்குக் கிட்ட இருப்பவர்கள். சட்ட விரோத ஐ.தே. க. அலுவலகத்தையும் அந்தத் தெருவில் வைத்திருந்தனர். என் வீட்டிலிருந்த பொருட்களை துறையாடியவர்களையும், சிங்களக் குண்டர்களையும், இரண்டு தமிழ்க் காதையரையும் நான் பார்த்தேன். காலை 11 மணியளவில் நானும் எனது உதவியாளரும் திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவின் காரில் அவர் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். பிரின்ஸ் குணசேகரா காரைச் செலுத்தினார். மற்றொரு சிங்கள சட்டத்தரணி என் அருகில் இருந்தார். திரு. மகாலிங்கமும் நானும் பின் இருக்கையில் இருந்தோம்.

திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்கா தன் காரில் வந்துகொண்டிருந்தார். எங்கள் கார் தொழில் நுட்பக் கல்லூரி சந்தியில் நிறுத்தப்பட்டது. முவாயிரம் பேர்வரை கொண்ட ஒரு கூட்டம் அங்கே நின்றது. ஒரு புத்தபிக்கு, பல ஆட்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்துக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்தேன். முன்று காரர்களும், ஒரு வானும் கவிழ்க்கப்பட்ட நிலையில் எரிந்துகொண்டிருந்தன. ஒரு காரில் ஒரு மனிதனும் சேர்ந்து எரிந்ததைப் பார்த்தேன். என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்ட கூட்டம், என்னைக் கொல்லவும்

காருக்குத் தீ வைக்கவும் முயன்றது. திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக் காவும், திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவும் எனக்குத் தீங்கு நடக்காது தடுத்தனர். கூட்டத்தினர் எங்களைப் பாதுகாத்தவர்களை ஏசினார்கள். சிலர் எம்மைப் போக அனுமதித்தார்கள்.

திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரா பஞ்சிகாவத்தை வீதியை நோக்கிக் காரைத் திருப்பினார். பஞ்சிகாவத்தை வீதிச் சந்தியில் நாங்கள் நிறுத்தப்பட்டோம். அங்கேயும் எங்களை திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரா முனைந்து காப்பாற்றினார். மருதானைச் சந்தியிலும் நாங்கள் நிறுத்தப்பட்டோம். அங்கேயும் அதிக தொந்தரவு இருக்கவில்லை. டார்லி வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்தோம். ஐந்து வாகனங்கள் வீதியில் எரிந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். திரு.பிரின்ஸ் குணசேகராவின் வீடு றொஸ்மிட் வீதிக்கு அப்பால் இருந்தது. அந்தச் சந்தியில் ஒரு மாடி வீடு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது நாங்கள் றொஸ்மிட் வீதியில் இறங்கினோம். எனது நண்பர்களில் ஒருவரான திரு.மகாலிங்கமும் நானும் பிரின்ஸ் குணசேகராவின் வீட்டில், 26ஆம் திகதி பகல் வரை தங்கினோம். பிரின்ஸ் குணசேகரா, பொலிஸ் மாஅதிபருடன் தொடர்பு கொண்டு, என் மனைவி பிள்ளைகள்பற்றி அறிய முயன்றார். ஆனால் பொலிஸ் உத்தியோகத்தரிடமிருந்து அவருக்கு எவ்விதமான தகவல்களும் கிட்டவில்லை. அவர்களால் என் குடும்பத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியாமைக்குப் பல நொண்டிச் சான்றுகளைச் சொன்னார்கள். பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவும், எனக்கு உதவும் வகையில் தான் தொடர்புகொண்ட பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் தனக்கு உதவ முன்வரவில்லை, என்று தொலைபேசி மூலம் கூறினார்”.

“26ஆம் திகதி பிரின்ஸ் குணசேகரா, ஊரடங்கும் நேரத்தில் பொலிஸ் நிலையம் போனார். அன்று முழுநாள் ஊரடங்குச் சட்டமிருந்ததால், போக்குவரத்துப் பதிலமைச்சர் கவிரத்தனாவுடன் வந்தார். என்னையும் திரு. மகாலிங்கத்தையும், புறக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையம் கூட்டிப் போனார். அந்த பொலிஸ் நிலையத்து உத்தியோகத்தர்கள் எனக்கு உதவி செய்வார்கள் என்று நான் நம்பியதால், பிரின்ஸ் குணசேகராவிடம் என்னை அழைத்துப்போகக் கோரினேன். அங்கே எனக்கு நன்கு தெரிந்த இன்ஸ்பெக்டர், ஷெல்டன் பெரேராவைக் காண முடியவில்லை. அவர் செட்டித் தெருச் சந்தியில் நிற்பதாகச் சொன்னார்கள். நான் அவ்விடம் போனேன். ஷெல்டன் பெரேரா திரும்பும்வரை, பகல் ஒரு மணி வரை பிரின்ஸ் குணசேகரா பொலிஸ் நிலையத்தில் தங்கினார். இன்ஸ்பெக்டர் திரும்பாததால் அவர் வீட்டிற்குப் போகலாமென நான் பிரின்ஸ் குணசேகராவைக் கோரினேன். செட்டித்தெருவில் நான் திரு.ஷெல்டன் பெரேராவைக் கண்டேன். அவர் ஒரு உதவி இன்ஸ்பெக்டரையும், இரண்டு பொலிசாரையும் பொலிஸ் ஜீப்பில் பெல்மொண்ட் வீதிக்கு அனுப்பினார். அவர்களுடன் நானும் போனேன். அது ஊரடங்கு நாளாகவிருந்தும், மனிதர் தெருவில் சுதந்திரமாக நடமாடுவதையும் தமிழர் வீடுகள், கடைகளிலிருந்து பொருட்களை எடுத்துப் போவதையும் பார்த்தேன். பெல்மொண்ட் வீதியில் ஜீப் நிறுத்தப்பட்டபோது அப்பகுதிக் காதையர் வந்து ஜீப்பைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். தமக்கும் எனக்கும் தீங்கு செய்வார்கள் என்று பயந்து

பொலிசார் ஜீப்பைவிட்டு இறங்க மறுத்தனர்”.

“நாங்கள் திரும்பி பொலிஸ் நிலையம் வந்தோம். வழியில் மனிதர் பயமின்றி பைகளில் தமிழர்களின் வீடுகளிலும், கடைகளிலும் கொள்ளையடித்த பொருட்களைச் சுமந்தபடி போவதையும், பொலிஸ் ஜீப்பைக் கண்டும் அசட்டை செய்யாமல் பயமின்றிப் போவதையும் பார்த்தேன். அன்று மாலை பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருடன், புதுச்செட்டித் தெருவிலிருக்கும் என் வாடிக்கையாளரிடம் சென்றேன். அவர் பெயர் மர்தூக். மகாலிங்கமும், என்னுடன் வந்தார். என்னுடைய மனைவி, பிள்ளைகளைப் பற்றி அறிய அங்கிருந்து புறக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையம் சென்றேன். எவ்விதமான உருப்படியான உதவியையும் என்னால் பெறமுடியவில்லை. மகாலிங்கத்துடன் அன்று மர்தூக் வீட்டில் தங்கினேன்”.

“வியாழக்கிழமை இரவு மர்தூக் வீட்டின் பின்புறமாக மூன்று தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டு, எரிக்கப்பட்டார்கள். மர்தூக், மகாலிங்கத்தை தனது நண்பர் ஒருவர் வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போய்த் தங்க வைத்தார். நான் புறக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையம் போக விரும்பினேன். என்னை ஒரு முஸ்லிம்போல உருமாற்றிக்கொண்டு மர்தூக்கின் வீட்டைவிட்டு வெளியேறியேன். அந்த தமிழர்கள் மூவரையும் கொன்ற பாதகர்கள் மர்தூக்கின் வீட்டின் முன்னால் தெருவைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டேன். மர்தூக்கும் மற்றொரு எனது வாடிக்கையாளரான முத்தலிப்பும் என்னைக் காரிலேற்றி புறக்கோட்டைப் பொலிஸ் நிலையத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். முத்தலிப் தன் காரில் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார்.

மர்தூக் என்னுடன் நின்றார். இன்ஸ்பெக்டர் ஷெல்டன் பெரேரா காஸ் வேக்ஸ் வீதியில் நிற்பதாகக் கூறினார்கள். அங்கிருந்து நாங்கள் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்திற்குப் போய், நொறிஸ் வீதியால் பஸ் நிலையம் நோக்கிப் போனோம். ‘ஆனந்த பவனுக்கு’ முன்னால் ஒரு தமிழ் மனிதன் எரிந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். ‘நியூலீலா ஸ்ரோஸ்’ அருகில் இரண்டு தமிழர்கள் எரிக்கப்பட்டதைக் கண்டேன். அதற்கு முன்னர் இன்ஸ்பெக்டர் ஷெல்டன் பெரேராவைத் தேடி, பிரதான வீதிக்குப் போனபோது, இரண்டு சடலங்களை பாதி எரிந்த நிலையில் இருந்ததைக் கண்டேன். பிரதான வீதியில் இரண்டு கடைகள் எரிந்து கிடந்தன. காஸ் வேக்ஸ் வீதியில் வைத்து இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டேன். அவர் செட்டித் தெருவில் ஒரு கடை இலக்கத்தைத் தீந்து அங்கே போய் நிற்கும்படி சொன்னார். நான் செட்டித் தெருவிற்குப் போனபோது, அந்தக் கடை முடியிருந்தது. நான் திரும்பி காஸ் வேக்ஸ் வீதிக்கு வந்தேன். அங்கே நூற்றுக்கணக்கான மனிதர் எரிந்த கடைகளிலிருந்து பெறுமதியான பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டேன்.

காலை பதினொரு மணிளளவில் கூட்டமொன்று “புலிகள் இருக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, காஸ் கம்பனிக்குச் சம்பத்திலுள்ள ஒரு தேவாலயத்தைத் தாக்கியதைப் பார்த்தேன். சிறிது நேரத்தில், இராணுவத்தினர் அங்குவந்து கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளை வீசினர். வானம் நோக்கிச் சுட்டனர். சிறிது நேரத்தின் பின்னர், “புலிகள் ஒரு இராணுவ வீரனைச் சுட்டு விட்டனர்” என்று சொல்லிக்கொண்டு பஸ் நிலைய

பௌத்த விகாரையை நோக்கி மக்கள் சிதறடித்து ஓடினர். உடனே நான் செட்டித் தெருவிற்குப் போகத் தீர்மானித்தேன். டாம் வீதி சந்திக்கருகில் ஒரு குண்டன் கையில் கத்தியுடன் என்னை மறித்தான். அவன் சத்தமிட்டு என்னைக் குத்த முயன்றான். அவனும் என் வாடிக்கையாளனாய் இருந்தவன் தான். தன் சட்டத்தரணியென்று என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டான், என்னைப் போகும்படி கூறிவிட்டு, சுற்றிநின்ற காதையரைப் பார்த்து, நான் ஒரு தமிழனல்ல என்று சொல்லிச் சமாளித்தான். நான் செட்டித் தெருவிற்கு வந்தேன். செட்டித் தெரு முனையிலே என் வாடிக்கையாளன் ஒருவனின் கடையில் தங்கினேன். அரை மணித்தியாலம் செல்ல இரண்டாயிரம் பேர் வரையில் ஒரு கூட்டம் செட்டித் தெரு முனைக்கு வந்தது. அவ்விடத்தில் நின்ற பொலிஸ்காரர் துப்பாக்கிகளைத் தம் தலைக்குமேல் உயர்த்தி 'ஜெயவேவா' என்று சத்தமிட்டனர். அங்கே 15க்கு மேற்பட்ட பொலிசார் நின்றனர். கூட்டமும் 'ஜெயவேவா' கோஷ மிட்டது. உடனே பொலிசார் மறைந்தனர்”.

“கூட்டத்தினர் செட்டித் தெருவில் கடைகளைத் தாக்கத் தொடங்கினர். உடையார் நகை மாளிகையின் கதவுகள் உடைக்கப்பட்டன. செட்டித் தெருவில் பல்வேறு கடையின் ஊழியர்கள் அக்கூட்டத்தைத் தாக்கத் தொடங்கினர். காதையரில் ஒருவனோ இரண்டு பேரோ இறந்தனர். பின்னர் கூட்டம் கலையத் தொடங்கியது. அவர்கள் ஒரு (மேர்சிஷி பென்ஸ்) காரைப் பிரட்டித் தீ வைத்தனர். ஒரு மனிதனைத் தூக்கி அந் நெருப்பில் எறிந்தனர். அவன் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டான். பின்னர் இராணுவம் வந்தது. காதையர்கள் கூட்டம் செட்டித் தெருவில் நின்றபடியே “சுடுங்கள் பார்க்கலாம்” என்று சவால் விட்டனர். நடந்த கலவரத்தால் சில நகைக்கடை ஊழியர்கள் காயப்பட்டார்கள். இராணுவத்தினர் சுட்டதால், சில ஊழியர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். சில ஊழியர்கள் தம் கடையின் கூரைகளில் ஏறி ஒழித்துக்கொண்டார்கள். இராணுவம் அவர்களமீதும் சுட்டது. குண்டுகளில் ஒன்று எனது இடது காதருகால் பாய்ந்து சென்றது. ஆயினும் காயமின்றித் தப்பினேன். சிறிது நேரத்தின்பின் எல்லா ஊழியர்களும் கடைகளிலிருந்து கூட்டிவரப்பட்டு வீதியின் நடுவில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். நானும் சென்று அவர்களுடன் நின்றேன். அவ்வேளை ஒன்பது தமிழரின் சடலங்களை அங்கே கண்டேன். ஆறு சடலங்கள் மிக மோசமாகச் சிதைக்கப்பட்டவை. நாங்கள் காலை 6 மணிவரை தெருவில் நின்றோம். காஸ் வேக்ஸ் வீதியையடுத்து தேவாலய மதகுருமார் இருவரும் அங்கே அழைத்து வரப்பட்டனர். அவர்கள் தமிழர்கள். மாலை 7 மணிளளவில் நாங்கள் சென்ற. பெனடிக்ற் கல்லூரி முகாமிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். முகாமையாளர், அங்கே இடவசதியில்லை யென்று கூறி எம்மை ஏற்கமறுத்தனர். நாங்கள் மறுநாட் காலை 7 மணிவரை சென்ற. பெனடிக்ற் கல்லூரியைப் பார்த்தபடி தெருவில் இருந்தோம். அதன் பின்னர் கொச்சிக் கடை பொன்னம்பலவாணர் கோயிலுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். அக்கோயில் ஒரு அகதி முகாமாக்கப்பட்டது. நான் அங்கே ஐந்து நாட்கள் இருந்தேன். அங்கிருந்து என்னால் வெளிநேய முடியவில்லை. என்னை யாரெனக் காட்டிக்கொண்டால் சுடப்படுவேன். நான் புலிப் பையன்களென

அழைக்கப்பட்டவர்கள் பலருக் காக வாதாடிய காரணத்தால், முகாமிலிருந்து என் கட்சிக்காரர்கள் சிலருடன் தொடர்புகொள்ள முடிந்தது. அவர்களில் ஒருவர் கே.ஏ.டி. கிறிஸ்தோபர், அவர் ஒரு சிங்கள கிறிஸ்தவர். அவர் உடனே வந்தார். என்னை முகாமிலிருந்து கூட்டிச் சென்றார். அவர் என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தேடிச்சென்று அழைத்துவந்தார். மனைவியும் பிள்ளைகளும் தாம் தப்பிச் சென்றதை வருமாறு விளக்கினார்கள்”.

“காடையர் எங்கள் வீட்டில் நுழைந்தபோது அவர்கள் மேல்மாடி ஜன்னலால் அடுத்தவீட்டுக் கூரையில் ஏறி, அந்த வீட்டினுள் இறங்கினார்கள். அது ஒரு முஸ்லிம் குடும்பத்தினர் வாழும் வீடு. அந்த வீட்டில் இரண்டு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் இருந்தார்கள். அது அப்துல்லாவின் வீடு. என் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் உதவினார்கள். அவர்களைப் பாதுகாப்பாக, அடுத்த ஒரு சிங்களப் பெருமகனின் வீட்டில் மறைத்து வைத்திருந்தனர். அவர்கள் நன்கு பரீட்சியமானவர்கள். அந்த வீட்டில் இவர்கள் நான்கு நாட்கள் தங்கினார்கள். உள்ளூர் காடையர்கள் என்னைத் தேடி, என் மனைவி பிள்ளைகளையும் தேடி, அந்த வீட்டிற்குக் கத்தி, ஈட்டியுடன் போயிருந்தார்கள். வீட்டில் வெளிச்சம் இல்லாததால் மெழுகு வர்த்தி கொழுத்திக்கொண்டு போனார்கள். என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் தம் கட்டில்களின் கீழ் விட்டு, கட்டிலின் மேல் பெண்கள் இருந்தார்கள். காடையர்கள் சோதனையிட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். இப்படிப் பல தடவைகள் நடந்தன. காடையர்களின் தொந்தரவு அதிகரிக்கவே அந்த வீட்டில் இருந்த வயோதிப மாதா மற்றவரின் உதவியை நாடினார். பெல் மொண்ட் வீதியில் இருந்த ஒரு முஸ்லிம் வீட்டின் உதவிபெற்று என் குடும்பத்தை அவ்வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கே அவர்கள் 3 நாட்கள் தங்கினார்கள். அங்கிருந்து பெல்மொண்ட் வீதி மடத்திற்கு (Convent) அனுப்பப்பட்டனர். அங்கிருந்து கிறிஸ்தோபர், அவர்களை அழைத்து வந்தார். என் குடும்பத்தை இறுதியாக பன்னிரண்டாவது நாளே என்னால் சந்திக்க முடிந்தது”.

கொலன்னாவைப் பகுதி எரிந்தது

வெள்ளவத்தையில் வசித்துவந்த பத்மநாதன் தனது மகன் சிறீதரன் அடைந்த பயங்கர அனுபவம் பற்றி கூறுகின்றார்:

“24 ஆம் திகதியன்று இரவு 6 மணிக்கு எனது மகன் சிறீதரன் வெள்ளவத்தைக் கோயிலுக்குப் போனார். நான் கோட்டைக்குப் போனேன். குழப்ப நிலைபற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். இரவு 9.30 மணியளவில் கோட்டைக்குப் போய் அங்கிருந்து மினிபஸ்சில் பொரளையை நோக்கிப் போனேன். மருதானைக்கு அருகில் பஸ்சை நிற்பாட்டி அப்பால் போக முடியாதெனக் கூறினர். அங்கிருந்து பார்க்கும்போது, பொரளைப் பக்கம் எரிவது தெரிந்தது. ‘கணேஷ் கபே’, ‘லிக்கர் பார்’ ஒன்றும் தாக்கப்பட்டது. அந்த நேரம் இராணுவம், பொலிஸ்காரர் வந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து “உங்களுக்காக உங்கள் நலனுக்காகவே நாம் இதையெல்லாம் செய்கின்றோம்”. “எம்மை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம்” எனக் கூறினர்.

காதையர் கூட்டத்தினர் கட்டிடங்களுக்கு நெருப்பு வைத்தனர். ஆனால் நெருப்பை தீய ணைக்கும் படையினர் அணைத்தனர்.

“நான் தெமட்டகொடையை நோக்கி ஒரு பஸ்சில் போனேன். அங்கும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. வழியில் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் சுருள் சுருளாய் துணிகளையும் பொருட்களையும் கொண்டு சென்றனர். நான் புகையிரதப் பரதையால் நடந்து இரவு 12 மணிக்கு பொரளையை வந்தடைந்தேன். இரவு வேறொரு சிங்கள வீட்டிற்குப் போய்விட்டோம். 24ஆம் திகதி, இரவு இங்கு ஒரு தமிழரின் வீடு தாக்கப்பட்டது. தெமட்டகொடையைச் சுற்றி உள்ள கொலன்னாவைப் பகுதி எரிவது தெரிந்தது.

“25ஆம் திகதி, காலை பதினொரு மணியளவில் காதையர்கள், சரவண முத்து ஸ்ரேடிய பிரதான கேற்றைத் தாக்கி தகர்த்தனர். ‘தமிழ் யூனியன்’ விளையாட்டுக் கழக கட்டிடத்தின் யன்னல், கதவு, ஆகியனவும் தகர்க்கப்பட்டது. விமானப்படையினர் இரண்டு டிற்கு வண்டியில் வந்து இறங்கியவர்களைக் கண்ட. காதையர்கள் வெளியே வந்தனர். காதையர்களுடன் விமானப் படையினர் சரளமாகவும் சரசமாகவும் பேசினர். அவர்களின் இருப்பிடம் பக்கத்தில்தான் இருந்தது. அவர்கள் அங்குசென்று குடிவகைகளை எடுத்துக் கொண்டு சென்றனர். அதையடுத்து காதையர் பெட்ரோல் ஊற்றி ‘தமிழ் யூனியனின்’ ஒரு பகுதி கட்டிடத்தை எரித்தனர். மறுநாளும் தொடர்ந்து எரிந்து கொண்டிருந்தது”.

“புதன்கிழமை 27ஆம் திகதி காலை பஸ்சில் பம்பலப்பிட்டி காம்ப்பிற்குப் போனோம். வெள்ளிக்கிழமை காலை எனது மகன் சிறீதரன் மாத்திரம் வீட்டிற்குப் போனார். அங்கு வீட்டிற்கு முன்னாலிருக்கும் குடிசைக்குள்ளிருந்து சனங்கள் ஓடிவந்தனர். அவர் வேறொரு வழியால் ஓடி, பொரளைச் சந்திக்குப் போனார். பொரளைச் சந்தியை அடைந்தபோது ‘புலிப் படையினர்’ கொழும்பு வந்து தாக்கப் போகிறார்கள் என்ற வதந்தி பரவி பெருந்தாக்கத்தை உருவாக்கிற்று. காணும் தமிழர்களை எல்லாம் காதையர்கள் ‘புலிகள்’ என்று தாக்கினர். எனது மகன் அவ்வழியே பஸ்வண்டியில் ஏறி பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமிற்கு பத்திரமாக வந்து சேர்ந்தார்”.

தாலியைக் கொடுத்த தாயை.....

நுவரேலியாவிலிருந்து அகதிகளாக வந்த நடராஜா கூறியது:

“நானும், எனது குடும்பத்தில் ஏழு பேரும் நண்பர்கள் இரண்டுபேரும் சேர்ந்து வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, 29ஆம் திகதி 3 மணியளவில், மலையுச் சிக்குப் போனோம். பீதுறுவுக்குப் போகும் காட்டுப்பகுதியில், ஒளிந்திருந்தோம். அங்கிருந்து எல்லாவற்றையும் பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

நுவரேலியாவிலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள, மலை தோட்டத்திலுள்ள வீட்டில், ராஜேந்திரன் தனித்திருந்தார். அவர் ஒரு லொறிடரைவர். 27ஆம் திகதியன்று, காதையர்கள் அவரது வீட்டைத் தாக்கிவிட்டு, அவரைக் கொலை செய்தனர். அவரது உடல், பிரேத பரிசோதனைக்காக நுவரேலியா அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. 29ஆம்

திகதியன்று பிரேதத்தை அடக்கம் செய்ய ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து எடுத்து செல்வதற்காக 2 கார், 3 வான், 1 மோட்டார் சைக்கிள் ஆகிய வாகனங்களில் இறந்தவரைச் சேர்ந்தவர்கள் போனார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த ஊழியர்கள் அவர்களைத் தாக்க முற்பட்டனர்.

பிரேதத்தை எடுக்க வாகனங்களில் வந்தவர்கள் சிதறி ஓடினர். வான், கார் எல்லாம் எரி பூட்டப்பட்டன. முன்று பேர் அவ்விடத்தில் இறந்தனர். 'ராதிகா ஜிவலறிஸ்' முதலாளி சங்கர் என்றவரைத் தாக்கி அரை உயிருடன் கழுத்தில் கட்டி இழுத்துவந்து வந்து "புலியைக் கொண்டு வந்து விட்டோம்" என்று சத்தமிட்டனர். இராணுவத்தினர் காதையர்களிடம் தீவைக்குமாறு கூறினர். அங்கு நின்ற தமிழர்களைக் கலைத்தனர். அயல் வீட்டுக்காரர் ஒருவர் வந்து இந்த வீட்டை மட்டும் தாக்குங்கள், அடுத்த வீட்டை மட்டும் தாக்க வேண்டாம் எனக் கூறினர். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் பொலீசுக்கு ரெலிபோன் பண்ணினார். அவர் துப்பாக்கியால் ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுட்டார், இருநூறு, முன்னூறு வரையிலான சிங்களக் காதையர்கள் எல்லோரும் வீட்டைச் சுற்றிவர நின்றனர். ஆயுதப் படையினரும் வந்தனர். இராணுவத்தினர் ரைபிளால் ஒருவனை சுட்டுவிட்டு வீட்டுக்காரர் சுட்டுவிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டினர். காதையர் கூட்டம் 2 மணியளவில் அந்த வீட்டைத் தாக்க ஆரம்பித்தனர். பின் கூரைக்குமேல் ஏறிநின்று நெருப்பு வைத்தார்கள். வீடு எரிந்தது. பெட்ரோல் லொறியில் கொண்டுவந்து இறக்கினர். வீட்டுக்குள் புலியிருப்பதாகக் கூறி வீட்டை எரித்தனர். அப்போது வீட்டிற்குள்ளிருந்த அறுபது வயதுடைய பெண், பயத்துடன் ஓடி வந்தார். அவரைப் பலர் கலைத்துக்கொண்டு வந்தனர். கலைத்தவர்களில் ஒருவருக்கு அந்த மாது தனது தாலிக்கொடியைக் கழுட்டிக் கொடுத்தார். ஒருவர் பின்னால் வந்து மண்வெட்டியில் முள்போன்ற அமைப்புடைய ஒன்றால் அந்தப் பெண்ணிற்குக் குத்தினார். தாக்கியதை அடுத்து அந்த மாது மயங்கி நினைவிழந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தார். அதன் பின் காதையர் கூட்டம் அந்தப் பெண்மணியின் சேலையைக் களைந்து மானபங்கப்படுத்தினார்கள்".

சந்தியில் வந்த கார் ஒன்றை மறித்துக் கொழுத்தினர். ஆட்கள் அவற்றை வந்து வேடிக்கை பார்த்தனர், படமும் எடுத்தனர். பின்னர் அந்தக் கார்ச் சாரதியை தலை கீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தனர். பின்னர் பொலிசார் வந்து எரிந்த கரை அப்புறப்படுத்தினர்.

துப்பாக்கியால் வானத்தை நோக்கிச் சுட்ட வீட்டுக்காரர் வீட்டு வாசலில் இறந்து கிடந்தார். வீட்டிற்குள் 13 பேர், சூழந்தைகள் 8 பேர் எரிந்திருந்தனர்".

.. தாயாரின் கண்களைக் குத்தினர்

நுகேகொடயிலிருந்து வந்த தர்மரத்தினம் தம்பதியினர் சொன்னவை: "25ஆம் திகதி 11.30 மணியளவில் எமது வீட்டுக்குள்ளே 15 காதையர்கள் வந்தனர். கொஞ்சப் பேர் சாமான்களை வெளியே எடுத்துச் சென்றனர். வீட்டில் இருந்த ஆறு ஆண்களையும் ஒரு அறைக்குள் விட்டுப் பூட்டிவிட்டு அங்கிருந்த முன்று பெண்களையும் இன்னொரு அறைக்குள் விட்டுப்

பூட்டினர். எமது நகைகள் எல்லாவற்றையும் கழற்றினர். எல்லாமாக 44 பவுண். உடைகளைக் கிளறி நகைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்தனர். உங்கள் எல்லோரையும் பெற்றோல் ஊற்றிக் கொழுத்தப் போகிறோம் என்றனர். எனது சுகமில்லாத தயார் படுத்திருந்த கட்டிலை இழுத்து அதையும் விழுத்திச் சோதித்தனர். பின்னர் தாயாரைக் கத்தியால் குத்தினர். மார்பிலும் கழுத்திலும் குத்தினர். 'பின் அவர் மயங்கியதும் கண்ணுக்குள் கத்தியால் குத்தினர். பாஸ்கரன் என்பவருக்குக் கத்தியால் குத்தியபோது அவர் தடுத்தார். அப்போது அவர் கையிலும் குத்தப்பட்டது”.

“வீட்டு சாமான்கள் எல்லாம் உடைக்கப்பட்டன. பின்னர் ஆண்களை விட்டுப் பூட்டிய அறைக்கு நெருப்பு வைத்தனர். தீப்பற்றி எரியும் அறைக்குள் இருந்த ஆண்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். நெருப்பு வைத்து விட்டு, காதையர் போய்விட்டார்கள். அதை அடுத்து எரியும் அறைக்குள் ளிருந்த ஆண்கள் கதவை உடைத்துக்கொண்டு வெளியேறினர். அறைக்குள் ளிருந்த ஆறுபேரும் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். கறுப்பாகச் சத்தியெடுத்தனர். பின்னர் அயல் 'வீட்டு சிங்களவர் ஒருவர் தமது வாகனத்தில் எம்மை பொரளை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றனர். பாதிக்கப்பட்ட வர்களில் ஒருவரான தர்மரத்தினத்திற்கு, சேலைன் ஏற்றுமாறு டாக்டர் கூறியபோது ஆஸ்பத்திரியிலிருந்த நேர்ஸ் போன்ற இதர ஊழியர்கள் அதைச் செய்யவில்லை. புதன்கிழமை துண்டு வெட்டி குழப்பம் வரப்போகிறது, உடனடியாக ஆஸ்பத் திரியைவிட்டு வெளியேறுங்கோ எனவும் கூறினர்.

அடுத்தநாள் ஒரு பெண் டாக்டர் வந்து நீங்கள் இன்னும் போகவில்லையா? எனக் கேட்டார். ஆண்கள் எல்லோருக்கும் எரிகாயங்கள் இருந்தபடியால் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து எம்மை யாரும் பார்க்க முடியவில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த சிங்கள நோயாளிகள் எல்லோரும் எம்மைப் பார்த்து 'புலி' எனக் கதைத்தனர். சிங்களவர் எல்லோரும் பயப்பட்டனர். பெரும்பாலான சிங்களவர் பயத்தால் ஆஸ்பத்திரியைவிட்டு வெளியேறினர். பிறகு என்னை வேறொரு இடத்திற்கு மாற்றினர்.

“சில நேஸ்மார் உதவினர். 29ஆம் திகதி 7 மணியளவில் ஒரு தாதி என்னை எனது பொருட்களுடன் வரும்படி கூறினார். எனக்கு உதவும் அட்டன்ரன் ஒருவருடன் டாக்டர் அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். பின்னர் வேறொருவர் வந்து என்னைத் தமிழனா எனக்கேட்டு எரிச்சலுடன் கதைத்தார். என்னைக் கேற்றில் கொண்டுபோய்விட்டு ரக் ஒன்றில் ஏறும்படி கூறினார். என்னால் ஏற முடியாது போக பின்னர் வேறொரு சிறிய வானுக்குள் ஏற்றினார். அப்போது ஆமிக் கொமாண்டர் ஒருவர் வந்து “நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம், உங்களை நாம் நல்ல இடத்துக்குத்தான் கொண்டு போகிறோம், உங்கள் ஆட்களால்தான் இதெல்லாம் வந்தது” எனக் கூறினார். பின்னர் எம்மைப் பாதுகாப்புடன் கூட்டிச் சென்று தேஸ்டன் கல்லூரியில் விட்டனர். அங்கு பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் சோதித்தனர்”.

“அங்கு தமிழ் மாணவர்கள் எம்மை நன்கு பராமரித்தனர். உடைகள்

தந்தனர். இரண்டு பெண்டுகோஸ் சிஸ்ரேஸ் (தமிழ்) எம்மை சிங்கள டாக் டர் ஒருவரின் காரில் இந்துக் கல்லூரி முகாமிற்கு கொண்டு சென்று விட்டனர். இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து முதலாவது கப்பலில் எம்மை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தனர்”.

ஜே.பி.யும் சேர்ந்து

கொழும்பு அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் தமிழ்ப்பெண் செல்வி ரி.ரமணி கூறிய விபரம்:

“நான் 25ஆம் திகதி, வேலைக்குச் செல்லவில்லை. வீட்டிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது கடையொன்று மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி எரிக்கப்பட்டது. பலர் பொருட்களை எடுத்துச் சென்றனர். சுமார் 11.30 மணியளவில், எமது வீட்டுக் கதவை காதையர் கோஷ்டி உடைத்தனர். நாம் எல்லோரும் எங்கள் வீட்டுச் சுவருக்கு மேலால் ஏறிக் குதித்து அருகேயுள்ள செட்டி வீட்டுக்குப் போனோம். காதையர்கள் தேயிலைக் கொம்பனியையும் எரித்தனர். பின் மேல்வீட்டுக் கண்ணாடிகளை உடைத்து கார், லொறி, ஜீப் என்பனவற்றை எரித்தனர். தீச்சவாலை தணிந்தபோதும், தீ கனன்று நீறுபூத்து எரித்துக்கொண்டிருந்தது. சிங்களக் காதையர்கள் “ஜயவேவா” எனக் கோஷமிட்டுக்கொண்டே இந்தக் கொடுமைகள் எல்லா வற்றையும் செய்தனர். ‘ஆமி’ போகும்போது ஒழித்திருந்தனர். புதன்கிழமை வரை எல்லாம் எரிந்தன. ஹேவகே, சுனில் காமினி (ஜே.பி.) என்ற கொட்டகை காதையர்களே எரித்தனர். இவர்கள் யூ.என்.பி.ஐச் சேர்ந்தவர்கள். நாம் தொடர்ந்து 2 நாட்கள் செட்டி வீட்டில் இருந்தோம். தேனீர் தந்தனர், ஆனால் உணவு தரவில்லை. பின் நாம் சென் லூயிஸ் சேர்ச்சிற்கு முன்னால் உள்ள சினேகிதர் வீட்டிற்கு நடந்து சென்றோம். எம்மை வழியில் கண்ட காதையர்கள் ஏசினர். நரசிம்மராவ் வருகின்றார் என்றதும் சேர்ச்சில் இருந்த தமிழர்களை வேறொரு பாடசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். பின் நாம் ஒரு பாதிரியாரின் உறவினர் வீட்டுக்குள் இருந்து போகும்போது, புலி வருகின்றது, எனக் கேள்விப்பட்டதும் கதவைப் பூட்டி விட்டு ஓடினர். பின்னர் நாம் ஒருவாறு பாதிரியார் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அங்கு பொருட்களுடன் 2 நாட்கள் தங்கியிருந்து, பின் திங்கட்கிழமை ஜிந்துப்பிட்டி முருகன் கோயிலுக்குப் போய் அங்கிருந்து 8ஆம் திகதி புறப்பட்டு 9ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வந்தோம்”.

வாகனங்களிலிருந்து பெட்ரோல்

கிருலப்பனையிலிருந்து வந்த யோகேஸ்வரன் தம்பதிகள் சொன்னவை: “25ஆம் திகதி காலை குழப்பநிலை பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நான் வேலைக்குச் செல்லவில்லை, பிற்தொரு விடயமாக நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு சுமார் 10.30 மணி போல் குழப்பம் பற்றி எனக்குத் தெரியவந்தது. நான் ‘காமினித்’ தியேட்டர்வரை நடந்து சென்றேன். வரும் வழியில், அதாவது மருதானைச் சந்தியில், கடைகள் எரிவதைக்

கண்டேன். நேவிக்காரர்கள் எல்லாவற்றையும் கண் காணித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கவில்லை. பொருட்களெல்லாம் திருடப்பட்டுக் கொண்டு செல்லப்படுவதையும் காணக் கூடியதாகவிருந்தது. பின்னர், நான் 108 ஆம் இலக்க பஸ்ஸில் ஏறி, வெள்ளவத்தைக்குச் சென்றேன். வெள்ளவத்தை வீலிங் மில்லுக்கருகில் கடைகள் எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. நான் என் வீட்டுக்குச் சென்று 11.30 மணியளவில் மீண்டும் எனது மகனின் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். வழியில் கடைகள் எரிக்கப்படுவதையும்; வாகனங்கள் மறிக்கப்பட்டு பெற்றோல் எடுக்கப்படுவதையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. பொலிசார் நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். நான் பாடசாலைக்குப் போய் மகனைக் கூப்பிட்டேன். அங்கு இருந்த சிஸ்டர் மிஸ் சாந்தி என்பவர் எனது மகன் பாதுகாப்பாக இருப்பதாகக் கூறினார். நான் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்படும்போது அவர்கள் எமது பாதுகாப்புக் கருதி எம்மை அங்கு நிற்குமாறு கூறினர். அங்கு நான் ஒரு மணித்தியாலம்வரை தங்கிவிட்டு பின்பு புறப்பட்டேன்”.

“தொலைபேசி மூலமாக கிருலப்பணையில் இருந்த எனது வீடு முற்றாக எரிந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டு, நான் அங்கு செல்லவில்லை. எனது மனைவியின் தங்கையின் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

வெள்ளிக்கிழமையளவில், எமது கண்ணுக்கு தெரியக்கூடிய தூரத்தில் வீடு எரிவதைக் கண்டோம். உடனே நாம் பயத்தினால், ஹம்டன் லேனில் இருக்கும், வேதநாயகம் என்னும் தமிழ் ஆயிக் கொமாண்டருடன் தொடர்பு கொண்டு ஒரு வாகனத்தில், பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரி முகாமுக்குப் பேனோம்”.

“புதன்கிழமை 3ஆம் திகதி இரவு கப்பலுக்குச் சென்றோம். “லங்கா டீதேவி” என்ற கப்பல் 4ஆம் திகதி காலை புறப்பட்டது. 5ஆம் திகதி காங்கேசந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

முஸ்லிம்களும்

வத்தளையில் வசித்துவந்த இராமநாதன் என்பவர் கூறியது:

“25ஆம் திகதி காலை, பிறிஸ்டல் பில்லிங்கிற்கு வேலைக்குச் சென்றேன். காலையில் நிலைமை சாதாரணமாகவே இருந்தது. எம்முடன் கூட வேலை செய்தவர்கள் எம்மைப் பாதுகாத்தனர். சுமார் 9.30 மணியளவில், நான் வேலை செய்யும் நிறுவனம் முடப்பட்டது. நான் வேலை செய்த தனியார் நிறுவனம் அதுவும் தாக்கப்பட்டது. எனது சிங்கள நண்பர் ஒருவர் என்னை வத்தளைச் சந்தி மட்டும் காரில் கொண்டுவந்து விட்டார், பின்னர் நான் வீட்டிற்கு நடந்து சென்றேன். செல்லும் வழியில் கடைகளும் வீடுகளும் எரிக்கப்படுவதைக் கண்டேன். வீட்டுக்குச் சென்றதும், எமது வீடும் தாக்கப்படும் எனக் கேள்விப்பட்டேன். உடனே நானும், எனது மனைவியும், பிள்ளைகளும் அங்கிருந்த ஒரு சிங்கள வீட்டிற்குச் சென்று ஒழித்தோம். பன்னிரண்டு மணியளவில், வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்த்தோம். அங்கே வீட்டிலிருந்த பொருட்களெல்லாம் வெளியே எடுத்து முற்றத்தில்

போட்டு மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி எரிக்கப்பட்டிருந்தது. எரித்தவர்கள் சிங்களவர்களும், முஸ்லிம்களும் ஆகும். அப்போது வீட்டுச் சொந்தக்காரர் தமது வீட்டில் பற்றிய தீயை அணைத்தார். பின்னர் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்று விட்டனர். நாம் மறுநாள் காலை 6 மணியளவில் தெரிந்தவர் ஒருவரினது ஓட்டே ரிக்ஷாவில், மனைவியின் தாய் வீட்டிற்கு வந்தோம். அங்கிருந்து மறுநாள் சென் பெனடிக்ற் முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மறுநாள் நானும் மனைவியும் பாஸ் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே செல்ல முயலும்போது ஆயிக்காரர் துவக்கை நெஞ்சில் வைத்துக்கொண்டு “எங்கே போகிறாய்”?, ஊரடங்குச் சட்டம் போடப் போகிறோம், திரும்பிப் போ எனக்கூற நாம் உள்ளே திரும்பிச் சென்றோம். 8ஆம் திகதிவரை முகாமில் இருந்தோம். பின்னர் ரயில் மூலம் யாழ் வந்து சேர்ந்தோம்”.

பஸ்ஸில் ஏற்ற மறுத்தனர்

மகரகமவிலிருந்து வந்த சுப்பிரமணியம் என்பவர் சொன்னவை:

25.7.85இல், சுமார் 10 மணியளவில் பொலிஸ் நிலையத்திற்குப் போய், அங்கிருந்து எனது சகோதரர் ஒருவரது இல்லத்திற்குப் போய்ப் பார்த்தேன். வழியில் கடைகள் எல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தன. திரும்பவும் வீடு நோக்கிச் செல்லும்போது, தமிழர்களை பஸ்ஸில் ஏற்ற மறுத்துவிட்டனர். நான் ஒருவாறு ஏறி நுகேகொடை சந்தியில் இறங்கினேன். அங்கு தமிழ் ரின் கடைகள், வாகனங்களெல்லாம் எரிந்து கொண்டிருந்தன. **தமிழர்களை வெட்டி உயிருடனேயே நெருப்பில் போட்டனர்.** இவற்றையெல்லாம் பொலிசும், ஆமியும் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நின்றனர். நான் பயத்தினால், ஓடிப் போய், மினி பஸ்ஸில் ஏறினேன். என்னைத் தமிழன் எனக் கூறி இறக்கி விட்டனர். நான் தொடர்ந்தும் நடந்து போனேன். பின்னர் வேறொரு பஸ்ஸில் ஏறி மகரகமவுக்குப் போனேன். மகரகமச் சந்தியிலும் தமிழ்க் கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. **அங்கும் ஆட்களை உயிருடன் எரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.** நான் ஒரு சிங்களவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனேன். 11 மணியளவில், எமது வீட்டுக்குக் காதையர் கூட்டம் வந்தது. வீட்டுக்காரர் சிங்களவர், எம்மை 3 நாட்கள் வைத்துப் பாதுகாத்தனர். பின்னர் எம்மை வெளியேறும்படி கூறினர். நாம் காரில் பொலிசுக்குப் போனோம். பொலிசுக்குப் போகும் வழியில் 25 காதையர்களால் எமது உடைமைகள், நகைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்தனர். மகரகம பொலிசுக்குப் போய் முறைப்பாடு கொடுத்தோம். அவர்கள் எமது முறைப்பாட்டை ஏற்கவில்லை”.

“நாம் பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரியில் தங்கியிருந்தோம். அங்கிருந்து 12ஆம் திகதி இரவு 7 மணிக்குப் புறப்பட்டு, மறுநாட் காலை யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்”.

“நாம் முகாமில் இருக்கும்போது, வெள்ளிக்கிழமை ‘புலி’ எனக் கூறி பலர் சுட்டனர். பின்னர் முகாமுக்கு வந்தவர்கள் மூலமாக அறிந்தோம்”.

சிங்களவன் நல்லவன் என்று.....

இரத்தமலானையிலிருந்து வந்த ஆசிரியர் அனபாயன் சொன்னவை:

“25ஆம் திகதி காலை, போதியளவு மாணாக்கர் எமது வந்தனர். நாங்கள் பிரச்சனைபற்றி கேள்விபிட்டு பாடசாலை மாணவர்களை, 10.30 மணி அளவில் அனுப்பி விட்டு பாடசாலையை 11 மணியளவில் முடினோம். நான் பாடசாலையில் ஒரு அறையில், 3 ஆசிரியர்களுடன், தங்குவது வழக்கம். அன்று கொஸ்டல் மாணவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து மேல்மாடியில் வைத்திருந்தோம். பின்னர் நாங்கள் பொலிசுக்கு ரெலிபோன் பண்ணினோம். அதற்கு அவர்கள் பிரச்சனை வராது, நாங்கள் வருகிறோம் என்றனர். 1.10 அளவில் பக்கத்து வீடு எரிக்கப்பட்டது. 30 பேரளவில் நின்று எரித்தனர். கூடவந்த 100 அல்லது 200 பேரில் மிகுதி ஆட்கள் அப்பால் சென்றனர். அந்த வீட்டுக்காரர்கள் ஓடிப்போய் ஒழித்திருந்தனர். ஒரு கிழவி மாத்திரம் ஓடமுடியாமல் வீட்டில் இருந்தார். அவளைத் தள்ளி விழுத்தி காலால் உளக்கினார். அவவுக்குக் காயம் உண்டாயிற்று”.

“சிறிது நேரத்தின் பின் எங்கள் பாடசாலையில் சத்தம் கேட்டது. நாம் உடனே ஓடிச்சென்று பற்றைக்குள் ஒழித்திருந்தோம். ஜன்னல் எல்லாம் அடித்து நொருக்கப்பட்டன. வாங்கு, மேசைகள், கதிரைகள் வெளியே எடுத்து எரியூட்டப்பட்டன. பாடசாலைப் பரிசோதனைச்சர்ஸைக்குப் பெட்ரோல் பொம் வீசி எரியூட்டப்பட்டது. மேல்மாடி உடைக்க முடியாது போகவே விட்டுவிட்டுச் சென்றனர். 2 மணியளவில் விடுதி தாக்கப்பட்டது. ஒரு மணித்தியாலமாக அதை எரித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பின்னர் 5 மணியளவில் கத்தி, கோடாலிகளைப் பாவித்துக் கதவை உடைத்து மேலுக்குச் சென்று பாடசாலை மணியை அடித்தனர். பாடசாலை எரிந்து கொண்டிருந்தது. இது 5.30வரை நடந்தது. பின்னர் நாங்கள் விடுதிக்குப் போனோம், அந்தக் காதையர்கள் மாணவர்களை அடிக்கவில்லை. கூட்டிக்கொண்டு வந்து விடுதியில் விட்டுவிட்டு பாடசாலையை மட்டும் எரித்தனர். சிங்களவர்கள் எங்களை கொதலாவலை ஆமிக்காம்பிற்குப் போகும்படி கூறினர். ஆமிக்காம்ப் பூட்டியிருந்தது. அவர்களுடன் கதைத் ததற்கு அவர்கள் “எங்களை உள்ளுக்குள் வைத்துப் பூட்டியிருக்கிறது, எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” எனக் கூறினர். அதேநேரத்தில் உள்ளுக்குள்ளிருந்து 2 ஆமிக்காரர்கள் ஓடிவந்து தமிழரா போங்கள் எனக் கூறினர். எம்முடன் வந்த சிங்களப் பெடியன் பள்ளிவாசலுக்குப் போகலாம் எனக் கூறினான். வீதியில் சனம் நின்றது. அப்போது ஒரு சிங்களக் காதையர் எங்களைப் பார்த்துவிட்டுக் கூப்பிட்டார். “நீ புலியா”? என்று கேட்டார், நான் இல்லையென்றேன். பின்னர் கத்தியை எடுத்து நீட்டியவாறு “இம்முறை நாங்கள் யாரையும் கொல்லவில்லை, சாமான்களை எடுக்கவில்லை, அடித்தோம், எரித்தோம், யாழ்ப்பாணத்தில் போய்ச் சொல்லு சிங்களவன் நல்லவன் என்று” எனக் கூறினான்.

பின்னர் நாங்கள் பள்ளிவாசலை நோக்கிச் சென்றோம். எங்களுடன்

அந்தக் காதையர்களும் வந்தனர். அவர்கள் போகும் வழியில் இருக்கும் சனங்களுக்கு இவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தாச்சு எனக் கூறினர். வீதியில் நின்றவர்கள், “இவர்களுக்கு அடிப்போமா”? எனக் கேட்டனர். அதற்கு அவர்கள் வேண்டாம் என மறித்து விட்டார்கள். வேறொருவர் எம்மை மறித்து கதைக்க முயற்சித்தார். பின்னர் அவர் வீட்டுக்குள் ஓடிப்போய் இவர்களை வெட்ட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு பெரிய கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தார். அப்போது என்னை முதல் கத்தியைக் காட்டிப் பயப்பிடுத்தியவர், அவரைப் பார்த்து இவர்களைக் குத்தினால் உன்னை நான் குத்துவேன் என்று கூறிப் பயப்பிடுத்தினார். பின்னர் கத்தியை மற்றவர்கள் பறித்தனர். அவர் என்னைக் கைகளை கீழே விடும்படி கூறினார். பின் கழுத்திலும், இடுப்பிலும் அடித்து உதைத்தார். உடனே மற்றவர்கள் பிடித்து மறித்து விட்டனர்”.

“பின் 6.30 மணியளவில், பள்ளிவாசலுக்குக் கூட்டிச் சென்று விட்டனர். அதே சிங்கள ஆட்கள் 7 அல்லது 8 பேரும், முஸ்லிம் தமிழரும் சேர்ந்து சமைத்து எமக்குப் பருப்பும் சோறும் தந்தனர். நாம் இரவு அங்கே தங்கினோம், அவர்கள் இரவு எங்களுக்குக் காவலாகவிருந்தனர். அன்று இரவு எம்மைச் சிலர் அடிக்க வர, காவல் இருந்தவர்கள் மறித்து, விட்டனர்.

விடிய 4 மணியளவில் வந்து, எயர்போட்டில் முகாமிருக்கு, அங்கு நடந்து போகலாம் எனக் கூறினர். முதலாம் கப்பலில் 1ஆம் திகதி வந்து சேர்ந்தோம்”.

தமிழ்ப் பிச்சைக்காரரை வெட்டினர்

காளிமுத்து சொன்ன சோகக் கதை:

“29ஆம் திகதி காலை பத்திரிகை மூலம் விடயம் அறிந்தோம். வீட்டிலிருந்து சந்தைக்குப் போயிட்டு வரும்போது, வான் எரிந்து கொண்டிருந்தது. காரி லிருந்து 20 யார் தூரத்தில், இருபக்கமும் ஒரு ஆமி ஜீப்பும், நேவி ஜீப் பும் நின்றன. போலீசார் இருந்தனர், ஆட்கள் ஒருவரையும் கார்ப்பக்கம் செல்ல விடவில்லை. சிலர் இப்பக்கம் தேவையில்லை மறுபக்கம் பாருங்கோ எனக் கத்தினர். சிலர் வீட்டுப்பக்கமாக ஓடி வந்தனர். வயதுபோன தமிழ்ப் பிச்சைக்காரர்களை ‘லீலா ஸ்ரோசுக்கருகில்’ பஸ் ஸ்ராண்ட்க்குக் கிட்ட கத்தியால் வெட்டி, வீசினர். ஆயுதப் படையினர், இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். நான் வீட்டுக்குப் பதற்றத்துடன் ஓடி வந்தேன். வழியிலிருந்த கடைகளை உடைத்துப்போட்டு பொருட்களைத் திருடிக்கொண்டு சென்றனர். உடைக்க முடியாத கடைகளை ஆமிக்காரர் வெடி வைத்து உடைத்தனர். நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். ஆமிக்காரர் ஆட்களைக் கூப்பிட்டு இவையெல்லாம் நெருப்பு வைக்கிற சாமான்கள்தானே, எடுத்துக் கொண்டு போங்கள் என்று கூறினர். குழந்தைகள் முதல் கிழவர்கள் வரைப் பொருட்களை எடுத்துச் சென்றனர். நான் வீட்டுக்குப் போனதும் எனது 3 வயது மகன் “போலீஸ் வருகிறது, நாம் எல்லோரும்

ஒடிப் போவோம்” எனக் கூறினான். ஆனால் எல்லோரும் வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தோம்”.

ரேடியோவில் 4 மணியளவில், ஊரடங்குச் சட்டம் பிரகடனம் என அறிவித்தனர். 11.45 மணியளவில், வீட்டு மாடியிலிருந்து பார்க்கும்போது எல்லாப் பக்கமும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென 2 மணி முதல் ஊரடங்குச் சட்டமென அறிவித்தனர். 2 மணிக்குப் பிறகும் சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் எல்லாரும் ஆயுதப்படையினர் வீதியில் நிறகும்போதே சாதாரணமாக நடமாடினர். சில அகதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து வீட்டில் வைத்திருந்தோம். வியாழனிரவு ஜே.ஆர். தொலைக்காட்சியில் பேசும்போது இது சிங்களவர் நாடு, இதை ஒருவருக்கும் பிரித்துக்கொடுக்க மாட்டோம் எனக் கூறினார். அங்குள்ளவர்கள் அப்போது இன்றுதான் ஜே.ஆர். சரியான வார்த்தை பேசினார் என்றனர்”.

“அடுத்தநாள் காலை, 9.30 மணிக்கு ‘புலி’ வந்துவிட்டது எனக் கூறிக் கொண்டு தமிழ் இல்லங்களைத் தாக்கினர். வெடிச்சத்தங்களும் கேட்டன. ஆனால் எங்கள் வீட்டிற்கு யாரும் வரவில்லை. யன்னலால் பார்க்கும்போது, 25 வயது மதிக்கத்தக்க பச்சை ஆடை அணிந்திருந்த இளைஞர்கள், டாம் வீதிச்சந்தியில், 25 பேரளவில் வழிமறித்து “ஈ புலியா”? எனக் கேட்டனர். அவர் பேசமுடியாமல் தடுமாறினார். அவரது கையில் எதுவுமில்லை. உடனே அவரது வலது கன்னத்தில் ஒங்கி ஒருவர் அறைந்தார். உடனே, அவர் கீழே விழுந்துவிட்டார். இன்னொரு காதையன் அவருக்குக் கழுத்துக்குக் கீழே இரும்புக்கம்பியால் அடித்தான். மயக்கமுற்ற அவரை, ஒருவன், காலையும் இன்னொருவன் கையையும் பிடித்து, இழுத்துக்கொண்டு பிரேம தாசாவின் வீட்டிற்கு முன்னால் சென்றனர்.

அப்போது கரத்தை ஒன்றை ஒருவர் கொண்டு வந்தார். அங்கே பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் ஒருவர் அதை வழிமறித்தார். பெடியனைத் தூக்கி அதில் போடும்படி உத்தரவிட்டார். அம்மனிதனை முட்டை இழுப்பதுபோல் இழுத்து கரத்தையில் போட்டனர். அப்போது வாயிலிருந்து பெருமளவு இரத்தம் வழிந்தது. கரத்தையை மேல்சந்திக்குத் தள்ளிக்கொண்டு சென்றனர்”.

“டயஸ் பிளேஸ் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் ஒரு லொறி நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த லொறிக்குள் தமிழர் சிலர் இருந்தனர். அவ்விடத்தில் இருந்த பொலிஸ்காரன் ஒருவன் லொறியில் இருந்தவர்களை வெளியே இழுத்தெறியுமாறு கூறினான். அதன்படியே இரண்டு தமிழர்களை வெளியே இழுத்து, கொற கொற என இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். அதன்படியே லொறியில் இருந்த ஏனையவர்களையும் இழுத்துச் சென்றனர். அந்தத் தமிழ் ஆட்களை மேற்குப் பக்கமாகவுள்ள சந்தியில் இழுத்து பெற்றோல், ஊற்றி எரித்தனர்”.

Holocaust - July - 1983

As reported by International Mass Media.

... 'We cannot think about the lives of Tamil people' ...

On the 11th July 1983, two weeks before the holocaust of July and August, President Jayawardene, in an interview with Ian Ward of Daily Telegraph, announced to the world: "I am not worried about the opinion of the Tamil People . . . now, we cannot think of them, not about their lives or their opinion."

The Economist reported on August 6th 1983: "But for days the soldiers and policemen were unengaged or, in some cases, apparently abetting the attackers, numerous eyewitnesses attest that soldiers and policemen stood by while Colombo burned."

The Daily Express reported on August 29th 1983: "A tourist told yesterday how she watched in horror as a Sinhala mob deliberately burned alive a bus-load Tamils . . . there was no mercy. Women, children and old people were slaughtered. Police and soldiers did nothing to stop the genocide."

A report in the New Statesman of August 28th 1983: "In Mount Lavinia, a suburb of Colombo, thugs were led by UNP Councillor Tissa Abeysekera. In.....and Wattala, Joseph Michael Perera, deputy Minister of Labour led his thugs. In the Maradana area of Colombo, thugs bought in from up to 100 miles away and loyal to Prime Minister R Premadasa, to Transport Minister M H Mohamed and Industries Minister Cyril Mathew were identified by eyewitnesses."

Ian Ward describes the scene in the Daily Telegraph of August 6th 1983: "News of the extent of the violence directed at the centre of Nuwara Elya by Sinhala mobs was somehow contained by the town's remoteness . . . but no point in Colombo or the surrounding suburbs matched the mess . . . whole blocks have been reduced to charred rubble. Only a handful of provision shops belonging to Sinhala traders remained . . . remarkably, only sixteen people died in the inferno."

Reuters' representative in Colombo sent a dispatch datelined July 29th which said:

"Panic swept through Colombo today and thousands of office workers rushed home early after reports that the Sri Lanka capital had been infiltrated by Guerrillas. Government spokesman Douglas liyanage confirmed to reporters that twelve men suspected of belonging to a Guerrilla Movement had been arrested and taken to a police station the centre of the city. There was no confirmation of rumours that the twelve had been sniping at troops from buildings."

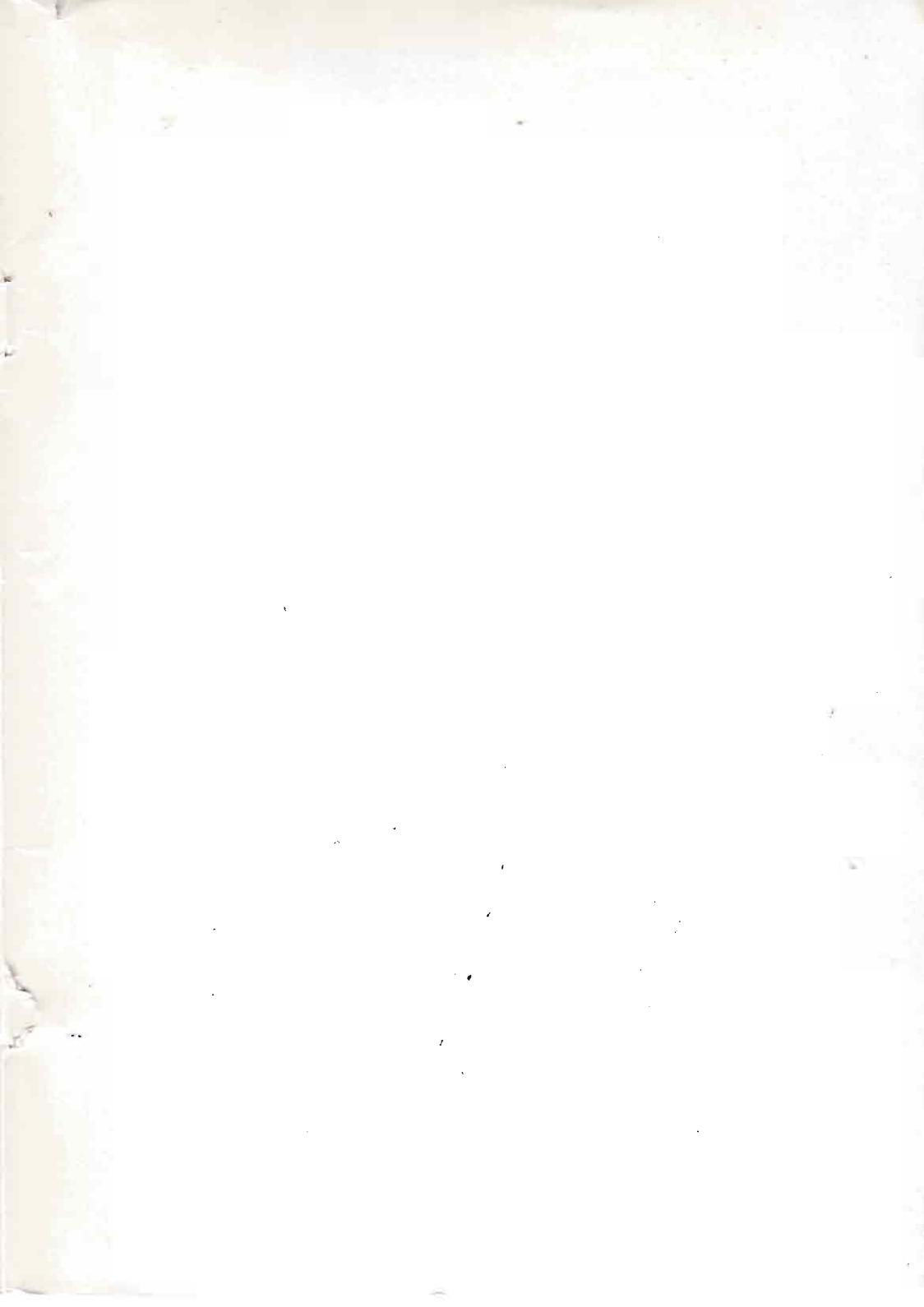
The Sixth Amendment to the Constitution was passed by Parliament a few days thereafter and it gave effect President Jayawardene's planned response. It was an Amendment which violated Article 25 of the International Covenant of Civil and Political Rights - a convention which Sri Lanka has ratified. The Chairman of the Executive Committee of Justice, the British section of the International Commission of Jurists, reported in March 1984: "The freedom to express public opinions, to seek to persuade others of their merits, to seek to persuade Parliament to give effect to them, are all fundamental to democracy itself. Those are precisely the freedoms which Article 25 of the Covenant recognises and guarantees - and, in respect of advocacy for the establishment of an independent Tamil state in Sri Lanka, those which the Sixth Amendment is designed to outlaw. It therefore appears to me plain that this enactment constitutes a clear violation by Sri Lanka of its obligations in international law under the Covenant."

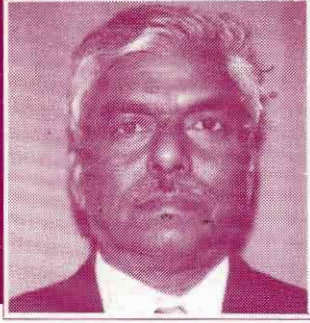
Ian Ward reported in the Daily Telegraph on July 26th 1983, what President Jayawardene had said in an interview: "The more you put pressure in the north, the happier the Sinhala people will be here. Really, if starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy."

In 1983, when David Selbourne, the Oxford don, expressed his concern at the continuing oppression of the Tamils of Sri Lanka, the government of Sri Lanka said that his concern was left-inspired. In 1983, when Aquino was shot dead in broad daylight in Manila, President Marcos said: "The killing was left-inspired. We are reminded of Hitler in 1930 and the burning of the Reichstag - that too was left-inspired at least according to Hitler."

The Guardian reported on April 17th 1984: "Most of the dead are admitted to have been passers-by shot at random by vengeful infantrymen. They reportedly included men and women in their sixties . . . when they (the security services) cannot find known suspects, they detain their fathers or brothers."

The International Commission of Justice reported in March 1984: ". . . the scale and size of terrorism in Sri Lanka is not such as to constitute a public emergency threatening the life of the nation . . . and so does not justify the measures permanently derogating from the rights guaranteed by the Covenant . . . In particular, the prevention of Terrorism Act 1979 infringes many of Sri Lanka's obligations under the International Covenant of Civil and Political Rights, while no emergency has been officially proclaimed . . . and some of its provisions would be an ugly blot on the statute book of any civilised country . . . if terrorism is to be contained or eliminated the legitimate expectations of the Tamil community must be met . . ."

நூலாசிரியர் பற்றி...

யாழ்ப்பாணம் காரை நகரைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட திரு. ஐ. தி. சம்பந்தன் (மூர்த்தி) ஒரு தொழில் சங்கவாதி, அரசியல்வாதி, சமூகசேவையாளன், எழுத்தாளன், கலை ரசிகன், சமயவாதி, ஆராய்ச்சியாளன்.

இளமையிலிருந்தே எழுத்துத் துறையில் ஆர்வம்கொண்ட இவர் யாழ். எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்திருந்தார். 1966ல் திரு. சரணபவன் (சிற்மி) M.A. அவர்களுடன் இணைந்து 'கலைச் செல்வி' என்னும் கலை இலக்கிய இதழில் இரு ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தவர்.

துறைமுக அதிகார சபையில் எழுதுவினைஞராக, மொழியெயர்ப்பாளராக, 18 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தவர்.

1983 யூலை இனக்கலவரத்தின்போது

பெரும்பாதிப்புக்குள்ளானார்.

அதிகார சபையின் பதவியைத் துறந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கூடரொளி அச்சகத்தை நிறுவி, கூடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம் மூலம் பல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டார். பல்கலைப் புலவர் க.சி.குரத்தினம் ஐயா அவர்களின் 'தமிழ் தந்த தாதாக்கள்', 'செந்தமிழ் வளர்த்த செம்மல்கள்' என்னும் நூல்களை வெளியிட்டுப் பாராட்டைப்பெற்றவர். 'குழுதினி கொலைகள்', Constitutional Analysis, 'போராடுவோம்' போன்ற வெளியீடுகளை வெளிக்கொணர்ந்தார்.

தற்போது, இலண்டனில் 'புதிய காரை ஒளி' என்ற காலாண்டு இதழ் ஒன்றை வெளியிட்டுவருகின்றார்.

வெளிவரவுள்ள தொகுப்புகள்:

Destruction of the Hindu Temples in Sri Lanka,

Plight of the Tamil Workers in Sri Lanka

Chuderoi Publication Society (U.K.)

Flat 1,

198 Neville Road

London E7 9QN, U.K.

Tel: 0181-471 2567